

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на • ЛИЧНА ОХРАНА •

ГРЕГ РУКА

ЗАКРИЛНИКЪТ

Закрилникът се изправя срещу унищожителя!

ГРЕГ РУКА ЗАКРИЛНИКЪТ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Задачата изглежда лесна: да се дундурка един глезен плейбой, който се укрива от братята на бившето си гадже. Но някой е забравил да сподели един-два важни факта с професионалния бодигард и Кодиак изведнъж се оказва в центъра на една игра на котка и мишка за много милиони долари, охранявайки потенциалната жертва. Евентуалната мишена може да сподели една ужасна тайна, а един от десетте най-опасни убийци в света се изправя срещу унищожителя. Двамата имат и една обща черта — никой от тях не е склонен да отстъпи, вдигат залога до небето и се впускат в смъртоносен двубой. Който трепне пръв, е мъртъв...

Много напрежение, много екшън, а за десерт — няколко хубави изненади. Кодиак е симпатичен антигерой, притежаващ тонове мрачна самоирония и чар!

Посвещавам тази книга на последния от „Белите шапки“:

Н. Майкъл Рука.

Моят баща, моят герой...

Единствената мъдрост, на която можем да се надяваме, е мъдростта на смирението. Смирението е безкрайно...

Т. С. Елиот

1.

Чаках вече четиридесет минути в бара на хотел „Плаза“. Отпред пушеха и си разменяха шегички за времето неколцина файтонджии. Конете им пръхтяха в жегата — очакваха клиенти за поредната обиколка на Сентръл Парк. Облеклото ми се състоеше от дънки, бели маратонки и също така бяла оксфордска риза, вратовръзка на сиво-сини райета и ленено сако в светлосив цвят. Очилата ми бяха чисти, също като двете малки обички-копчета от хирургическа стомана, които блестяха на лявото ми ухо. Беше четвърти юли, но вместо да се боря със сърфа или да се наслаждавам на празничното барбекю, аз киснех пред кутийка сода и се чудех защо Елиот Трент закъснява.

Между другото харесвам този бар, наречен „Дъбовата стая“. Той събужда в душата ми определени културни спомени — за кротко алкохолизираци се богаташи, за „Щурите двадесет години“ на миналия век, за литературни гиганти като Ф. Скот Фицджералд или Хемингуей...

После в главата ми се появяват и други мисли — за самодоволството и арогантността... изобщо за всичко, за което говори Фицджералд във „Великият Гетсби“...

Часовникът ми сочеше, че чакам вече четиридесет и две минути. Реших да ги направя четиридесет и пет, а след това да си вдигам чуковете. Трент не бе казал защо иска да се видим, но било „страшно спешно“. И това се оказа достатъчно, за да ме изкара от бърлогата ми. Ако трябва да съм честен, ще добавя, че помогна и надеждата ми да си поговорим за Натали. Дълго бях убеден, че Елиот Трент няма представа за дълбочината на отношенията ми с дъщеря му, но се оказа, че дълбоко се заблуждавам.

Той се появи в момента, в който посягах към бележката със сметката. Изглеждаше спокоен, в поведението му нямаше нито припряност, нито притеснение от закъснението. Летният му бизнес костюм изглеждаше малко тежък дори за заведение като „Дъбовия бар“ на хотел „Плаза“. Явно денят, макар и Четвърти юли, за него си беше

работен ден като всеки друг. Засече ме в сепарето, после спокойно се отби на бара да поръча напитки. За страничния наблюдател би било трудно да допусне, че този човек е закъснял за среща с близо час.

Имаше си и компания — младеж на около двадесет и пет, който го следваше на няколко крачки. Красив, с правилни черти и блестящи тъмни очи. Черната му коса беше подстригана по начина, по който се носеха всички телевизионни звезди този сезон. Нещо в него ми беше познато, най-вече по отношение на облеклото. Инстинктивно усетих, че не го харесвам, вероятно защото настроението ми беше лошо.

— Поръчах ти още едно от това, което пиеш — заяви Трент, когато спря пред масата ми. Изчака младежа да се приближи и едва тогава седна. — Надявам се да не съм сбъркал...

— Може и да ми дойде много, защото пия от доста време — подхвърлих саркастично.

Трент се намръщи. Направи го много добре — с бръчки там, където трябва, а над тях — благородно надвиснали посивели къдри. Другият се ухили. И усмивката му беше сякаш извадена от списание.

— Това е Картър Дийн — сети се да ни запознае Трент. — А това е Атикъс Кодиак...

— От гриничката фамилия Дийн ли сте? — попитах остро.

Картър ми хвърли тревожен поглед, после поклати глава.

— Не.

— Това е добре, защото онези от Гринич изобщо не ги понасям! — Обърнах се към Трент и добавих: — Вече четиридесет и пет минути вися тук да те чакам!

— Забавиха ме в офиса — отвърна той и това беше цялото му обяснение. Елиот Трент беше шеф на „Сентинел Гардс“ — една от най-авторитетните охранителни фирми в Манхатън. Повече от шейсет служители по ведомост, плюс един доста голям отбор на повикване. Покриваха цялата гама на дейността — от лична охрана до корпоративна сигурност. Самият Трент беше бивш служител на службите, работил като бодигард на президента Картър, а известно време и на Рейгън.

Келнерът донесе поръчката. Трент го изчака да се отдалечи и каза:

— Цяла седмица се опитвам да те хвана, но Ерика каза, че си бил извън града...

— Днес се върнах — отвърнах.

— По работа ли беше?

— Да.

— Извън района?

— В Лос Анджелис — поясних. — Имам един-двама познати там...

— И аз реших, че си извън района. — Трент кимна и посегна към чашата си. — Каква беше работата?

— Одит. Наесен една саудитска принцеса започва да учи в тамошния университет. Знаеш за какво става въпрос...

— Значи не си охранявал никого...

— Не съм.

— Знам, че има застои в бизнеса. Напоследък работата е малко...

— На мен ми стига.

— Наистина ли? — Бръчките му се задълбочиха, вероятно като знак на загриженост. — Дори след всичко онова, което се случи?

Погледнах го, без да отговоря; чудех се накъде бие. Да се засяга подобна тема пред клиент — разбира се, ако Картър Дийн беше такъв, си беше чиста глупост.

— Имам предвид цялата бъркотия около онази акция със Специалните части, а и докторката преди нея. Онези, дето убиха дъщеря й...

— Помня — казах.

— Нали ги охраняваше и двете? Докторката и дъщеря й... — Очите му не се откъсваха от лицето ми, а гласът му звучеше топло, с бащинска нотка. Очите му са светлокафяви.

Погледнах към Картър Дийн, а той извърна очи към прозореца. Зад него бе настъпило раздвижване, тъй като един от файтонджиите имаше клиенти — двойка осемдесетгодишни старци, които бяха проявили желание за обиколка на парка с файтон. Човекът им помагаше да се настанят на меката седалка, а старците се държаха за ръце.

— Прекрасно знаеш, че е така — отвърнах. Знаеше и останалото, разбира се — че един от членовете на екипа ни беше загинал и че същият човек беше интимен приятел на дъщеря му Натали и моят най-добър приятел.

Елиот Трент отпи глътка питие, после избърса пръстите си в салфетката. Очите му се изместиха към Дийн, който очевидно възприе това като сигнал, че му е дошъл редът.

— Търся охрана за един човек — промърмори той. Изрече думичката „охрана“ с апломб — сякаш беше Ал Пачино, а Трент — Марлон Брандо. Дори не пожелах да узная кой би трябвало да съм аз.

— Защо?

— Господин Дийн току-що приключи връзката си с една дама, няколко години по-млада от него — пое инициативата Трент. — Пълнолетна, разбира се, но все пак доста млада. Въпросната дама има братя. Доста ядосани братя, които никак не одобряват разпадането на връзката...

Дийн направи гримаса, вероятно недоволен от думите, с които се изразяваше Трент.

— Очаквах да се ожения за нея — поясни той. — Но това беше изключено и Лиз отдавна го знаеше. Те обаче не се примираха. И все още не се примиряват... В момента са доста ядосани...

— Че защо ли? — промърморих.

— Казах на господин Дийн, че няма от какво да се тревожи — вметна със съчувствен глас Трент. — Но той настоя. Между другото, и двамата братя Тейър имат пистолети...

— И ми предлагаш тази работа, така ли? — Присвих очи.

— В момента нямаме достатъчно хора — въздъхна Трент. — Мога да осигуря хора за охрана на господин Дийн, но нямам човек, който да координира задачата. Да, предлагам ти я...

— Тук не става въпрос за охрана, а за дундуркане — промърморих.

Трент се изправи и реших, че разговорът е приключен. Оказа се обаче, че той просто прави място на Дийн, на когото подхвърли:

— Бихте ли ни оставили за две минути насаме?

Проследих го с очи как се насочва към бара.

— Знам, че е дундуркане — промърмори с въздишка Трент, докато се връщаше на мястото си. — Ако изобщо има някаква заплаха, тя е минимална. Никой от братята — Джоузеф и Джеймс — няма криминално досие. Вече се опитах да успокоя Дийн, но той търси някакво душевно спокойствие, за което желае да си плати...

— В „Сентинел“ едва ли сте толкова натоварени, че да не можеш да му отделиш хора — отбелязах.

— В момента сме ангажирани с една масова операция в провинцията, в която съм включил абсолютно всичките си хора — отвърна Трент, после се облегна назад и ми хвърли изпитателен поглед. Май не хареса особено това, което видя, но не му се разсърдих. Напоследък и аз избягвах да се поглеждам в огледалото. Не само заради подстригването, от което се нуждаех, нито пък заради белега, който пресича дясната ми буза от слепоочието до челюстта. Причината бе по-скоро свързана с подозрението, че оттам ме гледа един Атикъс Кодиак, който няма нищо общо с оригинала.

— Задачата не е трудна, Атикъс. Ще регистрираме Дийн в хотел „Орсини“ и ще го закопчаем вътре за не повече от две седмици. Хонорарът е две хиляди долара, като няма нужда дори да висиш неотклонно до него — два̀сет и четири часа, седем дни в седмицата. Ще ти отпусна трима-четирима от моите охранители, просто за да му помогнем да се чувства спокоен. Правите му компания за посочения срок и това е всичко...

— Питам се дали трябва да се обидя — промърморих.

— Съобразявай се с фактите. — Трент ме изгледа тежко. — А те сочат, че си нон грата. Доста хора от бранша — поне в този град — не желаят да имат нищо общо с теб. След смъртта на онова момиченце и на Рубин Фебър и особено след онази бъркотия през зимата със Специалните части, хората започват да те възприемат като опасен. И не е трудно да се види защо. Ти си водил истински сражения в центъра на града, за Бога!

— Само едно — уточних.

— Добре, да приемем, че е само едно — съгласи се той. — Въпреки че имаше още няколко ситуации... — Усмивката, която се появи на лицето му, беше по-скоро снизходителна, отколкото бащинска. — Но фактите не се променят: при още един подобен инцидент ти просто ще отпаднеш от бизнеса. В момента си отрова за куп народ. Ако ми направиш услугата да изпълниш тази задача, при това без пропуски, ще видя какво мога да направя за възстановяване на репутацията ти. Ще ти прехвърлям по някоя и друга задача, докато постепенно се включиш пълноценно...

Изправих се, извадих портфейла си, хвърлих някакви банкноти на масата и казах:

— Пас.

— Не бъди инат, Атикъс!

— Офертата не ме интересува.

— Но си ми длъжник! И мисля, че е време да се разплатим!

— Карай, след като си решил да го поискаш точно за тая глупост... Но помни, че аз съм гаден и опасен, а ти едва ли искаш такъв човек да се върти около красивия Картър Дийн, нали?

— Това ли е отговорът ти?

— Отговорът ми е „не“ — отсякох и тръгнах към изхода. Дийн ме дари с лъчезарна усмивка откъм бара, а аз му отвърнах със студен и намръщен поглед и побързах да бутна въртящата се врата. Чак на тротоара се запитах дали Трент няма да нарече „битка“ и фразите, които си разменихме току-що.

И то в „Дъбовия бар“ на хотел „Плаза“!

Малко преди шест се прибрах. Отключих вратата и ме блъсна стена от индустриална музика. Добрах се до усилвателя в хола и завъртях копчето. Когато се изправих, Ерика вече стоеше на вратата.

— Получи ли работа? — попита тя.

— Отказах я.

— Сериозно ли говориш?

— От време на време...

— Да бе, забелязала съм. — Тя направи гримаса. — Тази вечер исках да отскоча до Бриджит, щяхме да гледаме зарята... Но ще ѝ звънна да ѝ кажа, че няма да ходя...

— Недей — казах. Забавих се Само частица от секундата, но Ерика ме хвана.

— Мислех, че ще се върнеш чак утре.

— Добре де, не е проблем.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Ерика килна леко глава и ме изгледа, после се обърна и влезе в стаята си. Вратата остана отворена.

— Трябва да ѝ се обадиш — подхвърли след известно време. Гласът ѝ звучеше като на петдесетгодишна, а не като на

шестнайсетгодишно момиче.

Пристъпих натам. Наведена над раницата си, Ерика я тъпчеше с някакви дрехи. Беше с маслинозелени шорти, маратонки на бос крак и черна блузка със сребърни пайети. В момента, в който се изправи, лявата ѝ ръка инстинктивно се вдигна и покри ухото. Цветът на косата ѝ беше наситено златист, а една значителна част от лявото ѝ ухо липсваше. Беше ѝ я отрязал Стерит, който много държеше да го вземат на сериозно.

Това, което Елиот Трент имаше предвид под „оная работа със СЧ“, беше свързано именно с Ерика и родителите ѝ, започнали война за нея. Баща ѝ почина през пролетта, отнесен от СПИН под формата на вирусна бронхопневмония. А майка ѝ умря през зимата, застреляна от мен с четири куршума.

Оттогава бяха изминали почти девет месеца — време, за което с Ерика успяхме да възстановим близките си отношения, които бях почти унищожил пет години преди това. Технически погледнато, аз съм юридическият настойник на Ерика Уат, но никой от двамата не приема отношенията ни в тази светлина. По-скоро сме като роднини. Изпуснал първия шанс да ѝ стана батко, аз бях благодарен на съдбата, че ми предостави втори.

Ерика не обича да говори за онова, което сполетя родителите ѝ. Поне с мен, а много вероятно и с Бриджит. До смъртта на баща си посещаваше психотерапевт два пъти седмично, но сега го правеше само веднъж в месеца. Бяхме заедно на погребението на полковник Дъглас Уат. Тя се разплака, когато прахта му беше разпиляна над водите на река Хъдсън — точно срещу Уест Пойнт. И това беше всичко.

— Трябва да се обадиш на Бриджит — повтори Ерика.

— Не мога.

— И двамата сте големи глупаци!

— Сигурно.

— Колкото по-дълго се цупите, толкова по-лошо става. Нима си въобразявате, че някой се връзва на номерата ви? Не си говорите от ноември, но всички са наясно, че още държите един на друг!

Кимнах, но не казах нищо.

Ерика метна раницата на рамо и отново изви глава да ме погледне.

— Искаш ли да остана?

— Не, върви. Имам си свои планове. Тръгвай, иначе ще замръкнеш някъде по пътя... — Отместих се да ѝ направя път, след което я последвах по коридора. С нищо не показва, че е усетила лъжата ми. — Кога да те чакам?

— Най-вероятно утре следобед — отвърна Ерика и отвори външната врата. — Ако закъснея, ще ти се обадя...

— Ще ти бъда благодарен.

Тя ме прегърна и за миг притисна буза до моята. Беше топла и мека, миришеше на „Нокзема“.

— Да ѝ предам ли нещо?

— Не, нямам какво да ѝ кажа. — Поклатих глава.

— Имаш, и още как! — внезапно кипна тя. — Ще ѝ звъннеш и ще ѝ кажеш: „Обичам те. Извинявай“. Това ще ѝ кажеш!

— Не мога — казах.

Вечерята ми се състоеше от спагети с домашно приготвен сос — песто. По едно време реших, че съм настроен достатъчно мазохистично, за да си изпека и хляб. Тестото беше все още добро, а маята в пръстената купа изглеждаше готова. Залових се усърдно да мачкам и да меся, в резултат на което скоро плувнах в пот. Взех един душ, докато тестото се надигаше, след което седнах на дивана с книга в едната ръка и бира в другата. Отвъд прозореца се виждаха първите ярки снопове на зарята — оставяха кратки светли петна по тъмното небе. Все още не се беше мръкнало съвсем и това намаляваше ефекта на фойерверките, но на Четвърти юли винаги е така — все някой губи търпение и разваля цялото шоу.

Надявах се, че Бриджит и Ерика са на по-хубаво място и се наслаждават на по-добър спектакъл.

В десет вдигнах слушалката и набрах номера на Натали Трент. Знаех, че не бива, и се надявах да не вдигне. След секунди се включи телефонният ѝ секретар и затворих. Така беше по-добре.

Телефонът извън десетина минути по-късно.

— Защо не искате да ме охранявате, господин Кодиак? — попита Картър Дийн.

— Откъде взехте номера ми? — попитах вместо отговор.

— От Трент. Отговорете на въпроса ми, моля. Защо не приехте офертата?

— Нямаме нужда от мен — отвърнах. — А вероятно и от Трент. Ако ви е страх от гнева на братята, най-добре отскачете до Франция за една-две седмици. Ще ви струва по-малко от тарифите на „Сентинел“...

— Нямам паспорт.

— В такъв случай идете до Канада...

Дийн се развихика, вероятно решил, че се шегувам. Някой изстреля дълга серия пиратки от съседния покрив. Прозвучаха като престрелка, но малко по-тихо.

— Ето какво мисля аз — рече Картър Дийн. — Нуждая се от закрила и „Сентинел“ ще ми я осигури. Те ще ми вземат парите независимо дали вие ще приемете поръчката, или не. Аз обаче не си падам особено по Елиот Трент и затова предпочитам част от тези пари да отидат при вас...

— След като не харесвате Трент, обърнете се към някоя друга фирма.

— А тази друга фирма ще ви наеме ли?

— Съмнявам се.

— Искам вас.

— Защо?

Той замълча за секунда.

— Честно казано, предпочитам да имам отношения с човек, който е на годините ми. Трент е твърде стар за вкуса ми, освен това го подозирам, че ми завижда, защото съм млад и богат...

„Пък и красив“, добавих наум.

— Значи сте богат, така ли?

— Извадих късмет, още в колежа. Измислих една компютърна игра и тя взе, че се превърна в хит. „Железният“. Може и да сте я чували...

— Не съм.

— Ясно... Но хората, които имат персонални компютри, със сигурност я знаят, повярвайте ми! — Дийн замълча за момент, после добави: — Вижте, не знам какви са ви отношенията с Трент и за какво беше онзи разговор в „Плаза“. Но вие ми се сторихте честен и свестен. Ако трябва да изкарам две седмици, обграден с бодигардове и

заклучен в хотел „Орсини“, бих искал поне един от тези хора да е свестен и да мога да си приказвам с него...

— Не е нужно да си приказвате с бодигардовете си — рекох. — Достатъчно е да ги слушате.

— Добре, в такъв случай искам да слушам поне човек, когото уважавам — отвърна Картър Дийн. — И искам този човек да сте вие.

За малко не му се изсмях. За мен — и по отношение на мен — уважението отдавна се беше превърнало в дефицитна стока. Ако Картър Дийн изпитваше уважение към мен, значи не бе слушал внимателно Трент.

— Моля ви! — настоятелно прошепна той. — Това ще ми даде покой!

Замислих се. Единствената причина да откажа беше гневът, който Трент пробуди у мен. Не бях закъсал тотално, но тези пари несъмнено щяха да ми дойдат добре. Догодина Ерика трябваше да постъпи в колеж, а както вървяха нещата, щеше да кара учението си изцяло със студентски заеми. Две хиляди долара щяха да понамалят тежкото бреме.

Отгоре долетя далечен тътен, последван от разноцветно сияние. Червено, бяло и синьо. Нов тътен, нови цветни петна. Главната заря най-сетне беше започнала.

— Добре — казах на Дийн. — Съгласен съм.

2.

— Не мисля, че ще издържа дълго — промърмори Кори Херера.
— От скука като нищо ще започна да гърмя по хората!

Стояхме в коридора пред стайте на Дийн в хотел „Орсини“. През вратата се чуваха звуците на поредната видеокасета под наем, накъсвана от време на време от коментарите на Дийн и бодигарда, който стоеше при него. Когато нещата ставаха напечени, някой от тях избухваше в смях, а после викаше румсървиса.

Тази вълнуваща поредица течеше вече четвърти ден.

— Имам една молба — промърморих. — Ако наистина стигнеш дотам, гръмни първо мен!

Кори се ухили и намести кевларената си жилетка. Имаше чудесна усмивка — изключително честна и открита, освен това обичаше да я пуска в действие. От петимата охранители на „Сентинел“ познавах само него и бях наистина благодарен за присъствието му. Карахме на две смени по дванадесет часа, по трима на смяна. Днес беше ред на Кори и мен, плюс Филип Файф. Подобно на всички охранители от „Сентинел“ с изключение на Кори, Файф ме гледаше така, сякаш съм носител на опасен вирус. Докато Кори все пак с нищо не показваше, че предпочита да ме види под карантина.

— Той ли те накара да облечеш жилетката? — попитах.

— Това е част от правилата — отвърна приятелят ми. — Трент държи да носим бронезилетки по време на всякакви операции. Ти как се отърва от своята?

— Напомних му, че не работя за него.

— В хотела е окей — въздъхна Кори. — Има климатична инсталация. Но навън е ужас!

— Не мислиш ли, че това е параноя? Бронезилетка през цялото работно време?

— Фирмата е на Трент, той определя правилата. — Кори сви рамене. — Твърди, че не иска никой от хората му да бъде ранен по време на работа. Това едва ли е по-параноично от назначението на

шест души охранители на Дийн, или регистрацията му под фалшиво име в хотела... Което ме подсеца за нещо... — Погледна часовника си и добави: — Не мислиш ли, че господин Пъф вече е готов за всекидневната си обиколка?

— Надявам се — казах. — Това е най-вдъхновяващата част от деня ми!

Кори се усмихна.

Почуках на вратата и зачаках Файф да ми отвори. Преди да дръпне резето, той ме огледа през шпионката, а когато влязох, ръката му остана върху кобура. Слава Богу, че пистолетът му си остана вътре.

— Как е?

— Всичко е наред — отвърна той с обиден тон, сякаш го бях хванал да спи на пост.

— Много те бива, Филип — похвалих го.

Дийн се беше проснал по гръб на дивана и гледаше телевизия. Беше гол до кръста, до него бе сложен празният поднос на румсървиса. На масата имаше и едно томче с избрани произведения на Шекспир, издателство „Ривърсайд“. Не бях забелязал да го отваря и нямах представа дали е интелектуалец, префърцунен празноглавец или човек, който наистина обича Шекспир.

— Атикъс! — извика той. — Ще ми правиш ли компания?

— Проверявам готов ли си за излизане — отвърнах.

— За това съм готов на всичко! Ще ме придружиш ли днес?

— Вече ти казах, че когато съм дежурен, не мога...

Дийн се плесна по плоския корем.

— Жените не обичат шкембетата, Атикъс. Ако искаш да се превърнеш в магнит за тях, трябва доста да поработиш...

Не му обясних, че коремът ми си е наред, оборудван със съответните белези от куршуми. Не споменах, че нямам никакво желание да се превръщам в магнит за мадамите. Вместо това казах:

— Ще отида да видя дали е чисто, а след това ще чукна по радиостанцията на Кори и Филип да те свалят...

— Слушам — отвърна Дийн.

Излязох в коридора.

— Той „слушам“ ли рече? — попита Кори, след като вратата се затвори и заключи зад гърба ми.

— Аха.

— Май наистина няма да издържа! — направи гримаса той.

— Няма страшно. Остават ни само някакви си десет дни — окуражих го.

Проверката включваше обход на маршрута от апартамента на Дийн на осмия етаж до фитнеса на партера. Когато се озовах долу, си направих труда да проверя залата за щанги, съблекалнята и басейна — местата, които Дийн щеше да използва по време на тренировката си. От гледна точка на сигурността той беше най-уязвим именно по време на упражненията, затова предварителният оглед беше задължителен. Тук му е мястото да добавя, че Дийн ни облекчаваше максимално — напускаше стаите си единствено когато искаше да се разкърши в залата или басейна. Но по отношение на тренировките си беше истински педант — всеки ден по два часа в залата за вдигане на тежести, следвани от половин час плуване в басейна. Поддържането на добра физическа форма бе просто част от характера на Картър Дийн.

Проверката на маршрута ми отне двадесетина минути, включително повторно преминаване по част от коридорите. Целта ми беше да открия всеки, който би се доближил до представата ми за гневните братя Тейър, направили засада на неверния плейбой. Но не открих нищо подозрително. Изразходвах допълнителни пет минути край басейна — да се наслажда на различните модели бански костюми и на дамите, които ги носеха. Накрая извадих радиостанцията и натиснах бутона за включване.

— Всичко изглежда чисто — съобщих на Кори. — След пет минути съм горе.

— Прието.

— Няма ли да кажеш „слушам“?

— Искрено се надявам да си изпуснеш сешоара във ваната! — отвърна Кори по радиото.

Смяната ни се появи малко преди шест. Разставих ги според плана, а после се захех да обобщя дейността ни през деня. Това ми отне по-малко от десет минути, след което се присъединих към Кори и Филип да кажа „до утре“ на Дийн и си тръгнах.

Вечерта беше хубава, беше двацетина градуса — истинска благодат след жестоката жега през деня. Реших да се прибера пеша, за

да прогоня главоболието, което ми донесе охраната на Дийн. Но въпросът как ще издържа утре продължаваше да ме тормози. Малко хора си дават сметка колко е трудно да поддържаш концентрация по време на задача, която не предлага абсолютно нищо освен скука. Започнах да се питам дали Трент не ми е пробутал тази работа с единствената цел да ми скъса нервите.

Ерика си беше в стаята и работеше на компютъра си. Над бюрото ѝ беше окачен нов плакат, според мен съвсем откачен. Някакъв тип с опънат до скъсване комбинезон — като тези, които напоследък използват колоездачите, ботуши над коляното и лъскави крила на прилеп, прикован към стена със скъпи тапети. Над главата с разкривен готически шрифт, беше изписана думата „Спанки“...

Попитах я как е минал денят, тя отговори, че почти през цялото време била писала.

— Почти свърших...

— Разказ?

— Може би.

— Мога ли да го видя?

— Не. Как беше на работата?

— Гнъс — отвърнах. — Защото нямах какво да правя...

— Нали има и други охранители? Можеш да си говориш с тях.

Или с Кори...

— Това е разсейване. — Поклатих глава.

— Но нали няма какво да правиш?

— Да, но въпреки това трябва да поддържам висока бдителност...

— Старата история „за всеки случай“, а? — подхвърли Ерика. — Вече съм я чувала... О, щях да забравя: обади се Натали...

— Какво каза?

— Да ѝ звъннеш, като се прибереш. Ще ѝ се обадиш ли?

— Да.

— Ако уреждате нещо, по-добре да не го чувам — отсеке тя и отново се обърна към клавиатурата.

Гледах гърба ѝ в продължение на няколко удара по клавиатурата, след което реших, че е набрала командата за излизане от работния документ. Отидох в кухнята и набрах номера на Натали Трент. Тя вдигна на третото позвъняване.

— Няколко дни не мога да те открия — рекох. — Къде беше?

— В Масачузетс — отвърна Натали. — Изкарах курс по нощна стрелба на полигона на „Смит и Уесън“. Мисля, че ти казах...

— Е, значи съм забравил.

— Имаш ли планове за довечера?

— Май не...

Тя цъкна с език, помълча малко, после попита:

— Вечеря?

— Готово.

Спряхме се на един френски ресторант в нейния квартал. Определихме часа на девет и прекъснахме разговора. Ерика се появи на вратата на кухнята, поколеба се за миг, след което отвори хладилника и извади кутията с меко домашно сирене. Изправи се до умивалника и започна да яде направо от нея с една лъжица.

— Можеше да си сложиш в чиния — подхвърлих.

— Ще се виждаш с нея, нали? — отвърна тя.

— Нали не искаше да знаеш?

— Това означава „да“.

— Ще вечеряме заедно.

Ерика облиза лъжицата и я пусна в умивалника. Лъжицата издрънча като пукната камбана. Ерика затвори кутията, прибра я, после се втренчи в мен.

Изтекоха десет секунди, преди да вдигна глава.

— Какво има?

Ерика поклати глава и нагласи кичура над лявото си ухо.

— Ще се видим на закуска. — После се прибра в стаята си. Вратата меко хлопна зад гърба ѝ.

Ресторантът беше тих и почти празен. Масата ни беше близо до входа. И двамата извъртяхме столовете си така, че да са с гръб към стените, но това беше по-скоро по навик, отколкото от някаква необходимост. Натали си поръча салата и заешко, а аз — салата и патешко. Тя се справи с почти цяла гарафа вино, а аз пресуших две шишета бира. От последната ни среща бяха изминали три седмици и по тази причина трябваше да уточняваме за какво говорим. Тя ми разказа за снайперския курс, а аз — за работата, която ми бе възложил баща ѝ.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита тя.

— Не мисля. Шестима охранители са твърде много за тоя клиент. Той си седи в стаята, зяпа видео и от време на време слиза да се поразкърши във фитнеса. Пълна скука.

— Звучи вълнуващо — неубедително подхвърли Натали.

— Баща ти каза ли нещо във връзка с тая работа?

— Не.

— Когато прослушах съобщението му, реших, че ще иска да говорим за теб — промърморих.

— Той не знае нищо за нас! — отсече тя без колебание.

— И аз така си помислих. Иначе едва ли щеше да ми предложи работата...

— Като имам предвид колко много се грижи за имиджа на „Сентинел“, се чудя как изобщо ти е предложил работа — отвърна тя.

— Толкова ли съм зле?

Натали кимна.

— Не си сред популярните личности в нашата общност...

— *Oderint dom metuant* — казах тихо. — Докато ме мразят, значи се страхуват от мен.

— Мантрата на бодигарда. — Натали поклати глава и отпи глътка. Виното в чашата ѝ пречупваше светлината и беше червено, точно като косата ѝ. Пръстите ѝ докоснаха столчето на чашата, от гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. Прекрасно знаех какво ѝ минава през ума, просто защото минаваше и през моя...

Останахме потопени в мълчанието си в продължение на една безкрайна минута, но този път то ни караше да се чувстваме по-скоро самотни, отколкото близки. На двадесет и осем години Натали беше безспорна хубавица, висока и привлекателна, със свободно падаща върху раменете червена коса и зелени като свежи борови иглички очи. Беше облечена с копринена блузка четири тона по-тъмна от очите ѝ и панталони от черен лен. Косата ѝ беше прибрана на отпусната конска опашка, фигурата ѝ излъчваше изтънчена елегантност. На светлината в заведението изглеждаше някак уморена, или може би тъжна — не бях сигурен кое от двете...

Донесоха ни сметката. Разделихме си я точно на две, станахме и излязохме навън, без да си кажем нито дума. Разстоянието до блока ѝ на Ист Енд авеню извървахме бавно — по маршрута по Осемдесет и

четвърта улица. Не се докоснахме. Влязохме във входния вестибюл и тя поздрави портиера, който ѝ отвърна с едно звънко: „Добър вечер, госпожице Трент“. Аз трябваше да се задоволя с едно кимване, което можеше да означава както „здраси“, така и прикрито неодобрение.

Мълчахме в асансьора, мълчахме ѝ в антрето на апартамента ѝ. Тя не посегна да запали осветлението. Изчаках да заключи и я последвах в тъмната спалня. Започнахме да се събличаме. Тя не отметна завивките. Любихме се направо върху кувертюрата, но нещо липсваше. Може би задъханата нужда, може би отчаяната страст. На излизане бяхме забравили да изключим климатика и сега апартаментът беше студен. Презервативът чакаше на нощното ѝ шкафче — там, където го намирах всяка вечер от известно време. Или по-точно, откакто Бриджит Логан ми каза, че вече не сме любовници, а на Натали — че вече не са приятелки.

Останахме да лежим по гръб, отново без да се докосваме. Бученето на климатика не ни позволяваше да доловим пулса на града, и без това достатъчно заглушен от седемнадесетте етажа. На нощното шкафче имаше дигитален будилник в комбинация с CD плейър. Надигнах се в момента, в който цифрите му показаха четвърт час след полунощ. Облякох се, без да вдигам шум, и тръгнах към вратата. Бях сигурен, че Натали не спи, но въпреки това изпълних ритуала така, сякаш беше обратното.

А тя ме остави в плен на тази илюзия до мига, в който се готвех да затворя.

— Не забравяй да заключиш — прошепна.

3.

Филип Файф се облегна на вратата на Картър Дийн и подхвърли:
— Трент те търси по телефона. Ядосан е...

— Прибери си усмивката, че ще ти изпадне ченето! — срязах го.

Файф ме дари с многозначителния израз на човек, който не желае да използва обидни думички, после неохотно се отмести да ме пропусне в стаята и зае мястото ми в коридора. Затворих и залостих, като пренебрегнах махането на Дийн, който продължаваше да лежи гол до кръста на дивана. Насочих се към бара и вдигнах деривата, поставен там.

— Кодиак.

— Ти за какъв се мислиш бе? — изрева в слушалката Трент. — Как си позволяваш да включиш Натали, без изобщо да ме уведомиш?! Искам веднага да я освободиш от нарядите, чуваш ли? Веднага! И да не съм чул, че се приближаваш до нея, преди да си приключил със задачата! Нито ти, нито някой от шибания ти екип!

Запазих самообладание. Гласът ми остана хладен и спокоен.

— Не знам за какво говориш, Елиот.

— Дрън-дрън! — ревна отново той. — Нима си толкова некомпетентен?! Нима си такъв некадърник, че трябва да те сменя?! Нарочно си ме прескочил и си отишъл да вербуваш дъщеря ми за...

— Не съм направил нищо подобно — прекъснах го с тих, но решителен глас. — Натали предложи помощта си, но аз реших, че не е достойна за тази толкова сложна задача. И недей да ми крещиш.

Трент наистина спря да ми крещи, но добре чувах дишането му — бързо и задъхано, издаващо ярост.

— Веднага я махни от местоработата си! — изсъска той.

— Тя не е тук, Елиот.

Той ме дари с нова порция дишане: вероятно се питаше дали лъжа, или не.

— Ако Натали се появи с идеята да поеме дежурство, веднага я прати да си върви! Не я искам около теб, Кодиак!

В корема ми се появи гадно кълбо, което тръгна нагоре — опитваше се да стигне до гърлото ми. Прекрасно съзнавах, че ако го пусна там, ще падне здраво викане. Част от мен обаче искаше да го пусне, искаше да захая тоя надут глупак, да го захая здравата. Но Картър Дийн беше седнал и в очите му имаше любопитство, а Филип Файф вероятно бе опрял ухо до външната страна на вратата. Дори да беше вярно всичко, което Елиот Трент си мислеше за мен, дори да бях шибан некадърник в работата си, все пак бях професионалист. Което означаваше, че няма да си изпусна нервите пред клиента.

— Ако Натали се появи тук, ще ѝ кажа, че си се обаждал — рекох.

— Не се ебавай с мене! — предупреди ме Трент. — Ако и този път объркаш конците, смятай се за изхвърлен от професията, този път завинаги. Лично ще се погрижа за това!

Тя дойде след около четиридесет минути. Стройната ѝ фигура изскочи от дъното на коридора. Беше облечена за работа — с черни джинси и бяла тениска. Тъмносиньото яке от непромокаема материя имаше задачата да прикрива автоматичния глок на кръста ѝ. През рамото си беше преметнала малък сак с комплект от първа необходимост, който прехвърли в ръцете си в момента, в който се изправи пред мен и Кори и с широка усмивка обяви:

— Реших, че едно топло тяло повече няма да навреди...

— Не и твоето — отвърна Кори. — Как беше на курса на „Смит и Уесън“?

— Струваше си всеки цент.

— Баща ти се обади — подхвърлих.

Усмивката ѝ моментално изчезна, в погледа ѝ се появи тревога.

— Ще ни дадеш ли една минутка? — подхвърли тя на Кори.

Приятелят ми сви рамене и почука на вратата на апартамента. Файф величествено осъществи процедурата по надничане през шпионката и последователно дърпане на резетата. Вратата най-сетне се отвори и Кори се шмугна покрай него. Файф зърна Натали и устата му се разтегли в усмивка.

— Здравсти, рижавата...

Натали го дари с леден поглед и той побърза да затръшне вратата, моментално изгубил желание за общуване.

— Не трябваше да ти се обажда — процеди тя.

— Ти ли му каза, че съм поискал помощта ти?

Гневът в очите ѝ видимо се разгоря.

— Казах му, че съм говорила с теб и възнамерявам да ти предложа помощ.

— Е, татко ти реши, че трябва да ми откъсне главата. — Въздъгнах. — Убеден е, че съм те помолил за помощ, при това зад гърба му. Мисли, че за теб е опасно да се въртиш около мен, и ми заповяда веднага да те изпратя да си вървиш...

Натали се облегна на стената срещу мен. Мръсносивите ѝ маратонки „Фила“ потънаха в дебелия мокет.

— Мръсник с мръсник! — промърмори тя.

— Не съм в положение да произнасям подобни слова — рекох.

— И сега ме разкарваш оттук?

— Ами...

— Той не обича да му се противоречи.

— Значи трябва да му се случва малко по-често...

— Може би.

— Може би трябва да му се опираш по-често.

— Може би. — Натали сви юмруци, после ги отпусна. — Вероятно... — Натика ръцете си в джобовете и наведе глава. — Мисля да се преместя в Бостън...

Замълчах за момент, после свих рамене.

— По-близо е до академията „Смит и Уесън“...

— Не е заради това. — Тя тръсна глава. — Мисля, че трябва да се махна оттук... От него... — Очите ѝ напуснаха маратонките и се върнаха на лицето ми. — Знаеш ли какво открих? Никога в живота си не съм се разделяла с баща си за повече от две седмици! Особено след смъртта на мама...

— Когато ти е и шеф, нещата обикновено се развиват така — подхвърлих примирително.

— И преди беше същото... В колежа, а дори и когато бях във Франция...

— Може би имаш нужда от малко време за себе си.

— Може би имам нужда да зарежа тоя занаят! — Каза го така, сякаш в устата ѝ имаше половин литър употребявано машинно масло.

В един следобед извървах маршрута до фитнеса. Коридорите до първия етаж бяха почти празни. Гостите на хотела — главно туристи и бизнесмени — бяха навън, привлечени от примамливостта на огромния град. Срегнах неколцина членове на персонала, всички потънали в работа. На четвъртия етаж минах покрай три деца, които си подаваха топка в коридора.

Залата за вдигане на тежести беше празна. Отговорникът седеше зад бюрото си и четеше „Премиър“. При появата ми вдигна глава и на лицето му се появи усмивка.

— К'во става, пич? Рок звездата ще слезе да потренира, а?

Кимнах и продължих към мъжката съблекалня. Видях четири употребявани кърпи и някаква наколенка, но хора нямаше. Всички врати на спомагателните помещения бяха затворени и заключени. Надникнах в помещението с басейна, преброих четири глави във водата и се върнах при тежестите. Отговорникът тикна журнала си към мен и аз проверих имената в него. След това записах Дийн с фалшивото му име Джеръмая Пъф, отбелязах номера на стаята му и включих радиостанцията.

— Доведете го.

— Прието — отговори Натали.

Придвижването им отне шест минути. Отговорникът на залата се задълбочи в списанието си, а аз държах вратите под око. Появиха се начело с Кори и Файф най-отзад. Натали осъществяваше близкото покритие на обекта. Той си беше сложил някаква риза, но бях убеден, че е предложил на Натали достатъчно подробна гледка на плоския си корем. Изчаках ги да влязат и отидох да проверя още веднъж достъпа през съблекалнята. Вътре нямаше никого.

Заехме позиция в помещението. Отговорникът се ухили и поклати глава. Прииска ми се да се съглася с него, да му кажа: „Да, знам, че е тъпо“... Охраната на Дийн беше повече декоративна, отколкото функционална. Трент почти го каза в прав текст — че клиентът се нуждае именно от това. Но въпреки това се чувствах странно — бяхме прекалено много народ за шоуто, а едновременно с това недостатъчно за сериозна работа.

Дийн започна да пъшка и да стене под щангата. Стори ми се, че днес се напъва малко повече — вероятно поради присъствието на

Натали, но по принцип тренировката му беше идентична с тази, която правеше вече пет дни.

— Изтощавам се само като го гледам — промърмори Натали, след като изтече един час. — Всеки ден ли го прави?

— Тялото на мъжа е храм за душата му — отговорих. — А мистър Дийн явно е набожен...

Тя поклати глава и излезе да провери коридора.

В два без четвърт Дийн пристъпи към финалната серия коремни преси, а аз отскочих да хвърля едно око на съблекалнята и басейна. Край водата беше горещо и задушно. Слънцето проникваше през прозрачния покрив, въздухът тежеше от миризмата на хлор. Макар да нямаше олимпийски размери, басейнът беше доста голям.

Една тройна комбинация мама, тате и син се пличкаше в плитката част и очевидно умираше от кеф. Лежанката в близост до вратата беше заета от жена в цял бански, черен на цвят. Лежеше със затворени очи и си почиваше. Фигурата ѝ беше издължена и здрава, а косата ѝ в изсъхнал вид вероятно щеше да е руса. Клепачите ѝ трепнаха и се повдигнаха, очите ѝ срещнаха моите. Ухилих се и тя побърза да ги затвори.

Насочих се към противоположната стена с идеята да проверя входа към фойето и малкия склад с консумативи за басейна. Върху масичката вътре бяха струпани чисти хавлии, а контейнерът до нея беше предназначен за използваните. Мушнах един пръст между тях, после се извъртях към тоалетната.

— Трима в басейна, един край него — промърморих в радиостанцията. — Другото изглежда наред.

— Идваме веднага — включи се Натали.

Бутнах вратата на мъжката тоалетна и я задържах с крак. Триото в басейна разполагаше с водни пистолети. В момента татето и синчето обстрелваха мама. Письците ѝ рикошираха в стъкления таван и се връщаха обратно към мокрите плочки около басейна.

Появиха се през вратата на съблекалнята в същия ред. Дийн подхвърли на Натали, че би трябвало да използва дамската съблекалня, а не мъжката. Не чух какво му отговори тя. Изчаках Файф да се изравни с мен, след което си разменихме местата. Той остана при вратата — намръщен, но решителен. Това ми хареса.

Кори избра един сгъваем стол в близост до изхода за фойето, Дийн хвърли хавлията си върху него, седна и започна да си събува маратонките. Направих знак на Кори и Натали да заемат позиция и те механично се придвижиха към съответните врати — за фойето и дамската съблекалня.

Дийн събу гащетата си, демонстрирайки яркочервените плувки „Спийдо“ под тях. На челото му проблеснаха кръглите стъкълца на очилата за плуване.

— Десети коридор — обадох се аз.

Той се обърна към басейна. Посоченият коридор се намираше максимално далеч от входната врата.

— Добре.

Стъклата на очилата бяха зеленикави, очите му зад тях изглеждаха странно изцъклени. Насочихме се към стартовото блокче. Дийн направи няколко дълбоко вдишвания и издишвания, после ме шляпна по гърба.

— Ще гледам да не те изпръскам...

— Благодаря — рекох.

В следващата секунда той се хвърли във водата и започна да плува, а крачолите на панталона ми изведнъж се оказаха подгизнали. Тръгнах редом с него покрай басейна, стигнах до края на коридора, спрях. Семейството излизаше от водата на няколко крачки от Кори, който охраняваше страничната врата. Жената с целия бански си събра нещата, мина покрай Натали и се насочи към изхода.

Загрявката на Дийн продължи десетина минути. Изразяваше се в лениво покриване на една-две дължини. В момента, в който семейството излезе от басейна, се появиха две момчета на тийнейджърска възраст, следвани от униформен служител, който тикаше пред себе си количка с чисти кърпи. Момчетата бяха нахални и шумни. Първата им работа беше да скочат в басейна с такава сила, че водата се разплиска във всички посоки. Последва идиотско състезание по пликане и рев, сякаш се надпреварваха кой ще разплиска повече вода извън басейна.

— Пънкари — докладва по радиото Файф. — Да ги разкарам ли?

— Не — отвърнах.

— Създават условия за разсейване — укорително рече той.

— Гледай си вратата! — отрязвах го.

Издържах спокойно облещения му поглед оттатък водната площ, след което насочих вниманието си към плуващия Дийн. Той бе покрил още една дължина и тъкмо се оттласкваше от стената, когато в помещението отново се появи жената с черния бански. За момент остана на вратата и се огледа. Около кръста ѝ имаше навит пешкир. Засече Натали и решително тръгна към нея.

— Нат, внимавай — казах по радиостанцията.

— Ясно, благодаря — отвърна тя. Не се изключи веднага и това ми позволи да хвана думите на жената с целия бански, която попита дали работи като охрана в хотела.

Дийн плавно се отдалечаваше и аз отново огледах периметъра. Отговорникът за басейна товареше количката си с влажни хавлии. Единият от хлапаците се катереше по стената, с очевидното намерение отново да скочи във водата.

— Получихме оплакване — тихо се обади Натали. — Тази жена твърди, че отговорникът за басейна е въоръжен.

Улових човека с периферното си зрение. Беше зает да подрежда чистите хавлии върху масата. Не виждах добре ръцете му. Кори незабележимо се приближи към него, Файф също се премести. И двамата очакваха заповед. Чакаха мен.

Натиснах малкото копче в лявата си шепа.

— Нат, провери! Кори, Филип, внимавайте за клиента!

— Прието — отговори Кори.

Видях как Натали кима. Файф зае позиция в края на басейна, готов да спре Дийн при поредното му обръщане.

— Извинете ме, сър... — чух гласът на Натали. Ръката ѝ беше изтеглена назад, на сантиметър от оръжието.

Мъжът беше на неопределената възраст между дваайсет и четиридесет, с черна коса и раздалечени очи. Ръцете му хвърлиха поредната купчина мръсни кърпи на количката, но замахът му се оказа прекалено силен и кърпите паднаха на земята от другата ѝ страна. Върху количката мрачно проблесна застрашителната комбинация от метал и черна пластмаса. В следващия миг мъжът рязко се завъртя и вдигна автомата. Разнесе се дълъг откос, изпод приклада излетя завеса от златисти гилзи. Натали се отпусна на една страна с насочено оръжие. Файф се стовари на плочките. Дано бронезилетката му да беше издържала. Нямаше начин да извадим Дийн от водата. Въпреки

това се проснах по корем и протегнах ръка да го хвана. Усетих как ризата ми се намокря, а плочките на пода залепват за корема ми. После чух и изстрелите, пет на брой. Сякаш някой пускаше пиратки в бърза последователност. Месинговите гилзи звучно зачукаха по сините плочки.

Дийн изскочи от водата и се просна по очи, а аз се претърколих по гръб и измъкнах пистолета си. Но вече беше късно. Инстинктивно, с част от съзнанието си, усетих, че Натали е ликвидирала убиеца.

Той лежеше по гръб, единият му крак беше подгънат под тялото. Автоматът беше на сантиметри от разперените пръсти на дясната му ръка. Стената зад него беше оплескана с кръв и мозък, част от кърпите — също. Върху плочките бързо се разширяваше алена локвичка — запълваше първо фугите. Беше улучен с минимум един куршум в главата и черепът му почиваше на цели пет сантиметра по-ниско от останалите части на тялото му.

Кори помагаше на Файф да се изправи, теглеше го към мястото, където се бях надвесил над Дийн. Файф мърмореше нещо от сорта, че му нямало нищо, а само се бил подхлъзнал, защото шибаните плочки били много коварни. Опитваше се да не крещи и вероятно затова не обръщаше внимание на факта, че повтаря едно и също. Прибрах оръжието и дръпнах Дийн да стане, след което го завъртях с две ръце покрай Натали, по посока на вратата.

Тя не беше помръднала. Продължаваше да лежи по корем, стиснала глока с две ръце. Дулото сочеше убития.

— Отбой — рекох.

— Аха...

— Веднага!

Натали отметна глава да ме погледне, после скочи на крака и тръгна към изхода. Кори остана на крачка зад мен, продължаваше да придържа Файф. Двата хлапаци все още бяха във водата, притиснали се в една от стените на басейна. Жената с целия бански беше покрила устата си с длани и въртеше глава като побъркана.

— Благодаря — казах и ѝ кимнах.

Тя стисна очи и се преви на две, ръцете ѝ светкавично се преместиха към корема. Успяхме да се изнесем миг преди да започне да повръща.

В коридора имаше хора, които бързо се отместаха от пътя ни. Чух викове. Вероятно охраната, а може би и полицията. В момента това беше без значение. Щяха да ни открият навреме, но сега приоритетът беше да намерим сигурно място на Дийн преди евентуалната нова атака. Разбира се, не знаех дали ще има такава, но не забравях, че не бях повярвал и в първата... Нямаше да позволя да ме спипат по бели гащи два пъти за един ден, особено след като имах възможност да предприема нещо...

Натали ни натика в асансьора. Четиримата плътно заобиколихме Дийн, който започна да трепери. Едва ли беше от климатика.

— Господи! — дрезгаво простена той. — Опита се да ме убие! Онзи тип искаше да ме убие!

На това нямаше какво да възразим.

Деветдесет секунди бяха достатъчни да осигурим коридора и да вкараме Дийн в стаята му. Кори вдигна телефона и се свърза с рецепцията, а аз поведох Дийн към спалнята и му казах да се облече. Той се строполи на леглото, а аз отидох да му донеса кърпи от банята.

— Избърши се — рекох. — А след това облечи някакви сухи дрехи. След две минути полицията ще е тук и трябва да тръгнем с тях...

— Това не трябваше да се случва — промърмори Дийн. — Той ме увери, че такова нещо не може да се случи!

— Човекът не беше ли един от братята Тейър? — попитах.

— Лошо ми е — простена Дийн. — Много ми е лошо! Ще повърна!

— Защото си в шок — успокоих го. — След пет минути ще ти мине.

— Много ти благодаря, докторе! Шок ли каза? Искаш шок? Ей сега ще ти дам един шок! Мамка му на тоя Трент! Ще го дам под съд, ще му скъсам задника! Ще му разкажа шибаната...

— Картър! — казах. — Успокой се.

— Не съм никакъв Картър! — изсъска той. — Картър Дийн не съществува! Не съм и шибаният Джержъмая Пъф, ясно ли е? Казвам се Нейтън. Нейтън Д'Анджело, ясно ли е?

— Ясно, Нейтън Д'Анджело — повторих аз. Чух да се отваря някаква врата, после и гласа на Натали. По всяка вероятност

представителите на градската полиция на Ню Йорк вече бяха тук. — Разбрах...

— Нищо не си разбрал — промълви със спокоен глас Дийн. Яростта изведнъж го беше напуснала. Взе една хавлия и почна да бърше мократа си коса. — Ще ти обясня... Трент ме нае, разбираш ли? Нае ме със задачата да се преструвам на някакъв нещастник на име Картър Дийн. Плати ми две хиляди долара, за да се затворя в хотелската стая с всичките вас, идиоти тъпи. Единствената ми задача беше да се преструвам, че съм някой си Картър Дийн, който има нужда от охрана...

Мълчах и мигах.

Дийн — Д'Анджело ме дари с подигравателна усмивка.

— Сега си светнат. Аз съм само един шибан безработен актьор... Господин Никой, който едва ли заслужава да бъде гръмнат между очите!

Помислих си за Елиот Трент и всичките лъжи, които ми беше надрънкарал. А после и за това, което се беше случило. Спомних си колко много държеше да ми възложи тази работа, колко бурно реагира срещу участието на Натали. Накрая си помислих за Кори и Файф и заповедта да не свалят бронезилетките си.

Не подминах и оръжието, което видях на плочките край басейна. Автомат Fabrique Nationale P-90, който не може да бъде открит никъде другаде освен в армията. Оръжие, което бях виждал само по каталози и специализирани списания. Оръжие, способно да изстреля 900 куршума в минута, да пробие дващест и седем пласта кевлар от разстояние хиляда и триста метра. Оръжие, което в тази страна може да бъде купено единствено на черния пазар...

Помислих си за кръвта, която запълваше фугите между плочките.

Трент беше знаел, че всичко това ще се случи. Още преди да ми предложи работата е бил наясно, че срещу Дийн ще бъде организиран атентат.

Организиран професионално.

Дийн приключи с подсушаването на горната част на тялото си, премести кърпата в скута си и изръмжа:

— Казах ти, че тоя Трент не ми харесва.

— А той каза ли ти, че става въпрос за измама?

— Каза, че операцията е фалшива, а аз съм неговото прикритие, докато ти... ти... — Замълча, поклати глава и прекара кърпата зад врата си.

Успях да преглътна част от памука, който започваше да изпълва устата ми.

— Искам да зная какво точно ти е казал!

— Каза, че ти си фалшив бодигард — отвърна Д'Анджело. — Нарече те менте...

4.

За последен път се видях с Доналд Харнър при евакуацията на един хотел, но с него винаги сме се разбирали добре въпреки редките контакти. Той беше на малко повече от половин век, кльощав и почти плешив, с кичур побеляла коса, покриващ само част от темето му. Носеше очила с черни рамки и благодарение на тях приличаше по-скоро на даскал по химия, отколкото на ченге.

— Кодиак, нали? — промърмори той, като ме видя.

— Капитане — рекох.

— К'ви ги вършиш в хотелите на моя район?

— Привличат ме баровците.

— Паркирай се ей там — промърмори той и посочи стола срещу бюрото си. Паркирах се и го оставих хубавичко да ме огледа, след което отново се зарови в рапортите върху бюрото си. Кабинетът му беше ъглов и навяваше клаустрофобия. Двете стени срещу стаята на подчинените му бяха снабдени с малки прозорчета, през които можех да видя Кори, Файф и Нейтън Д'Анджело, седнали чинно един до друг. Д'Анджело не го свърташе и дори само от движенията му беше ясно, че опъва нервите на Файф. Кори гледаше съсредоточено един плакат на стената. Надписът върху него гласеше: „Ако поставят оръжията извън закона, ще ги притежават единствено поставените извън закона“.

Харнър приключи с рапортите и се прокашля.

— Къде е Натали? — попитах.

— Госпожица Трент дава устни показания, които се записват — отвърна Харнър. — Трябваше да подготвим видеоапаратурата... — Замълча, вдигна едната си вежда и многозначително добави: — Не се безпокой, от миналата седмица престаняхме да използваме прожектори и гумени маркучи...

— Баща ѝ пристигна ли?

— Няма го още.

— Значи тя дава показания без адвокат?

— Това проблем ли е? Нали версията ѝ се подкрепя от всички вас? Ако детективите я приемат, лесно ще мине за редовно снети показания...

— Имаше свидетели — казах. — Някакви момчета и една жена...

— Знам. Вече сме ги разпитали. — Харнър се наведе напред и опря лакти на бюрото. Върху лявото стъкло на очилата му ясно си личеше отпечатък от пръст. — Казвай сега за каква прикриваща операция става въпрос.

— Значи си разговарял с Д'Анджело — подхвърлих.

— Приел го е доста навътре — каза Харнър. — Нима ще го обвиниш в лъжа?

— Няма.

— Трент го е наел, така ли?

— Не знам.

— Не си знаел, че си част от операция по прикритие? — Той вдигна вежди.

— Чух за подобно нещо едва в момента, в който господин Нейтън Д'Анджело ми съобщи, че е Нейтън Д'Анджело, а не Картър Дийн.

— Нито пък Джержъмая Пъф...

— Нито пък Джержъмая Пъф — съгласих се.

— Цял куп шибани имена — въздъхна Харнър. — Често ли се случва?

— Е, няма да регистрираш клиента си с истинското му име, ако някой иска да му види сметката, нали?

Харнър вдигна горната си устна като ръмжащ пес.

— Имах предвид фалшивите операции — поправи ме той. — Често ли организирате такива?

— Случва се — отвърнах. — Особено ако имаш рисков клиент и искаш да го преместиш някъде... Нормално е да прибегнеш до фалшиви декори, за да заблудиш противника.

— Това не е ли опасно?

— Обикновено гардовете, които участват в операцията, знаят за какво става въпрос.

Харнър долови хапливия ми тон и вдигна глава.

— Май си ядосан...

— Мисля, че Трент ме манипулира — отговорих. — И благодарение на тази манипулация аз, други трима охранители и един глупак, който се радваше на лесните мангизи, за малко не бяхме перфорирани като архивни документи! Да, ядосан съм адски на тази простотия!

— Говорим за вълка, а той... — проточи Харнър. Проследих погледа му и видях Елиот Трент да влиза в общото помещение. Беше намръщен като буреносен облак. Придружаваха го двама с еднакви сиви костюми. Без да губи време, триото се насочи право към канцеларията на капитана. — Това трябва да е нещо добро — подхвърли Харнър и стана да отвори вратата.

— Как я караш, Доналд? — Елиот Трент се здрависа с капитана топло, сякаш не се бяха виждали сто години. — Държиш ли се?

— Разследват ме от инспектората — оплака му се Харнър. — Някой в дирекцията пуснал донос, че съм пребил до смърт някакъв заподозрян...

— Не съм чувал такова нещо. — Трент втренчено го изглежда.

— От характера ми е — въздъхна Доналд Харнър. — Трудно се сдържам, знаеш... Какви слухове чувам за някакви прикриващи операции?

Едва сега Трент се обърна към мястото, на което седях. Пренебрегна напълно приятелското ми махане и отново се извърна към капитана.

— Дъщеря ми ще има ли нужда от адвокат?

— Няма да е зле — каза Харнър.

Единият от мъжете със сиви костюми пъргаво се обърна и тръгна да търси Натали.

— Довел си свои адвокати — отбеляза Харнър. — Добре си се подготвил, няма що...

— А тоя тук какво ти каза? — попита с леден глас Трент и ме изглежда още по-ледено.

— Няма значение. Искам да чуя твоята история. Сладкото ти момиченце е отнесло тила на някакъв кретен с автомат, имал неблагоприятното да го извади в хотел „Орсини“. От развоя на събитията си личи, че ти си организирай нещата...

Тук се намеси вторият адвокат.

— Надявам се, не искате да ни внушите, че клиентът ми е поръчал убийството на този човек — ледено процеди той.

— Внуших ли ти подобно нещо? — обърна се Харнър към мен.

— Малко — признах аз.

— Хей, какви ги дрънкам аз? — плесна се по челото капитанът.
— Така не се поддържа приятелство. Господин Трент, моля да си поговорим още малко в присъствието на адвоката ви, за да изясним нещата.

— Той ще остане ли? — Трент заби показалец в моя посока.

— Има ли проблем?

— Предпочитам да говорим с вас насаме — отсече адвокатът.

Изправих се, изчаках Трент и Адвокат № 2 да се отместят от вратата и подхвърлих:

— Надявам се, че след като приключите тук, ще получа подробни обяснения за това, което се случи.

— О, да — усмихна ми се любезно Трент, след което ме хвана за ръката и се приведе към ухото ми. — В момента настроението ми е добро. Нещата се получиха. Но ако се беше случило нещо с дъщеря ми... много скъпо щеше да ми платиш!

— Какъв съм късметлия — промърморих и побързах да дръпна ръката си.

Присъединих се към Кори, Файф и Д'Анджело, които чакаха в общото помещение. През по-голямата част от времето мълчахме, само Д'Анджело псуваше под нос и се заканваше да види сметката на Трент.

— Умствено разстройство — не спираше да повтаря той. — Това си е чисто шибано умствено разстройство, братле!

Аз си държах езика зад зъбите, очите ми бяха заковани върху немитото прозорче на канцеларията. Гласовете не бяха достатъчно високи, за да уловя разговора, но езикът на телата им беше съвсем красноречив. Харнър настояваше за отговори, а Трент се гънеше във вихъра на дипломатическия такт. Нямаше начин да кажа дали предлага на капитана това, което се иска от него. Нещата продължиха по този начин някъде към двадесетина минути, като адвокатът играеше ролята на рефер. После в канцеларията влезе някакъв заместник-инспектор от централата в Бороу и четиримата излязоха заедно.

— Шибано умствено разстройство! — изръмжа за стотен път Д'Анджело.

Харнър се върна в шест без една. Лицето му беше смръщено, а в очите му се таеше гняв. Изправи се пред нашата скамейка и отсече:

— Можете да си вървите! Трент и дъщеря му са долу. Ще си получите оръжията от дежурния в приемната.

Файф и Д'Анджело скочиха на крака и тръгнаха към вратата, но Кори предпочете да ме изчака.

— Тя е свободна, така ли? — попитах.

— Свободна е — потвърди Доналд Харнър. — По мое скромно мнение татенцето е този, който трябва да бъде прибран. Но Трент има куп приятели тук...

— Затова ли повериха случая на теб?

Той кимна.

— Разследването би трябвало да се води от детективите и техния лейтенант, но Трент си има връзки...

— Не се ли страхуваш, че инспекторатът ще те хване и за това?

— Ама ти май наистина кльвна! — засмя се Харнър. — Просто ми беше криво и изпуснах малко пикня, примесена с оцет... Обикновено това ми е достатъчно, но не и когато на хоризонта се появи някой като Елиот Трент.

— Какво каза той?

— Иди го попитай. — Харнър поклати глава. — Само гледай да не му шибнеш някой на територията на участъка ми, защото ще се наложи да те прибера!

— Името на обекта е Джержъмая Пъф — каза Елиот Трент. — Достатъчно ти е да знаеш, че до днес е бил на мушката... На практика си му спасил живота.

Дежурният сержант ми подаде пистолета. Прегледах затвора и предпазителя, след което го тикнах в кобура под мишницата си. Цветът на кожените каишки беше станал почти черен от водата на басейна. Последвах Трент към изхода. Той настигна Натали и я хвана за лакътя, сякаш искаше да я води. Тя гневно се дръпна. Намалих крачка да изчакам Кори да получи оръжието си.

Навън беше по-хладно и все още светло. Уличното платно беше почти непроходимо от паркираните патрулни коли — ченгетата се сменяха. Д'Анджело и Файф не се виждаха никъде, адвокатите също.

Трент пишеше нещо, подпрян на покрива на тъмносиния си лексъс. Натали стоеше със скръстени ръце на две крачки зад него, заковала гневен поглед в тила му. Трент свърши и със замах откъсна листа. Едва когато го протегна към мен, разбрах, че е чек.

— Остатъкът от хонорара ти — поясни той.

Огненият поглед на Натали се измести някъде към Ист Ривър.

Взех чека. Беше за изключителната сума хиляда долара. Сгънах го и внимателно го прибрах в портфейла си. Портфейлът ми също беше мокър.

— Трябва да се прибирам вкъщи — промърмори Кори.

— Утре сутринта да се явиш в офиса — изсумтя Трент. — Имам нова задача за теб. А с тази се справи много добре...

Кори ми протегна ръка. Усмивката му беше изчезнала.

— Пак ще се видим...

— Жив и здрав — промърморих и стиснах ръката му.

Натали само му кимна.

И тримата го проследихме с очи как се отдалечава по улицата. Когато зави по Осмо авеню, се извърнах към Трент и попитах:

— Какво стана с Д'Анджело?

— Един от адвокатите ми разговаря с него.

— Намислил е да те съди...

— Мисля, че ще се откаже — отвърна Трент. — Предлагам му бонус, освен това беше подписал предварителен договор... От юридическа гледна точка шансовете му са нула... — Махна с пръсти някаква пращинка от колата, след което облегна гръб на нея. Мълчах и гледах как се завръща самодоволството, което беше демонстрирал в участъка.

— Май си доволен от себе си, а? — подхвърлих.

— Да, доволен съм. Постановката свърши страхотна работа. — Обърна се към Натали и с усмивка добави: — Дори по-добре, отколкото се надявах...

— Изглежда, мъжът, когото убих днес, е бил член на Десетката — каза тя. Гласът ѝ беше тих и спокоен, за разлика от външния ѝ вид.

Усмивката на Трент се разшири още повече.

— Дрън-дрън! — казах.

Трент поклати глава.

— Изправил си ни срещу един от Десетката, без дори да ни предупредиш?! — попитах смаяно.

— До днес нямах представа пред какво точно е изправена „Сентинел“ — отвърна той. — Убийците от този калибър не пускат реклами по вестниците.

Обърнах се към Натали.

— Сигурна ли си, че става въпрос за член на Десетката?

— Баща ми е сигурен — отвърна тя хладно.

Трент се отгласна от колата и бръкна в джоба си за ключовете.

— Един колега от министерството на правосъдието ми подхвърли, че от Интерпол предупредили за появата на такъв човек в Щатите — небрежно рече той. — Информацията на ФБР също сочеше в тази посока. Знаеш как става в подобни случаи — професионалистите са призраци. Няма начин да сме сигурни, преди да падне някой труп...

— Чий?

— Името му е неизвестно. Псевдонимът му е Джон Доу...

— Мръсник! — процедих през зъби. — Арогантен мръсник!

Трент поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си. Така станавме двама, но с тази разлика, че той съумя да се направи на обиден.

— Направих ти услуга — каза той. — Довчера ти беше никой в нашия бизнес, краката ти бяха опрели в дъното. Днес обаче помагаш за ликвидирането на един от десетимата най-опасни наемни убийци на света. И това автоматически те връща в бизнеса, Кодиак. С подобен кредит лесно ще си намериш истинска работа...

— Добре, признавам, че си шибан филантроп — съгласих се. — Няма значение, че ни изложи на опасност, нито пък че в басейна имаше две невинни хлапета, плюс една жена край него. Имаш ли представа колко близо беше до един в мутрата?

Трент въздъхна и затвори очи, после пръстът му натисна бутона на дистанционното. Лексът изписука като птиче, току-що попаднало в ноктите на котка.

— Съзнавах, че има риск — отвърна той. — И предприех акцията едва след като го прецених от всички страни.

— Защото така ти е изнасяло. Но недей да твърдиш, че си ми направил услуга, Елиот. Ти ме използва точно защото знаеше, че рискът е висок, и предпочиташе да не излагаш хората си. Използва ме и за друго — ако нещо случайно се обърка, да хвърлиш вината върху мен, а „Сентинел“ да си остане света вода ненапита...

— Прекаляваш, Атикъс. Нещата можеха и да се объркат, но нали всичко мина добре? Днес „Сентинел Гардс“ неутрализира един от най-опасните престъпници на света. И това е повод за празнуване, а не за критики! — Отвори вратата пред Натали и тръгна да заобиколи към шофьорското място. — Ще информирам клиента за днешните събития, след което бих те поканил на едно питие — разбира се, ако не го лиснеш в лицето ми...

— Той може и да те пощади, но аз със сигурност ще го направя! — обади се Натали, отдръпна се крачка назад и силно блъсна вратата. — Ще си поговорим по-късно...

Трент ми хвърли един последен поглед. В него нямаше следа от демонстрираната преди малко щедрост, нямаше и загриженост. Беше изпълнен с раздражение.

— Натали...

— В момента предпочитам да не разговарям с теб, татко!

Трент я погледна, но не издържа и отмести очи. Бил съм обект на ледения поглед на Натали и знам, че никак не е приятно. Но на баща ѝ явно не му пукаше. Не знам, може би разговаряха без думи... Безмълвният обмен продължи още известно време, после Трент седна зад кормилото.

— По-късно ще говорим за това — промърмори той и натисна педала на газта. Гледах подир колата.

— Съжалявам — промърмори Натали.

— Не се извинявай вместо него — отвърнах. — Не си му настойничка.

— Нарочно е изчакал да замина за „Смит и Уесън“, за да ти се обади. Бил е убеден, че ще поискам да участвам...

— Е, не е искал да те излага на опасност — промърморих.

— Вярно, но за сметка на това не му е пукало, че ти можеш да бъдеш убит... Не знам какво му става напоследък. Не беше такъв...

— Бизнесът е труден...

— Аха... — Тя потърка длани, после заразтрива дясната с палец.
— Прибирам се вкъщи...
— Искаш ли компания?
Натали се втренчи в мен.
— Само за разговор — уточних.
— Не. Искам да съм сама.
— Благодаря за откровеността. Ако имаш нужда от нещо, обади се.
— Добре — съгласи се. — Ако имам нужда от нещо, ще ти се обадя.
— Наистина.
— Знам.
Оставих я да бъде сама.

5.

— Закъсня! — посрещна ме наежено Ерика.

— Но ако побързаме, може би ще успеем!

— Това не е топлото посрещане, на което се надявах — промърморих. — За какво да успеем?

— За вечерята, забрави ли? Нали направих резервация в „Портреро“? За осем нула-нула! — Размаха ръце, сякаш даваше сигнали за кацане на невидим самолет. — Дори съм се облякла!

Свалих якето си и го окачих на куката, стърчаща от стената. Ерика бързо го дръпна и го тикна обратно в ръцете ми. Поклатих глава.

— Тази вечер не е подходяща, Ерика. Имах лош ден.

Тя отново се опита да ми връчи якето.

— Какво стана?

— Имаше инцидент.

— Какво означава това?

— Един тип се опита да убие човека, когото охранявахме. Натали го застреля.

Тя успя да се усмихне по начин, който ме възнаграждаваше за остроумието.

— Без майтап? Да не сте измислили нов вид охрана? Хайде, обличай якето и да вървим!

— Не се изразих ясно — казах. — Натали застреля човека, който се опита да убие клиента ни.

— Добре де, разбрах. Хайде да вървим.

Якето отново се озова в ръцете ми.

— Не се шегувам, момиче.

Ерика прекрати опитите си да ме облече, лицето ѝ пребледня. Видях как в главата ѝ се раждат неприятните спомени.

— Нат добре ли е? — попита тя с висок шепот. — Всички ли сте добре?

— Да, няма пострадали — отвърнах и издърпах якето от ръцете ѝ. Под „облечена“, Ерика имаше предвид черна тениска с дълъг ръкав

и черни панталони от груб док, които все още нямаха дупки. На шията ѝ висеше верижка с кучешки табелки.

Розовото от бузите ѝ все още отсъстваше.

— Изглеждаш страхотно — похвалих я. — Откъде изрови тези табелки?

Тя се забави една секунда, преди да отговори.

— Твои са. За в случай, че се изгубя...

Отново закачих якето си на куката.

— Дай ми двацет минути за един душ и една контра, след което съм готов!

„Портреро“ се намира в лабиринта от тесни улички на Сохо, които придават на квартала по-скоро европейски, отколкото американски вид. Качихме се на метрото до Спринг Стрийт. Мълчахме. Ерика зяпаше новите реклами на зоологическата градина в Бронкс, а аз продължавах да мисля за събитията от този ден. Бях потънал в мисли толкова дълбоко, че Ерика трябваше да повтори на два пъти името ми, за да осъзная, че сме стигнали нашата спирка. Тя слезе преди мен и тръгна нагоре по стълбите. Пресрещнаха я двама младежи с разпарцаливени дънки и я попитаха иска ли да им прави компания, докато „се скъсат от танци“.

— Трябва да питам татко — отвърна тя и махна с ръка към мен.

Часът на навалищата беше отминал и почти през цялото време бяхме в състояние да вървим един до друг, без да си играем на криеница с пешеходците срещу себе си. Спряхме на светофара на Бродуей и Ерика попита:

— Какви бяха глупостите?

— Моля? — Погледнах я с недоумение.

— Одеве каза: „Глупости“. За какво ставаше въпрос?

— А — кимнах аз. — Мислех, че съм го казал тихо, само на себе си...

— Но аз те чух... Хайде, разказвай.

— Наистина ли искаш да чуеш какво се случи?

Ерика ме потупа успокоително по ръката и ми направи знак, че вече е зелено.

— Давай.

— Според мен човекът, когото Натали застреля, изобщо не е от Десетката...

— А това какво е, име на банда ли?

— „Десетката“ е наименование, придобило популярност в нашите среди. Отнася се за елитна група професионални убийци. Най-добрите десетима на света...

— Нещо като „Денят на чакала“?

— Да, но с тази разлика, че тези хора не са плод на писателско въображение. Те убиват, за да си вадят хляба. Не ги интересува нито политика, нито каузи, нито история. Просто убиват за пари, за много пари...

— И днес Натали е гръмнала един от тях, така ли?

— Поне така си мисли баща ѝ. Според него Натали е гръмнала убиеца с прякор Джон Доу.

— Тъп прякор.

— Е, може би не си го е избирал той. Някой в някоя разузнавателна служба изчислява, че лицето А, лицето В и лицето С се срещат и загиват при подозрителни обстоятелства, а лицето D винаги е някъде наблизо. Но лицето D е професионалист и няма значение под какво име се представя, тъй като то при всички случаи се оказва фалшиво. И по тази причина умникът в споменатата централа го кръщава Джон Доу...

— Джон Дивака е по-хубаво — подхвърли Ерика. — Ей на това му викам готин псевдоним. А Джон Доу? Пфу! Няма блясък...

— Това е целта. Убийците не искат блясък. Те са най-добрите в това, което вършат, не им трябва реклама. Абсолютно дисциплинирани, абсолютно професионални. Не допускат глупави грешки, не поемат глупави рискове. Те дори не отиват да пикаят, без да са си осигурили шест различни пътища за изтегляне и шест фалшиви самоличности за всеки от тези пътища.

— Не разбирам какъв е проблемът — поклати глава Ерика. — Може би Натали не е трябвало да види тоя Джон Доу?

Формулирах отговора си и отворих уста, но в същия миг видях колата. Току-що бяхме завили на юг по Устър, от ресторанта ни делеха шест, може би седем сгради. Беше паркирана край отсрещния тротоар, на пет-шест метра от входа. Порше 911 карера с двойно турбо. Успях

да определя цветя му, въпреки че слънцето отдавна се беше скрило зад небостъргачите.

— Ерика — изръмжах и се заковах на място.

— Какво?

Безмълвно ѝ посочих колата.

— Нищо не виждам — каза тя.

— Соча ти едно зелено порше.

— О, онова ли? Дето прилича малко на бричката на Бриджит?

— Точно то.

— Какво съвпадение! — възкликна Ерика. — Може би и тя вечеря в „Портреро“...

— Тя знае ли какви ги вършиш? — Изгледах я намръщено. — Бриджит знае ли, че ще вечерям с вас двечките?

Ерика опипа кичура над обезобразеното си ухо, после тикна ръце в джобовете си и след кратка пауза отсече:

— Искам само да си говорите!

Два пъти за един ден, рекох си. Май поставих личен рекорд в областта на изпързелянето.

— Да си говорите, нищо повече — повтори тя. — Ела в ресторанта, седни и кажи едно „здрости“. Това е всичко.

— Нещата не стават така.

— Защо да не стават? Кой казва, че не стават? Просто влизаш с мен, и толкоз.

— Но тя не знае, че съм с теб, нали?

— Не знае.

Поклатих глава. Денят наистина започваше да ми идва до гуша. В корема ми нещо помръдна — там, където ме бяха ранили преди време. Запитах се дали не съм скъсал нещо, докато се протягах да извадя Д'Анджело от басейна.

— Влизай и приятна вечеря — казах. — Ще се видим у дома.

— Довечера или утре? — засече ме тя. — Пак ли ще ходиш у Натали?

— Ще се видим по-късно — отвърнах, обърнах се и тръгнах към Спринг Стрийт.

— Надявам се, че ще си прекарате добре! — извика подире ми Ерика. — Дано най-после се начукате до насита!

Ходих цял час, опитвах се да потисна гнева, който ме глождеше. Най-малко от всичко на света исках да видя Бриджит, да сложа пръст точно в тази рана. Съмнявах се, че тя се чувства по друг начин. Чувствата ми вече нямаха значение, грешката беше направена.

Най-лесно беше да си го изкарам на Ерика, която беше прибегнала до съвсем елементарна манипулация. Но още на третата пресечка си дадох сметка, че гневът ми е насочен не накъдето трябва. Всъщност бях бесен на Елиот Трент, а невинният трик на Ерика само бе налял масло в огъня.

Трент беше решил, че мога да бъда похарчен, и именно затова ми бе възложил ръководството на операцията. Останалото беше близо до чудото — най-вече, че онзи Джон Доу не си свърши работата и не успя да избие Д'Анджело и всички нас. Останахме живи, защото сбъркаха Натали с хотелска служителка и защото тя поначало е страхотен стрелец.

Освен ако не Джон Доу, а някой друг се бе опитал да ни направи на решето до басейна...

На Четиридесет и трета улица осъзнах, че съм подминал жилището си с около петнайсет преки, и най-сетне си дадох сметка накъде всъщност вървя. Ерика бе свършила добра работа и ме беше накарала да се чувствам виновен, но въпреки това изпитах нещо като колебание. Преди да започна да спя с Натали, никога не се бях питал искам ли да я видя, или не. Появявах се в апартамента ѝ, без да се обаждам, включително и когато отношенията ни бяха обтегнати. Сега обаче никак не ми беше лесно.

Излязох на Парк Авеню и спрях едно такси, което ме хвърли до апартамента на Натали. Бутнах вратата и се представих на портиера.

— Тя ме предупреди, че не желае посещения — изфъфли той. Едва сега забелязах, че му липсват два-три резеца: през хралупите излиташе влажна мъгла.

— Кажи ѝ, че съм Атикъс — рекох.

— Знам кой си — промърмори портиерът, пристъпи към контролното табло и щракна ключа под табелката с надпис 17Д. — Вие двамата сериозно ли го давате? — Обърна се да ме погледне.

— Моля?

— Ти и госпожица Трент... Сериозни ли са намеренията ви?

— Приятели сме.

— Аха... — Портиерът се извърна към мембраната. — Госпожице Трент, дойде приятелят ви Атикъс... Аха. Добре, ще го изпратя горе... — Щракна ключа и добави: — Приятно забавление.

Тръгнах към асансьора. Питях се как този човек се оправя с фрази, в които има повечко съскави и шушкави.

Състоянието ми беше такова, че бях готов на всякакви победи, дори и най-малките.

Тя ме чакаше пред вратата.

Излязох от асансьора.

— И теб те човърка, нали? — попита ме.

— Аха.

— Влизай.

Влязох подир нея и излязох на малката веранда.

— Искаш ли нещо за пиене? Кафе?

— Кафе ще е чудесно.

Тя се скри вътре, а аз останах да се наслаждавам на цветята, засадени в дълги пластмасови сандъчета покрай парапета. Натали имаше голям апартамент — от онези, за които обитателите на Манхатън са готови да си издерат очите. Добре разположен, с хубава гледка към Ист Ривър и светлините на Бронкс на североизток.

След десетина минути Натали дойде с две големи чаши и пепелник, балансиращ върху едната. Взех самичкото кафе, а тя седна и сложи пепелника на масата между нас. От джоба на панталона ѝ се появи пакет цигари. Тя запали, дръпна дълбоко и изпусна дима с лека кашлица.

— Откога си пропушила? — попитах.

— Петнайсетина минути след като се разделихме. Направих го, за да ядосам баща ми.

— И как го направи? Обади му се и му каза, че си пропушила?

— Мама почина от рак — отвърна тя.

— О.

— Адски тъп начин да си заминеш — промърмори тя, приковала очи в огънчето на цигарата си. Дръпна още веднъж, но този път не се закашля. — И така, какво от цялата работа те измъчва?

— Не вярвам, че член на Десетката ще пренебрегне основни правила. Достатъчно е било нашият Джон Доу да направи малко

проучване, за да разбере, че Д'Анджело не е неговият човек...

— Това първо. — Натали кимна и изтръска пепелта от цигарата си. — А аз се питам как е мислил да се измъкне...

— Аз също.

— Автоматът ФН-90 едва ли може да се нарече префинено оръжие. Той предлага сериозна огнева мощ, а притежателят му явно е имал намерението да ни избие. Може би първо нас, а след това на спокойствие да очисти и Д'Анджело...

— Което означава, че е знаел за охраната на Д'Анджело и е планирал в съответствие с този факт.

Натали кимна.

— Но след като е знаел за охраната, пак би трябвало да свърши малко предварителна работа — подхвърлих. — А тя несъмнено щеше да му разкрие, че Д'Анджело не е Пъф...

— Може би Пъф и Д'Анджело си приличат — подхвърли тя.

— Може би.

— Но не мислиш така, нали?

— А ти?

— И аз.

— Няма логика — въздъгнах.

Натали издуха облаче дим. Очите ни го проследиха как се извива над червените карамфили, гордо щръкнали от зелената си кутия. Отпих глътка кафе. Имаше вкус на ванилия.

— Има и още нещо — каза Натали. — Защо в басейна? Защо не в залата за щанги или някъде из коридорите? Искам да кажа, че бяхме уязвими не само край басейна, но и на други места в хотела. Защо просто не е наел една стая по маршрута ни, където да ни изчака да минем и да ни засипе с куршуми?

— Дори нямаше да го видим — съгласих се.

— Разбира се. Затова си мисля, че ако този човек наистина е бил в списъка на десетимата най-опасни престъпници на света, е попаднал там по погрешка...

Оставих чашата си на масичката. Никога не съм си падал по ванилията. Натали допуши цигарата си, пусна я на плочките ѝ я размаза с крак. Наведе се, вдигна фаса и го пусна в пепелника до себе си, после побърза да запали отново. На верандата беше много приятно — топло, но с чудесен прохладен ветрец.

— Някой трябва да информира татко — подхвърли тя след малко.
— Според мен той няма да го чуе. За него „Сентинел“ е спрял
Джон Доу и точка по въпроса.
— Това не беше никакъв Джон Доу.
— Знам.
Натали смачка и втората цигара.
— В такъв случай кого застрелях днес?

6.

На другата сутрин станах рано. Ерика още спеше. Излязох да потичам и на връщане се отбих да купя соленки. Взех душ и облякох чисти дрехи, сложих соленките във фурната и тръгнах на обичайната си обиколка на блока. Този апартамент ми го намери Бриджит. Тя ме свърза с управителите на имота, които ми предложиха да не плащам наем, но да поема охраната на сградата. В допълнение поискаха разрешението ми да включат в офертите си и уточнението, че в блока живее специалният им консултант по сигурността. На практика нямах кой знае каква работа. Проверях дали са заключени вратите, които трябваше да са заключени, а сутрешните ми обиколки имаха за цел установяването на евентуални щети от вандали и бездомници, стига да имаше такива. Апартаментът под нас беше опразнен още в началото на лятото и оттогава очакваше новите си наематели. Хората от агенцията за недвижими имоти често забравяха да го заключат след поредния оглед. По тази причина го бях включил в обиколката си. Оказа се, че и днес входната врата е отключена. Направих кратък оглед на помещенията, после затворих и заключих. Надявах се новият наемател да е кротък и да не вдига много шум.

Когато се качих горе, от стаята на Ерика все още не долиташе никакъв звук. Написах ѝ бележка, за да я предупредя, че през по-голямата част от деня ще съм навън и че във фурната има топли соленки. Залепих я на огледалото в банята, взех си една соленка и излязох. Дъвках я бавно и с наслаждение по целия път до спирката на метрото на Двайсет и осма и Парк Авеню. На площад „Юниън“ отново излязох на повърхността и се прехвърлих на експресния автобус, който ме закара до Сити Хол. Там тръгнах пеша в обратна посока, през площад „Фоли“ към Федерал Плаза. Беше единайсет и малко и улиците започваха да се изпълват с гладни държавни служители. Открих работещ телефонен автомат, пузнах му една монета от дваайсет и пет цента и набрах номератора на ФБР.

— Скот Фаулър, ако обичате.

Нещо прещрака, после се включи запис, който ме увери, че лично аз бих могъл да предотвратя някакво престъпление, при това без да се излагам на никакъв риск. Спомена се нещо и за парична награда. Тъкмо започнах да проявявам интерес, когато в слушалката ечна гласът на специален агент Скот Фаулър:

— Атикъс? Какво има?

— Много ли си зает?

— Зависи какво искаш.

— Чу ли за Натали?

— Да. Вчера видяла сметката на някакъв убиец в хотел „Орсини“.

— Това е въпросът, който бих искал да обсъдим.

— Къде си?

— Точно пред службата ти.

— Ще черпиш един обяд — отсече той и затвори.

Пресякох улицата и тръгнах през площада. В двата му края имаше по една количка с топли закуски. Купих два хотдога от едната и прибавих към тях и кутийка безалкохолно от серията „Д-р Браун“. Скот се появи точно когато си получавах рестото. Размахах кутийката, за да привлече вниманието му. Той спря да си сложи слънчевите очила и се приближи едва тогава.

— Инкогнито, а? — подкачих го.

— Блести ми в очите, глупако — отвърна специален агент Фаулър. — Нося контактни лещи и от слънцето ми става много гадно...

Подадох му обяда.

— За един хотдог няма да ти кажа кой е в списъка на десетимата най-издирвани престъпници.

— На икономичен бюджет съм — поясних.

— Виждам — промърмори той. — Ела да седнем на някоя пейка...

Паркирахме се точно срещу сградата на Върховния съд. Скот разгъна върху коленете си книжна салфетка и захапа първия сандвич. Той е с четири години по-голям от мен, вече е прехвърлил трийсетте. Това обаче не му пречи да изглежда много по-млад и много по-добре. И е от хората, при които дрехите нямат никакво значение — каквото й

да облече, винаги изглежда така, сякаш току-що се връща от някой калифорнийски плаж, където е сърфирал на воля...

— Мога да позная какво те интересува — промърмори той, след като унищожи първия хотдог. — Но едва ли ще ти бъда полезен. На теб ти трябват момчетата от местния филиал на Интерпол, а аз работя само върху вътрешни разследвания...

— Но... — Погледнах го очаквателно.

— Но — ухили се Скот. — Все пак направих някои проверки, ей така — за всеки случай...

— Да ги чуем.

— О, не знам... — проточи той; изследваше внимателно втория хотдог. — Информацията ми със сигурност струва повече от това тук...

— Добре де, ако ми хареса, ще има премия — рекох.

— Е, това вече е друга работа! — Той отвори кутийката и отпи една глътка. — Убиецът все още не е идентифициран, но това нищо не значи, тъй като са минали само двацет и четири часа. Градската полиция на Ню Йорк е открила тайния му склад, или един от тайните му складове. В индустриалния квартал край летище „Кенеди“. Почти трийсет бона кеш, повечето в долари, пет хиляди в дойче марки. И доста оръжие: две МГ-та и една пушка „Щаер“, два пищова. Всичко чисто. Между другото, пищовите са П-7...

Това ме изненада, но не много. Всеки, който работи с пистолети, си има предпочитания. Моите са на страната на П-7, по много и основателни причини. Това не е непознато оръжие, но не е и особено популярно. В един свят, който гъмжи от хиляди видове огнестрелни оръжия, нищо не може да ме учуди. Все пак останах леко обезпокоен от факта, че един професионален убиец има моите предпочитания.

— Твоите са налице, нали? — ухили ми се Скот.

Престорих се, че ровя из джобовете си; усмивката му се разшири.

После спрях и вдигнах глава.

— Друго?

— Няма други ФН-90, ако това те интересува. Но имаше половин сандък със зашеметяващи гранати — от онези, които са на въоръжение в американската армия. — Скот облиза пръстите си, след това ги избърса в салфетката, която вече се разпадаше от постоянното му внимание. — Най-вероятно са купени на черния пазар. Открили са и

два комплекта лични документи. Добра изработка и вероятно доста скъпи... Единият е на името Морис Дерво, французин, другият на испанец с името Ихонен Салваторе... — Приятелят ми млъкна за момент, после си направи труда да произнесе и двете имена буква по буква. — След направените проверки се оказа, че Дерво си е съвсем истински, само дето е умрял. Преди две години, през ноември. Предполагам, че и за Салваторе ще изскочи нещо такова...

— Открили ли са нещо у трупа?

— Петстотин долара в брой и джобен глок. Разбира се, ако не броим гранатите и ключето за тайния склад. Нищо повече.

— Никакви документи, така ли?

— Не.

— Това не ти ли се струва странно?

Скот замълча и съсредоточено опипа обицата-копче на лявото си ухо.

— Не съвсем. Тръгнал е да трепе хора, за какво са му документи? Искал е да работи чисто, просто за всеки случай — и този случай се е появил... Вероятно е възнамерявал да тръгне към тайния си склад веднага след като си свърши работата...

— А ако не го бяхме спрели? — попитах. — Не мислиш ли, че щяха да му трябват документи?

— Може би е държал един комплект някъде наблизо. Най-вероятно в самия хотел... — Очите на приятеля ми се насочиха към няколко жени, които дъвчеха обяда си на десетина метра от нас. Всичките бяха млади — на по двадесет, всичките бяха с поли. — Такива неща може да се очакват...

— Знам.

— Дали не долових сянка от подозрение в гласа ти?

— Наречи го по-скоро учудване — отвърнах. — Трент твърди, че убиецът е член на Десетката...

— Джон Доу. — Скот кимна. — Този слух наистина витае из службата. Но няма начин да бъде потвърден...

— А Джон Доу съществува реално, така ли?

— Местното бюро на Интерпол има досие, съставено от различни източници. В него са описани серия убийства, най-вероятно поръчкови, които според тях са извършени от един и същ човек. Наричат го Джон Доу, но според нас това няма никакво значение, тъй

като липсват доказателства. Поръчковите убийци не са от хората, които поемат отговорност за извършеното, освен това са достатъчно опитни, за да не оставят едни и същи улики, сочещи определен начин на работа. Един бизнесмен е отровен в Италия, друг е взривен в Рио, трети пада от небостъргач в Манхатън. Тези инциденти може да се дело на един и същи убиец, докато друг може да няма нищо общо с тях.

— В такъв случай какво кара Трент да твърди, че вчерашният е именно Джон Доу?

— Ами... Имаме сведения, че един от членовете на Десетката *наистина* се намира в Щатите — отвърна Скот. — Но това са по-скоро подозрения. Пак поради същия проблем — липса на доказателства. Преди два месеца наблюдаван от ЦРУ търговец на оръжие осъществява едно пътуване до Брайтън Бридж в Бруклин, където депозира един милион долара в банка, контролирана от руската мафия, а след това заминава за Мексико. Седмица по-късно в Бостън се появява един майстор на тапети, който бързо изчезва в Провидънс. Горедолу по същото време изчезва и онзи милион, който е депозирал в Брайтън Бридж. След още два дни търговецът на оръжие се появява в Сан Франциско, а след това заминава за Япония...

— И тези хора са свързани с Десетката, така ли?

— Подозира се, че са свързани с Десетката — поправи ме Скот. — По-вероятно е орбитите им да се пресичат. Това може да не означава нищо, но може да означава и всичко...

— Да се побърка човек! — промърморих.

— О, да. — Скот опразни кутийката с питието си и внимателно я нагласи върху облегалката на скамейката, върху която някой бе изрисувал разкривена свастика. — Хубав ден — промърмори той. — Особено за плаж. Жалко, че тук морето смърди...

— Вземи си два дни отпуска и отскочи до Флорида.

— Това е идея. Ти пуска ли се по вълните, докато беше в Калифорния?

— Не съм сърфист. А ти откъде знаеш, че съм бил в Калифорния?

— Бриджит ми спомена нещо такова. Предполагам, че го е чула от Ерика...

— Не знаех, че се виждаш с Бриджит — подхвърлих.

— Миналата седмица вечеряхме заедно.

— Това ми звучи страшно идилично — рекох. До момента, в който произнесох тези думи, бях абсолютно убеден, че ги казвам съвсем невинно.

Скот свали кутийката от облегалката и промърмори:

— Излизали сме само пет-шест пъти.

Каза го така, сякаш се извиняваше. Но от това само ми стана по-болно. Установил съм сигурност, че приятелят ми излиза с Бриджит, бързо изгубих охота за разговор. Станах и рекох:

— Благодаря, че се видяхме...

— Не е това, което си мислиш, Атикъс.

— Ти не знаеш какво мисля, Скот. А това, за което ми говориш, изобщо не е моя работа.

— Не е това, което си мислиш — повтори той, но аз вече крачех към спирката на метрото.

Не е моя работа. Изобщо не ме засяга какво прави Скот, какво прави Бриджит. Нямам претенции към нито един от двамата, особено към Бриджит. След като има връзка с нея, това си е негова работа. Знаех го, но от това не ми ставаше по-леко. Не знаех дори кое ме безпокои повече: фактът, че Скот се вижда с Бриджит; че Бриджит желае да излиза с него, или че след цели девет месеца това продължава да ме разстройва.

Когато излязох от станцията на метрото и тръгнах към къщи, все пак стигнах до някакво решение — че в крайна сметка това няма никакво значение. Едно обаче знаех със сигурност: току-що бях приключил последната си среща със Скот Фаулър, когато, ако това изобщо се случеше, щях да видя чак след много време...

7.

— Укрепили са едно имение извън града, намира се близо до резервоара Амауок — каза Натали. — Прилича на преустроена ферма или ранчо. Периметърът се контролира от камери, монтирани върху високите каменни стени. Вътре и на портала дежурят въоръжени пазачи.

— Колко? — попитах.

— Най-малко тридесет, а може и повече. Татко буквално е опразнил офиса за тази акция. Използва всички на постоянна работа, плюс неколцина на хонорар. Онези, които видях, бяха тежковъоръжени — с пушки и карабини, освен личното си оръжие. Никога не съм виждала такова чудо...

— Звучи ми като операция на правителството — подхвърлих.

— Или на армията — добави Натали и търкулна незапалената си цигара върху плота. — Който и да е този Джеръмая Пъф, успял е да ангажира цялото внимание на „Сентинел“.

Намирахме се в заведение, носещо името „Пицата на Мария“. Под табелата беше добавено „Най-хубавата пица в града“. Въпросният град беше Йорктаун Хейтс. Не можех да кажа дали написаното отговаря на истината просто защото не бях опитвал пицата и не познавах достатъчно града.

Когато се прибрах, Ерика беше излязла. Една бележка на кухненската маса ме уведомяваше, че ще се прибере довечера и че ще се обади, ако се наложи да закъснее. Освен това беше оставила соленките във фурната. Опитах една, но тя се оказа твърда като плочките в банята. Изхвърлих ги в кофата за боклук, след това изключих фурната.

После звънна пейджърът ми, с указанието да потърся Натали на мобилния.

— Аз съм в Йорктаун — съобщи ми тя. — По-точно в Йорктаун Хейтс... На тротоара през едно заведение на Соу Мил Ривър Роуд, нарича се „Пицата на Мария“... Можеш ли да дойдеш?

— Ще ми трябва поне час — предупредих я.

— Тръгни по шосе 118. Ще те чакам.

Спуснах се в подземния гараж и направих бърз преглед на мотоциклета си. После го яхнах, сложих си каската и тръгнах. Купих този мотор преди три месеца единствено благодарение на настойчивостта на Ерика. Тя твърдеше, че като не искам да си купя кола, все пак трябва да помисля за някакъв транспорт, който да ни е поддръка в случай на нужда. В това имаше известна логика. Мразя колите по цял куп причини — най-вече такива, свързани със сигурността. Чувствам се много по-сигурен на мотоциклет, колкото и парадоксално да звучи това. Защото с мотоциклет човек е в състояние да маневрира...

Да не говорим, че управлението му е много по-въълнуващо от шофирането.

Ерика изрази силните си предпочитания към „Харли“, но в крайна сметка бяхме принудени да се задоволим с едно БМВ 850, втора употреба. Едва когато го вкарахме в гаража тя обяви намерението си да се научи да го кара. До изпита ѝ оставаше един месец.

Пътувах много приятно — със сто и десет в час в юлската жега и влага. Главата ми се продуха за по-малко от двадесет минути. Не мислех за нищо друго освен за управлението на мотора и прекрасния ден. Бриджит, Скот, Натали, Джон Доу — всички те се стопиха и изчезнаха някъде из трите платна на панорамния път.

Йорктаун Хейтс се намира в северния край на община Уестчестър, почти на час път от Манхатън. Местните го наричат селце и то е част от цяла конфедерация подобни селца в околността, носещи имена като Джеферсън Вали, Кичауан, Мохегън Лейк и Шръб Оук. Всички те, взети заедно, образуват селището от градски тип с наименование Йорктаун. Доколкото ми е известно, той представлява едно приятно убежище за жителите на Ню Йорк, потърсили спасение от епилептичния ритъм на огромния град.

Открих Натали на масата в ресторанта, който ми беше споменала. Пред нея имаше парче почти недокосната пица. Тя предложи да ми отреже малко, изчака ме да откажа и започна да ме информира.

— Говори ли с баща си?

— Не. — Натали се намръщи. — Сутринта го нямаше в офиса. Всъщност нямаше никого с изключение на секретарката и двамата пазачи... — Погледа известно време незапалената си цигара, после извади кибрит с тигърче на кутийката и драсна една клечка. — Тина му изпрати пейджър и той се обади. Предложи ми да се присъединя към операцията.

— Какво по-точно ще правиш?

— Каза, че мога да работя като снайперист към екипа за охрана на периметъра.

— А ти навита ли си?

— Казах му, че ще реша, като се видим... — Натали направи гримаса и смачка цигарата. Беше дръпнала само два пъти...

— Мислех, че вече си го видяла — промърморих.

— Не съм.

— Откъде разбра за охраната в имението?

— Направих един таен оглед, след като ти се обадих...

Не я попитах защо. От известно време ходеше на снайперистки курсове, а едно от нещата, на които ги учат там, е да се промъкват незабелязано. Тайният оглед на имението вероятно беше добра тренировка, при това напълно безобидна.

— Откри ли нещо ново за човека, когото застрелях? — попита тя.

— Разговарях с Фаулър. Нюйоркската полиция е открила скривалището му, в което не е имало нищо необичайно. Трупът все още не е идентифициран.

— Значи той не може да каже със сигурност, че съм гръмнала Джон Доу?

— Но не може да твърди и обратното. Единственият човек, който може да го направи, е самият Джон Доу, но по обясними причини той няма да го направи — жив или мъртъв...

— Значи съм застреляла Невидимия — промърмори Натали.

— Колкото повече мисля по този въпрос, толкова по-силно става убеждението ми, че този човек не беше професионалист.

— Подготовката, нали? — подхвърли Натали.

Кимнах.

— Татко няма да е доволен да го чуе...

— Да, няма.

Погледна сметката, извади няколко банкноти от портмонето си и ги пръсна върху масата. Портмонето ѝ беше с монограм, от мека на вид черна кожа. Стана и аз я последвах към паркинга, като наместих каската си. Затегнах каишката и си сложих очилата, а тя се качи в колата си. Преди имаше лексъс, същия като на баща си, но миналата година аз катастрофирах с него. Сега караше тъмносиньо инфинити. Поехме на север по шосе 118. След известно време тя прекоси Амауок и пое на изток по шосе 35. Няколко минути по-късно даде ляв мигач и пое по някакъв второстепенен път с две платна. Къщите се разрешиха, почти скрити зад зеленината. Почти всички парцели бяха заградени. Оградите им бяха стари, с каменна основа и горна част от изгнили дъски. И те, и почти невидимите къщи лъхаха на история. Представих си как войници в червени униформи крачат във верига през полето и търсят противниците си, най-често маскирани като скитници.

Историята пробужда патриота у мен.

Така изминахме още шест километра, после колата пред мен намали и свърна по тесен, наскоро асфалтиран път. Натали измина още трийсетина метра, след това отби на банкета и спря. Залепих се зад нея и повторих упражнението с каската и очилата, този път в обратен ред. Натали ме изчака да заключа каската към седалката.

— Има-няма петдесетина метра — каза тя и махна към пътя, който завиваше на юг и това не ми позволяваше да видя накъде води. Над асфалта се извиваше тънка пара.

— Няма кой знае каква видимост — промърморих.

— Монтирали са камери на дърветата зад завоя — обясни тя.

— Подвижни или статични?

— Статични. Вероятно изпращат кадри на определени интервали.

— И нищо друго?

— Поне аз не видях нещо друго...

В това имаше логика. В подобни условия щяха да имат проблеми при употребата на лазери, инфрачервени лъчи, а дори и на ултразвук. Прекалено много неща можеха да включат алармата — от диво животно, попаднало в обхвата на сензора, до обрулените от вятъра листа. Екипите за бързо реагиране на Трент биха се побъркали от

тичане нагоре-надолу. Ако шоуто беше мое, аз също бих използвал статични камери.

Натали тръгна по пътя.

— Идваш ли?

— Да, разбира се — отвърнах и забързах да я настигна. — Някаква специална причина за тази разходка пеша?

Устните ѝ се разкривиха в мрачна усмивка.

— Не искам да се мешаме с гардовете...

В общи линии имението отговаряше на описанията ѝ, но оградата беше по-ниска, отколкото си я бях представял. Алеята беше преградена от железен портал, а през пречките му се виждаше триетажната къща — огромна, с бяла фасада и сиви черचेвета на прозорците. На покрива над централната тераса стърчеше малка сателитна чиния и това беше единственото доказателство за хода на времето. Всичко останало беше такова, каквото е било в началото на миналия век.

Караулното се намираше вдясно от портала и нямаше нищо общо с оригиналната архитектура. Забелязал приближаването ни, от него излезе въоръжен мъж. Вторият охранител остана в будката с радиостанция в ръка. Не виждах какво държеше в другата, но подозренията ми бяха съвсем определени. И двамата носеха черните униформи на „Сентинел“, украсени със златни кантове по ръкавите и панталоните. Униформите изглеждаха неприятно топли.

Охранителят нито ни спря, нито ни заговори. Беше по-едър от колегата си в будката — някъде мой ръст, но доста по-тежък. Долната му устна се цупеше отвратно. На стената над будката имаше още една камера, явно за да обхваща посетителите.

С Натали стигнахме на три метра от портала, когато се обади вторият пазач:

— Какво обичате?

— Аз съм Натали Трент — представи се Натали. — Баща ми ме очаква. — Каза „баща ми“ по начин, който охранителят не можеше да разбере другояче освен като „шефът ти“.

— Този кой е? — попита онзи с отвратната устна.

— Аз съм Атикъс — рекох. — Кодиак.

Онзи в будката направи справка с някакъв списък, вдигна глава и каза:

— Нея я очакват, него — не.

— Кодиак е с мен — побърза да каже Натали.

— Трябва да изясним нещата — рече Отвратната устна.

— Добре, действайте.

Очите на Отвратната устна се замъглиха за миг, явно от усилието да разбере дали е направил нещо, което застрашава службата му. Беше, но не това, което си мислеше. Обърна се и пристъпи към караулното. Колегата му го изслуша, после включи радиостанцията.

— Познаваш ли ги? — попитах Натали.

— Никога не съм ги виждала. Вероятно са ченгета под наем...

— Ти ли ще им кажеш, или аз?

— Нека изчакаме началника им.

Въпросният началник се появи в рамките на четиридесет секунди — подтичваше по алеята. Забави ход в момента, в който ни позна, поклати глава и въздъхна:

— Варварите са на подстъпите към града!

— Здравсти, Йоси — поздравих го.

Йоси Села вдигна ръце за поздрав, очевидно радостен да ни види. Той е *сабра* — бивш член на Шин Бет, елитен охранител от Отряда за ВИП охрана на тайните служби на Израел, примамен от Трент с обещания за богатство и слава. Не зная дали някое от тези обещания е изпълнено, но Йоси без съмнение изпитваше огромно удоволствие да ги преследва.

— Тези тук имат ли списък с правото на достъп? — попита го Натали.

Йоси направи знак на охранителя в будката и вляво от нас забръмча някакъв мотор. Железният портал бавно започна да се отваря.

— Какво са объркали?

— Не ни провериха документите за самоличност — отвърна Натали, докато влизаше. Побързах да я последвам. Порталът издрънча, спря, после тръгна в обратна посока.

— Мърл!

Отвратната устна се обърна.

— Да, сър?

— Проверихте ли им документите?

Мърл прехапа устната си, обмисляше въпроса на Йоси.

— Нея я има в списъка на Уинтър — изръмжа най-сетне. — Как може да знае, че я очакват, ако не е тази, която очакват?

Йоси кимна, сякаш беше съгласен с последователната му логика. После промърмори:

— Документите винаги се проверяват, Мърл. Всеки, който се появи пред портала и изяви желание да мине през него, трябва да си покаже документите.

— Помислих си, че...

Йоси махна с ръка и Мърл побърза да млъкне.

— Повярвай ми, много са начините да се научат имената в един списък за достъп — каза с въздишка приятелят ми. — Затова документите задължително се проверяват. Като междуременно им наредиш да се отдръпнат от портала. Осем до десет метра, за да имаш време да реагираш...

Мърл само кимна.

— Ако това се случи още веднъж, ще се наложи да ти търсим заместник! — отсече Йоси. — Нещо, което ще е неприятно както за теб, така и за мен...

— Ясно — излая гардът.

— Браво. Предай на Уинтър това, което ти казах. Надявам се, че въпросът е решен веднъж завинаги.

— Няма да се повтори, господин Села!

— И аз мисля така, Мърл. — Йоси се обърна към нас и вдигна ръка. — Оттук, моля.

Последвахме го по алеята към къщата. Пред гаража бяха паркирани няколко коли, включително лексът на Трент и един сив мерцедес. Ливадата беше просторна, а тревата наскоро окосена. Покрай къщата имаше правоъгълни лехи, в които грееха цветя с червени, бели, виолетови и жълти цветове. Някой явно полагаше добри грижи за градината.

Охраната беше нагъсто и вероятно силно впечатляваща. Преброих още три камери, плюс четирима гардове. Двама бяха с униформа и охраняваха в компанията на дресирани кучета — немска овчарка и ротвайлер. Другите двама обикаляха периметъра с количка за голф. Бяха облечени в комбинезони в защитен цвят, а на главите им се виждаха слушалки. Въръжението им също беше внушително — всеки носеше пушка и картечен пистолет AP-15.

За пореден път се запитах кой е този Джеръмая Пъф. Операцията, която току-що се разкри пред очите ни, беше несъмнено скъпа, по силите само на човек, който рине парите с лопата. Но и убийците като Джон Доу не вървят евтино. Според някои слухове хонорарът им за премахването на единична мишена се върти около цифрата един милион долара. В случая беше ясно едно: както защитата, така и нападението разполагаха с много излишни пари. Нямах никаква представа кои са хората в тези формации, нито защо го правят. Това не беше въпрос за Йоси, просто защото не исках да го поставям в неудобно положение. Дискретността е едно от основните задължения на персоналния бодигард, който по правило никога не си пъха носа в задачата на колегата си.

— Отдавна не съм те виждал, приятелю — възкликна Йоси и дружески ме плесна по гърба. — Как е Ерика?

— Добре е — отвърнах. — Учи се да кара мотоциклет.

— Шегуваш се! — облеци се Йоси.

— Не, говоря ти най-сериозно.

— Ще ги трепе с тояга по пътищата?

— Надявам се да не стига дотам — усмихнах се.

— Страх те е да не прогониш ухажорите й, а?

— Ще съм щастлив, ако се оправя с тях, както ти се справи с онзи Мърл — отвърнах.

— Хареса ли ти?

— Беше прекалено мек с тях — обади се Натали.

— Те са само охранители, не са тренирани полицаи — сви рамене Йоси. — По този начин научиха нещо полезно, при това без да ме намразят. Но ако се повтори, веднага ще ги уволня.

— Къде са редовните гардове? — попита Натали.

— Повечето са вътре в сградата. Мозиър ги предпочете за близките задачи.

— Кой е Мозиър? — попитах.

— Не го познаваш — обади се Натали. — Новото златно момче. Татко го нае миналия месец...

— Обикновен глупак — отсече Йоси. — Но глупак, чието име се среща по вестниците. И впечатлява хора като Трент. На пазара има две книги, които описват приключенията му в Южна Африка, или някъде там... Самият той е автор на статия за лична охрана на клиент по

време на полет с „Конкорд“, поместена е в „Америкън Хендгън Джърнъл“...

— Трябва да я прочета — казах.

— Пълен боклук! — извикаха почти в един глас Йоси и Натали.

Стигнахме верандата. Йоси почука на остъклената врата и я отвори. Поредният гард беше седнал непосредствено до вратата. Поредната пушка беше облежната на стената до него, а над нея мигаше окото на поредната камера.

— С мен са — каза Йоси.

Гардът ни огледа един по един и когато стигна до Натали, на лицето му изплува усмивка.

— Здравсти, Натали. Как си?

— Аз съм добре, а ти как си? — Тя го изгледа продължително.

— Скука. — Той сви рамене.

— Къде е Трент? — попита Йоси.

— В кабинета.

— Благодаря.

Тръгнахме по коридора, от двете страни на който имаше по една затворена врата. Някъде наблизко бучеше климатик, задъхан от неравната битка с горещия въздух навън. Подът беше от буков паркет, излъскан до блясък и покрит на места с тънко килимче. Минахме покрай още един гард, който ни наблюдаваше от междинната площадка. Подобно на Йоси, охранителите вътре в сградата бяха цивилни, най-често по джинси и тениски.

— Кой беше този? — попита шепнешком Натали, без да забавя ход.

— Ланг — отвърна Йоси.

— Вярно бе, Ланг...

Коридорът свършваше с Т-образно разклонение. Йоси ни направи знак да завием надясно. Веднага след това беше вратата на кабинета. Вътрешността му съдържаше всичко, което човек очаква да види в един кабинет — три стени с книги и дебел ориенталски килим, покриващ паркета почти от стена до стена. Единият ъгъл беше отделен за масивно писалище, а столовете край стените бяха разположени така, че да осигуряват максимално удобна за четене позиция. Зад писалището седеше Трент. Пред него беше отворен един лаптоп, а вляво от него имаше внушителна купчина документи. Пак беше с

костюм, но този път си беше позволил да свали сакото и да го метне на облегалката на стола си.

В момента на влизането ни Трент говореше. Спря в мига, в който зърна дъщеря си, и на лицето му започна да изгрява усмивка. Когато ме видя на крачка зад нея, усмивката му потрепна и умря.

— Натали — каза той. — Очаквах те преди няколко часа.

Човекът, с когото разговаряше, се извъртя заедно със стола си. Беше слаб жилав мъж с мръсна руса коса, стегната на конска опашка. Слънчеви очила висяха на най-горното копче на разкопчаната му дънкова риза. Човекът изчака Трент да се изправи и бавно направи същото. Беше висок около метър и седемдесет, облечен във всекидневни дрехи. На кръста му имаше кобур, ако се съдеше по издутината до глезена му, там се криеше втори, по-малък пистолет.

— Наложил се да изчакам Атикъс — обясни Натали на баща си.

Трент заобиколи бюрото и я целуна по бузата, а после, забелязал ироничната ѝ усмивка, побърза да се отдръпне и да спре тежък поглед върху мен.

— Мисля, че не ни трябва повече охранители.

— И аз съм на мнение, че твоите задачи ми стигат — подхвърлих с мрачна ирония.

Забележката ми беше достатъчна, за да стопи напрежението му — въпреки опитите да го скрие. Върна се зад бюрото и каза на Йоси:

— Благодаря ти, приятелю. Може би ще отскочиш до електронния център, хората там имаха оплаквания от монитора, покриващ северната част на периметъра...

— Разбира се. — Йоси се обърна към нас и подхвърли: — Чао засега...

Трент седна на стола си, а Йоси излезе и безшумно затвори вратата. Мъжът срещу бюрото упорито ме фиксираше. Отвърнах му със същото.

— Реймънд Мозиър — неохотно ни представи Трент един на друг. — Атикъс Кодиак.

— Здравсти — подхвърлих.

— Чувал съм за теб — рече Мозиър. — Разбира се, не бих ти поискал препоръки...

Видях как гърбът на Натали се изпъна от тази обида.

— Рей контролира близкото наблюдение — информира ни Трент.
— В „Сентинел“ е от два месеца. Преди това е работил в Близкия изток...

— И в Япония — допълни Реймънд Мозиър. — Плюс една-две задачи на Лазурния бряг...

— Сериозно? — попитах. — Значи си работил с баровците. Да си превозвал някога клиент в „Конкорд“?

— Няколко пъти.

— Чух, че били много гадни от гледна точка на охраната...

Елиот Трент прочисти гърлото си и каза:

— Защо не седнете?

Натали си намери стол, аз я последвах. Мозиър откъсна поглед от мен едва след като се настаних, след което отново го насочи към Трент.

— Предполагам, че всичко това е заради вчера, нали? — попита шефът на фирмата.

— Според мен човекът, когото застрелях, не е Джон Доу — каза Натали, след което обясни защо, точка по точка.

Трент я слушаше внимателно, а Мозиър зяпаше книгите, подредени на лавицата. От време на време се обръщаше да ме погледне, но не успях да определя дали в тези погледи има презрение, или само отегчение. Май съдържаха и от двете.

Натали свърши. Баща ѝ мълча в продължение на цяла минута, забил поглед в нас. Изражението му беше непроницаемо. Откъм коридора се чуха стъпки.

— Това не доказва нищо — най-сетне каза Трент.

Мозиър кимна.

— Татко, това означава, че той продължава да е някъде наоколо — възрази Натали.

— Но ние сме готови да го посрещнем.

— Работата не е там. Кого застрелях вчера, след като не е бил Джон Доу? И защо е бил там? Тоя тип дори не пожела да идентифицира жертвата си. А аз дори не съм сигурна, че е бил професионалист...

— Оръжието, техниката...

— Знам, знам — прекъсна го тя. — Солидни, перфектни. Но това си е аранжировка и нищо повече. Манекенът на витрината все още е

гол, татко. Беше нагласено така, че да прилича на професионален удар, защото така е било по сценарий. Но на практика се оказа менте.

— Не знаеш дали е така. Не можеш да го докажеш.

— Не мога, разбира се. А ти не можеш да докажеш, че убих когото трябва...

— Беше Джон Доу — промълви Трент.

— Да допуснем — обадох се аз. — Защо тогава продължаваш да се държиш така, сякаш си в разгара на бойните действия? Това сигурно ти струва цял куп пари. След като си сигурен, че заплахата е неутрализирана, защо си наблъскал периметъра с екипи за тактически действия?

— Джон Доу не е единствената заплаха за нашия клиент — процеди Мозиър и присви очи, може би за да изглежда като истински пич. На практика обаче заприлича на недовиждащ.

— Може би очакваш да се появят останалите деветима, а? — подхвърлих.

— Да заповядат, имаме с какво да ги посрещнем.

— Клиентът държи да си плати за пълна протекция — подхвърли Трент. — Има достатъчно средства и възможности, за да поиска най-доброто, с което разполагаме. А Рей е прав — твърде вероятно е да има и други заплахи...

— Които ти не можеш да локализираш, тъй като не си неутрализирал основната — подхвърли Натали.

— Джон Доу е неутрализиран! — отсече баща ѝ. В гласа му се долови неприкрито раздражение. — Вече се разчу, че „Сентинел“ му е видяла сметката. Планът излезе сполучлив и ликвидирането на основната заплаха за господин Джеръмая Пъф вече е факт. Няма какво повече да говорим.

— С изключение на вероятността да съм гръмнала някакъв актьор, за да можеш ти да се окичиш със славата — подхвърли язвително Натали.

Трент почервения от обида и викна:

— Изобщо не съм искал точно ти да използваш оръжието си! Нито пък да отнемаш живота на този човек!

— Защото искаше да го направи Атикъс. Искане да използваш приятеля ми по начина, по който използва Д'Анджело. Просто не ти

проработи късметът, защото аз не се прибрах у дома, както ми нареди. И защото реагирах така, както си ме учил...

Настъпи тишина. Натали дишаше тежко, очите ѝ бяха заковани в лицето на баща ѝ.

— Не исках да се мотаеш около него — изръмжа Трент. — Той е опасен, Натали. Където е той, там е и насилието. Не умее да осигури охраната на клиентите си. Страхувах се, че може да пострадаш...

— Но ти го тласна точно в епицентъра на насилието — изтъкна тя. — Какво друго очакваше да се случи?

— Наистина ли мислиш, че съм планирал всичко това предварително?

— Не знам. Не искам да го мисля. Може би си видял шанс да ликвидираш член на Десетката и си пренебрегнал всичко останало. Но това, което направи, е отвратително. Подобна манипулация е само на една крачка от наемането на човек за „мокра поръчка“. Дори хората, които изпълняват подобни поръчки, са по-честни, тъй като знаят какво се иска от тях!

— Скъпа, ти просто си разстроена от вчерашния инцидент. Това е нормална реакция...

— Разбира се, че съм разстроена! Но това не...

— Трябва да си вземеш малко почивка — прекъсна я баща ѝ, а Мозиър одобрително кимна. — Ден-два, може би и малко повече. Защо не отскочиш до къщата в Мейн? Вземи си една-две хубави книжки и си почини!

Натали почервения като домати. Няколко секунди беше толкова бясна, че не можа да каже нито дума. На вратата се почука, пантите тихо проскърцаха.

Влезе едър, почти двуметров мъж с тяло на централен защитник и лице на равин. Годините му приближаваха шейсетте, рядката му косица имаше пепелив цвят. Малко по-светли бяха брадичката и мустаците му. Носеше очила с комбинирани диоптрови стъкла и светлосив костюм. Ризата му беше на синьо-бели райета, а вратовръзката — на зелени, сини и сиви. На фона на всичко това изпъкваха яркочервените му тиранти.

— Кофти момент, а? — подхвърли той. Гласът отговаряше на фигурата му — дълбок и басов, леко ироничен.

За миг му отвърна дълбока тишина, после Трент се окопоти.

— Правим оценка на някои рискове, нищо особено — небрежно подхвърли той.

— Лесли Маргил — избоботи едрият мъж и протегна ръка на Натали. — Пъф е мой свидетел.

— Натали Трент — представи се приятелката ми.

— Много ми е приятно... Елиот, никога не си споменавал, че имаш толкова хубава дъщеря! — Маргил пусна ръката на Натали и сграбчи моята. — А вие кой сте?

— Атикъс Кодиак.

Усмивката му беше широка и приветлива.

— Ей на това му викам име! — провикна се той. — Вероятно са ви кръстили на самия мистър Финч!

— Родителите ми явно са хранили някакви надежди за мен — скромно отвърнах аз.

— Почти всички адвокати, които познавам, сочат „Да убиеш присмехулник“ като главна причина за професионалния си избор. Към тази книга прибавят и романчетата за Пери Мейсън. Аз обаче съм твърд привърженик на Харпър Ли. И вие ли участвате в операцията?

— Господин Кодиак тъкмо си тръгваше — подхвърли Трент.

— Работа в бранша, но не участвам в тази конкретна операция — обясних, без да поглеждам към Трент.

Маргил кимна и каза:

— Мога да почакам да приключите, Елиот. — Разполагам с малко свободно време, преди да хукна обратно...

— Не, не, ще говорим още сега. — Трент тръсна глава. — Както вече споменах, господин Кодиак си тръгва.

Едната рунтава вежда на Маргил се вдигна над рамките на очилата, но устата му остана затворена. Мозиър стана, изправи се пред стола ми и промърмори:

— Ще те изпратя, приятел.

Натали стрелна баща си с очи, но не каза нищо. Бузите ѝ все още бяха зачервени, а очите ѝ хвърляха мънии. Никой не може да вбеси детето по начина, по който го правят родителите, помислих си, извърнах се към Лесли Маргил и казах:

— Беше ми приятно.

— Удоволствието е мое, Атикъс.

После Мозиър тръгна да ни изпраца. Вървеше зад нас, сякаш се страхуваше, че с Натали може да се върнем и да обезпокоим Маргил с присъствието си.

Когато отново се озовахме на верандата, той подхвърли на Натали:

— На твое място бих последвал съвета на баща ти да си взема почивка...

— По-добре чуй моя съвет и върви по дяволите! — отсече Натали.

Реймънд Мозиър си сложи тъмните очила и ги намести с пръст. После каза:

— Вие двамата може би си въобразявате, че знаете какво става, но не е така. Заплахата за Пъф продължава да съществува.

— Щом ти го пазиш — подметнах.

— И ще го опазя! — остро отвърна той. — Сутринта открих взривно устройство на няколко метра от портала, прикрепено към едно дърво. Пластичен експлозив С-4, подготвен за евентуалния конвой. Обезвредихме го, разбира се, но мога да ти кажа, че работата е сериозна. Елиминирането на Джон Доу не означава, че опасността за Пъф е отминала.

— По-добре тичай при Маргил да му обясниш какъв си герой — посъветвах го. — Иначе може да реши, че във вedomостта фигурират и други гардове.

— Оттук ще се оправите и сами — хладно отвърна Мозиър, обърна се и изчезна в къщата.

8.

Натали се спусна по стълбите и стремително закрачи към портала направо през ливадата. Настигнах я точно навреме, за да чуя от устата ѝ някакви нечленоразделни звуци, придружени от яростно тръскане на глава.

— Какъв мръсник!

Премълчах.

— Чу ли го? — гневно извика тя. — Забеляза ли как разговаря с мен? Тонът му? Мръсник! Как смее да ми говори по този начин, особено пред тоя Мозиър! Как смее!

— Спокойно — казах и докоснах ръката ѝ.

Тя спря и рязко се обърна. Устните ѝ трепереха.

— Кой ще повярва, че съм професионалистка, след като го чуе как разговаря с мен? Как да изисквам уважение от околните, когато той ме третира като малкото си момиченце?

В подножието на ниската затревена могила срещу нас беше поставена малка скамейка с метални крачета и седалка от рендосани дъски. Около нея цъфтяха прекрасни цинии и магнолии. Тръгнах нагам. След секунда колебание Натали ме последва, но отказа да седне.

— Дори не ни изслуша!

— Не обича да слуша неприятни неща — съгласих се. — И със сигурност не искаше да му мътим водата в присъствието на Маргил.

— Връщам се! — отсече тя.

Понечих да я разубедея, но светкавиците в очите ѝ ме предупредиха да си налягам парцалите.

— Добре, ще те чакам тук — отвърнах.

— Няма да се бавя!

След двадесет минути се появи патрулът с кучетата и бях попитан какво правя тук. Отговорих, че чакам Натали Трент. Водачът на ротвайлера се свърза по радиостанцията с Йоси, за да се увери, че

всичко е наред. Докато траеше разговорът, онзи с немската овчарка не ме изпускате от очи. Седях и си траех, тъй като отлично съзнавах, че не бива да протягам ръка да ги погала — нито кучето, нито водача му. Йоси потвърди, че имам разрешение за достъп, но предупреди гардовете да ме пребъркат за „скъпи сребърни прибори“. Те го взеха почти на сериозно.

Беше горещо, а седенето на пейката допълнително влошаваше нещата. Реших, че не е зле да се преместя някъде на сянка, но не ми се искаше отново да се разправам с охраната. Вместо това се изтегнах на пейката, опрях глава на страничната облегалка и затворих очи. По този начин нямаше да изглеждам заплаха за никого, а можех да се попека на спокойствие.

Слушах чуруликането на птичките и далечното пърпорене на количката за голф. Бях почти задрямал, когато някой над главата ми попита:

— Намира ли ти се една цигара?

Отворих очи. Мъжът до пейката беше сух и спечен, кожата му приличаше на стар пергамент. В ръката му се поклащаше голяма художническа папка.

— Не пуша — отвърнах.

Той ми направи знак да си сваля краката и това ме принуди да заема седнало положение. Той седна бавно, сякаш имаше проблеми с гравитацията. Папката легна в скута му. Беше надхвърлил шейсетте, със снежнобяла стърчаща коса. Сълзящите му очи бяха кафяви. На безимения му пръст блестеше масивна златна халка, а ръцете му бяха леко обезцветени, като на човек, който борави с мастила и бои.

— Обичаш ли изкуството? — попита ме той.

— Зависи — отвърнах.

Той се изплю на тревата, после кимна.

— Значи знаеш какво харесваш, а?

— Нещо такова.

Той дръпна ципа на папката си и ми подаде три листа.

— Хвърли им едно око...

Картонът беше ламиниран и леко извит от тежестта на лепилото. Картините бяха колажи, изработени от изрезки на реклами в ярки цветове, върху които бяха лепнати крайници на манекенки. Каубойска шапка върху женски крак, част от панорамата на Сан Франциско,

комбинирана с пепелник. Трябваше ми известно време, за да ги обхвана и да получа представа за общата картина. Мъжът търпеливо чакаше.

Първият колаж беше монтиран като мъртвешка глава. От устните ѝ стърчеше недопушена цигара. Вторият представляваше гилотина, от която се хилеше отсечена детска глава. Третият беше гробище — безкрайно поле от прецизно изработени надгробни камъни, над което висеше надпис: „Елате при истинския аромат“.

Доколкото можех да определя, всички фигури и лица бяха изрязани от реклами за цигари, комбинирани по наистина майсторски начин. Нямаше разлепени краища или неравни линии. Художникът беше рязал с нетрепваща ръка, а залепването беше извършено с изключително внимание. Крайният резултат имаше съвсем завършен вид, предизвикващ световъртеж и леко безпокойство.

Върнах колажите на мъжа и той леко се усмихна.

— Е, какво ще кажеш?

— Мисля, че са добри — отвърнах. — Гаднички, но много добри. Ти ли си ги правил?

Човекът кимна.

— По-добри са от някои неща, които съм виждал по витрините — казах.

— Ти от Ню Йорк ли си?

— Да, живея в Мъри Хил.

— Не познавам добре Манхатън. — Той поклати глава, въздъхна и протегна крака. Беше обут в протрити каубойски ботуши от алигаторска кожа; токовете им изкопаха в пръстта малки ямички. — Едно време водех жена ми да пазарува там, но рядко — само когато бяхме в отпуска.

— Казвам се Атикъс Кодиак. — Протегнах ръка.

— Пъф — отвърна мъжът и я стисна. — Джеръмая Пъф. — Дланите и пръстите му бяха твърди като камък, сякаш ламинирани като рисунките му. — Не съм те виждал наоколо.

— Не съм включен в екипа.

Джеръмая Пъф прочисти гърлото си и пак се изплю, този път в опасна близост до циниите. Очите му останаха заковани върху цветята, а гласът му беше глух:

— Ще пробваш ли да ми видиш сметката?

— Не, нямам такива намерения.

Отговорът му хареса. Усмихна се и започна да прибира колажите в папката. Държеше ги нежно и внимателно, сякаш бяха от стъкло.

— И аз реших, че не си от гардовете — промърмори Пъф, след като дръпна ципа. — Ако беше дежурен, едва ли щеше да се изтегнеш на тая пейка.

Вратата на къщата се отвори и на верандата излезе Мозиър. Огледа се и бавно си сложи слънчевите очила, а после се опря на перилата. Господарят в своето имение. После ни видя, обърна се и подвижна нещо, което не успях да чуя.

— Имаш много охрана — казах на Пъф.

— Ох, синко, не ми говори! — изпъшка той.

Ланг, гардът от вътрешната страна на входната врата, излезе на верандата при Мозиър, после двамата слязоха по стълбите и се насочиха към нас.

— Ще ми кажеш ли защо?

Пъф пусна папката в краката си и се облегна назад. Разнесе се някакво пропукване — може би от кокалите му, но по-вероятно от дъските на пейката. Протягането му беше придружено от дълбоко пъшкане.

— Щото съм на прицел.

Към Мозиър и Ланг се присъединиха още трима охранители с цивилни дрехи, плюс кучешкият патрул. Групичката беше на двайсетина метра от нас.

Понечих да попитам Пъф защо някой е наел професионален убиец да му види сметката, но прецених, че няма да имам време да чуя отговора.

— Спипаха ме, мамка му! — изпъшка той.

— Искат мен, а не теб — успокоих го аз.

Мозиър спря на три метра от пейката. Ланг и кучешкият патрул останаха на крачка зад него. Ланг си носеше и пушката — „Бенели“ с дълъг приклад. Изглеждаше притеснен от този факт и я държеше праметната през рамо.

— Не бива да напускате къщата, господин Пъф! — строго рече Мозиър. — Моля да се приберете вътре, Ланг ще ви придружи.

— Исках глътка чист въздух — кратко отвърна Пъф. — В стаята ми е доста задушно и доста вони!

— Знаете, че не бива да се разхождате сам. Забравихте ли бомбата, която открихме тази сутрин?

Пъф въздъхна, изплю се още един път и бавно се надигна. Ланг ми кимна и зае позиция на крачка встрани от него.

— Беше ми приятно да си поговорим, Атикъс Кодиак — рече Пъф.

— Благодаря, че ми показахте колажите си, господин Пъф — отвърнах.

— Джери, момче — поправи ме той. — Викай ми Джери. Наистина ли ти харесаха?

Кимнах.

Той се усмихна и бръчките му изведнъж станаха двойно по-дълбоки.

— Ще направя един специално за теб.

Ланг и един от другите охранители го поведоха към къщата. Останалите гледахме след тях, включително и кучетата. Пъф крачеше бавно. Ако имаше шпори, ботушите му щяха да са още по-готини, помислих си.

Мозиър ги изчака да стигнат до верандата, след което насочи вниманието си към мен и изръмжа:

— Мисля, че ти казах да си вървиш.

— Не. — Поклатих глава. — Каза, че и сам ще намеря пътя...

Той въздъхна, потърси морална подкрепа у двамата си колеги, после изсумтя:

— Може и да не представляваш заплаха, но разсейваш хората ми. Затова искам да се разкараш и да не пречиш на операцията.

— Чакам Натали.

— Вече не я чакаш.

— Би ли ми обяснил защо?

Мозиър направи две крачки към мен, гардовете го последваха. Изведнъж се оказах седнал на сянка. Овчарката започна да ръмжи.

— Изхвърлете този нещастник от имението! — заповяда отсечено Мозиър.

Погледнах отражението на лицето си в скъпите му слънчеви очила и забелязах, че се усмихва.

— В такъв случай по-добре да изляза и...

Юмрукът му попадна в гърдите ми в мига, в който започнах да се надигам. Тялото ми отскочи към пейката. Удари ме с кокалчетата на пръстите и много ме заболя. За миг дори не можех да дишам.

— За какво беше нужно това, по дяволите? — попитах, след като изчаках да ми се върне дар словото.

— Ако отново те видя да се въртиш около клиента, ще ти строша шибаните пръстчета! — изсъска Мозиър. — Не те искам тук, ясно ли е? В момента тече рискована операция и нямам никакво намерение да допускам да ми се пречкат разни нещастници като теб!

Отново понечих да стана, но двамата охранители скочиха и ми извиха ръцете. Излишно усилие, тъй като нямах намерения да префасонирам лицето на Мозиър. Двете кучета ръмжаха грозно и опъваха каишките си.

— Трябва да си поговорим за начина, по който контролираш импулсите си — подхвърлих на Мозиър.

— Педал! — отвърна той.

Засмях се, въпреки болката. Тоя тип наистина беше смешен, независимо дали го искаше, или не.

— Изхвърлете го! — заповяда той на охранителите.

Не им създадох затруднения. Не се борех, не оказвах съпротива. А те бяха добри. Държаха ме здраво, но без да ми причиняват болка. Мозиър и кучешкият патрул ни съпроводиха до портала, където ни очакваше Мърл.

— Ако видиш тоя да се мотае наоколо, веднага ми се обади! — каза му Мозиър.

— Ние докладваме на господин Села — възрази Мърл.

— А бе, задник, ти харесваш ли си службата?! — кипна Мозиър. — Искаш ли да я запазиш? Недей да ми знаеш толкова, а запомни добре какво ти казах. Искам да ме повикаш в момента, в който го зърнеш!

— Слушам, сър — отвърна Мърл.

Мозиър ми хвърли последен кръвнишки поглед, след което се обърна и тръгна обратно към къщата, следван по петите от охранителите. Кучешкият патрул изчака малко, после възобнови обиколката си.

— Мърл...

— К'во? — попита той, без да откъсва очи от гърба на Мозиър.

- Кажи на госпожица Трент, че съм си у дома.
- Мърл се обърна да ме погледне, после бавно кимна.
- Ще ѝ кажа...
- Благодаря — казах и тръгнах към мотоциклета си.

Прибрах се у дома съвсем гроги. Гърдите ме боляха. Вкарах мотора в гаража и го оставих на мястото, на което Бриджит държеше поршето си, когато бяхме в по-добри отношения. Наближаваше пет, но Ерика все още я нямаше.

Разгърнах „Жълтите страници“ и потърсих раздела с адвокатските кантори. Офисът на Маргил, Йонемура и ДиФранко се намиреше на Петдесет и седма улица. Според лаконичния текст на обявата адвокатската фирма била специализирана в персонални травми и работнически компенсации. Отпуснах си тридесет секунди за размисъл по тази тема, после набрах номера и попаднах на една много жива секретарка.

— Искам да говоря с господин Маргил, моля.

— Много съжалявам, но в момента не е тук. Ще му оставите ли съобщение?

Дадох ѝ името и телефона си.

— Бих се радвал, ако успее да ми се обади...

— Ще направя всичко възможно, господине — ентузиазирано отговори секретарката. — Желая ви лека нощ!

— Едва ли ще е лека — промърморих, но тя вече беше затворила.

Когато Ерика звънна от апартамента на Бриджит, минаваше седем. Бях се развихрил да правя вечеря — паста, салата и гаспачо^[1].

— Бриди ме покани да остана за през нощта. Имаш ли нещо против?

Погледнах готовата вечеря и отвърнах:

— Нямам, разбира се.

— Как мина денят?

— Добре. — Като почна да лъжа, нямам спиране. — А твоят?

— Почти цял ден висях на Сейнт Марк. После дойдох тук. Искаш ли да се чуеш с Бриджит?

— Не, благодаря.

Тя промърмори нещо, което не успях да дешифрирам.

— В такъв случай до утре... Хей, благодаря за соленките сутринта!

— Не личеше да си ги опитала...

— Изядох само една, защото не бях гладна. Хайде, чао, пак ще се чуем...

Отново погледнах вечерята, която бях приготвил. После извадих от хладилника бутилка „Сам Адамс“, преполових я и позвъних на Натали.

— Какво искаш пак?

— Аз съм...

— О, помислих, че е баща ми.

— Как приключихте?

— Чух, че си имал проблем с Мозиър...

— Само ме удари.

— Без причина?

— Е, може би е попаднал под въздействието на изключителния ми чар, не знам...

— Откъдето и да го погледнеш, денят си беше шибан — мрачно заключи тя. — А сега какво правиш?

— Ерика ще остане да спи при Бриджит, а аз разполагам с храна за много повече от двама души...

— И си търсиш компания, така ли?

— Да.

— Дай ми двадесет минути.

Пристигна с един сак дрехи, който пусна до леглото в спалнята ми и едва след това отиде в банята да се измие. Настанихме се на масата и почнахме гаспачото. Натали поиска чаша мерло, а аз продължих на бира. Тя не си пада по бирата, но това е добре, тъй като аз пък не обичам вино.

— Получи ли шанс да разговаряш с Маргил? — попитах.

— О, татко изобщо не ме допусна да припаря до него! Опитах се да му обясня какво мислим, но той просто не пожела да ме чуе. Не позволява нищо да помрачи малкия триумф на „Сентинел“. И в това отношение има пълната подкрепа на Мозиър.

— Трябва да ти призная, че изобщо не ми пука за господин Мозиър.

Натали отмести гаспачото и премина на салатата.

— Той не е подходящ за нашата работа. Прекалено си пада по железарията. Според Йоси носел два пистолета, три ножа и една палка. Очевидно си търси боя.

— А, значи и ти си го установила — отбелязах.

— Защо те удари?

— Май защото разговарях с Пъф. Старецът се появи, докато те чаках, показа ми няколко свои колажи и се заприказвахме.

— Що за човек е?

— Пъф ли? — Замислих се за момент, извиквах физиономията му в съзнанието си. — Не съм съвсем сигурен... Стори ми се приятен. Много по-възрастен, отколкото си представях, особено в сравнение с Д'Анджело. Прилича на каубой. Говори лаконично, носи ботуши...

— И голяма тока на колана?

— Виж, това не го забелязах — признах. — Но както е да е... Мозиър ме обвини, че „ангажирам клиента му“, или нещо подобно... Не знам какво си беше въобразил...

— Може би че разказваш на Пъф за Джон Доу — подхвърли Натали.

— Може би — съгласих се. — Пъф е основен свидетел на Маргил по някакво дело, но не успях да разбера точно какво.

— И той се разхождаше свободно, без никакви гардове? — с ужас попита Натали.

— Според мен им беше избягал...

— Идиоти!

Придърпах салатата си и продължих:

— Позвъних в кантората на Маргил и оставих съобщение да ми се обади. Мислех да му обясня това, което ти се опитваше да обясниш на баща си...

— И след това какво?

— Да го накарам да подхвърли на баща ти, че трябва да реорганизира охраната на Пъф. Мозиър голям го вади, но след като клиентът се разхожда из периметъра по начина, по който го видях днес, значи „Сентинел“ са свалили гарда. И ако Джон Доу все още е наблизо...

— Бум! — рече Натали.

— Какво мислиш за бомбата, за която спомена Мозиър?

— Йоси потвърди. Каза, че когато отишъл, Мозиър вече я бил обезвредил...

— Но баща ти не смята това за доказателство, че Джон Доу е наблизил, така ли?

— Йоси не мисли така. Според него бомбата е менте, поставена там от самия Мозиър...

Спях да дъвча и я погледнах. Тя кимна.

— Значи този Мозиър е обладан от комплекса на супермен?

— Така поне мисли Йоси. И той май наистина се държи така, сякаш винаги иска да е в светлината на прожекторите. Няма да се изненадам, ако си измисля разни ситуации, за да се прави на герой.

— Баща ти не вярва на подобна версия, разбира се — подхвърлих.

— Йоси не му е казал. — Натали се намръщи. — Няма доказателства, пък и не желае да всява напрежение между различните охранителни екипи.

Изчаках я да допълни чашата си, после подхвърлих:

— Не ми каза как приключи скандалът с баща ти.

— Зле.

Довършихме салатите си в мълчание. Станах да разчистя масата, след това почнах да мия чиниите. Натали предложи да ми помогне, но аз отказах с поклащане на глава. Приключих за броени минути, а след това ѝ предложих кафе.

— Не — отказа тя, стана и тръгна към спалнята.

Осветлението беше изключено, но от улицата долиташе достатъчно светлина, за да се вижда. Само по ъглите на стаята синята нощ ставаше черна.

Гласът ѝ беше плътен, но едва доловим:

— Пак ми предложи позицията на контрастнайпер.

— Ти прие ли я?

Натали се размърда в леглото, като внимаваше да не ме докосне.

— Не.

— Йоси би могъл да те използва.

— Знам.

Откъм стълбището се разнесе трясък на захлопната врата, последван от скърцането на стъпалата. Най-вероятно съседът Ортега

бе поел по обичайния си маршрут до кръчмата-магазинче на ъгъла. Беше дебел мъж, с десетина години по-възрастен от мен, ведър и усмихнат. Нямах представа с какво си вади хляба. Може би беше свършил млякото или му се беше доял сладолед. В магазина на ъгъла несъмнено щяха да задоволят нуждите му и той щеше да се прибере доволен и спокоен.

Натали отметна завивките, седна и стъпи на пода. На уличната светлина лицето ѝ беше призрачно и сякаш излъчваше собствено сияние. Без да поглежда към дрехите си, сгънати на бюрото, тя си взе сака и тръгна към банята. След малко чух водата в тоалетната, последвана от плисъка на душа.

Остана под него малко — не повече от пет минути; време, през което дори не помръднах. На тавана имаше малко петно влага: в тъмната стая изглеждаше като дупка на небето.

Когато се върна, Натали беше облечена с дрехите, донесени в сака. Сложи го на леглото и натика вътре онези, които беше съблякла при лягането. После седна на стола пред бюрото и се наведе за обувките си. И внезапно попита:

— Защо го правим?

— За успокоение.

— Да бе, сякаш пък ни го носи! — промърмори Натали.

Надигнах се и посегнах към халата и очилата си.

— Недей — спря ме тя. — Знам пътя.

[1] Мексиканско тестено ястие с много подправки. — Б.пр. ↑

9.

— Мога да ви отделя петнадесет минути — каза Лесли Маргил.
— Седнете и кажете с какво мога да ви помогна.

Седнах на посочения стол и изчаках домакина да направи същото. Кабинетът му изглеждаше малък, но това беше по-скоро илюзия, защото навсякъде бяха пръснати купчини папки, повечето от пълни с жълти адвокатски листове. Включително и на пода, покрай стените и върху самото му бюро. Той размести няколко, просто за да можем да се виждаме, и поясни с усмивка:

— Чистачката идва само в понеделник.

— Само една ли имате? — подхвърлих.

Адвокатът се засмя, а телефонът иззвъня.

— Мамка му! — изруга той и вдигна ръка в знак на извинение.
Машинката трябваше да се обади още два пъти, за да я открие. —
Ало?

— Колински на четвърта — излая някакъв глас в репродуктора.

Маргил ми хвърли кос поглед, намръщи се и въздъхна:

— Тоя разговор трябва да го проведе.

— Мога да почакам — успокоих го. Фактически чаках вече два дни, но не беше времето да му го напомням.

Маргил натисна някакъв бутон и обсипа с любезности неизвестния Колински, а аз поднових разглеждането на кабинета му. Столовете бяха само три, включително този под мен и онзи, на който седеше адвокатът. С кожени седалки и изящно извити гърбове от бамбук. Стената зад мен беше заета от лавиците на масивна библиотека, повечето запълнени с обемисти томове по гражданско право на щата Ню Йорк. На стената в съседство висеше литография от Дейвид Адам, представляваща низ от блестящи диаманти, подредени в изчезващи в далечината кръгове. До литографията беше мястото за дипломите на Маргил, наслагани в солидни рамки. Магистърската си степен беше получил в Колумбийския университет. До монитора на бюрото му беше поставен малък скелет от пластмаса, а зад него — две

снимки в рамки. На едната беше запечатана сериозна жена, окачила на лицето си прекалено несериозна усмивка. Вероятно съпругата на Маргил. На другата имаше три деца — две момичета и едно момче. Личеше, че момчето е най-малкото. Едно от момичетата рошеше косата му, но на него очевидно не му пукаше.

— Това е семейството ми — поясни Маргил, докато оставяше слушалката. — Снимката е отпреди четири-пет години...

— Прекрасни деца — рекох.

— Хилари, Шошана и Саймън... Момичетата все още са в гимназията, но тази есен Хилари отива в колеж, по всяка вероятност Йейл. В момента е в Ню Хейвън, при майка си... — Облегна се назад в стола и добави: — А сега кажете какво ви води при мен.

Реших да премина в директна атака, просто защото от петнадесетте му минути не беше останало много. През трите дни след завръщането ми от Йорктаун Хейтс изобщо не успях да стигна до него — или беше извън офиса, или в съвещание. Накрая реших да се появя лично, точно в девет сутринта. Секретарката на господин Маргил очевидно ме съжали и обеща някак да ме вмести в програмата му. Това вметване ми струваше почти три часа чакане.

— Значи наистина мислите, че животът на Пъф продължава да е заплашен от наемен убиец? — попита адвокатът, след като изслуша сбития ми разказ. Владееше се добре и успяваше да прогони евентуалните съмнения от лицето си.

— Не знам. — Поклатих глава. — Но съм убеден, че мъжът, когото Натали Трент застреля в „Орсини“, не беше ловецът на Пъф. Всъщност нищо не доказва твърденията на Елиот Трент, че клиентът ви е заплашен от някакъв убиец.

— Свидетел, а не клиент — поправи ме Маргил. — По мое мнение, животът му наистина е в опасност.

— Защо, ако позволите да попитам?

Маргил разтърка брадичката си. Днес си беше сложил вратовръзка на черни точки.

— Джержъмая Пъф е едновременно нещо лице и главен свидетел по едно дело, което нашата фирма е завела срещу „ДТС Индъстриз“.

— Не е ли „ДТС Тъбако“? — попитах.

Маргил кимна.

— Нещо, свързано с цигарите?

Ново кимане.

— Това не е ли стара история?

Маргил отново въздъхна, с което разпиля няколко листа върху бюрото.

— Вероятно имате предвид делото, което стигна до Конгреса.

— Мисля, че по него беше постигнато някакво споразумение.

— Не. — Той поклати глава. — Стигна до фазата на предложение за споразумение. На практика то представлява удар през пръстите на големите тютюневи монополи, но дори и да получи одобрението на Конгреса и президента, пак ще бъде обжалвано пред Върховния съд.

— Все същото е.

Маргил пак поклати глава — жест, който ми напомни за бик преди атака.

— Не. В предложеното споразумение, наред с другите неща, се предвижда и частичен имунитет на тютюневите монополи срещу синдикални действия и индивидуални иски за обезщетение. Чрез него на практика се избягва възмездието за извършените престъпления. Щетите ще бъдат ограничени в рамките на пет милиарда долара годишно. — Главата му спря да се клати. — Звучи страшно много, нали?

— Много е — съгласих се.

— За вас — сигурно, а за мен — абсолютно — рече с въздишка адвокатът. — Но за тях е нищо. Под пет процента от годишните им приходи. И дори не покрива общите разходи на хората, изгубили живота си.

— Но въпреки това...

— Позволете ми да свърша. — Маргил вдигна ръка и аз покорно млъкнах. — Господин Кодиак, вие трябва да сте наясно, че допреди една година тютюневите компании изобщо не споменаваха през обществеността, че тяхната продукция е вредна, да не говорим за факта, че цигарите убиват. Доказателствата в тази посока бяха открити и представени на обществеността от независими източници и отчасти от правителството. Но не и от корпорациите. Изправени пред проядените от рака бели дробове на жертвите си, тютюневите монополи хладнокръвно отсичат: „Не може да се докаже, че ние сме виновни за това“. А за тях доказателството трябва да е очеводно — например във въпросните проядени дробове да бъде открита част от

филтъра на техните цигари. Но дори и в този случай те ще възразят и ще посочат, че този продукт не е предназначен за вътрешна употреба. Същевременно в продължение на трийсет и повече години те са абсолютно сигурни, че убиват хората, но въпреки това не вземат никакви мерки. Яростно се борят с опитите да бъде информирана обществеността, харчат милиарди за компрометирането на всеки, който дръзне да се обяви срещу тях. Други милиарди отиват за лъскави рекламни кампании на отровната им продукция. Кампании, на които биха завидели дори нацистите.

— Тези корпорации са изпечени лъжци, а ръководителите им са убийци — продължи той. — Освен това са твърдо решени не само да отхвърлят всякакви обвинения в убийство днес, но и за поколения напред. Като начало се гони именно споразумението, за което ви споменах, господин Кодиак — онова за ограничения имунитет на тютюневите барони. Знаете ли какво означава това? Те искат да се приеме закон, който забранява на обикновения гражданин да ги дава под съд. Те искат да подпишат един чек, а после да си измият ръцете и да продължат бизнеса с продажбата на тютюн, носещ огромни печалби. Искат да правят все повече пари. Най-богатите корпорации на света продават продукцията, която убива, но настояват това да им се размине.

— И Пъф може да им попречи, така ли?

— Джери Пъф е в състояние да докаже Голямата измама — отговори Маргил; произнесе последните си думи с видимо наслаждение. — В продължение на двадесет и две години той е бил директор по развойната дейност на ДТС. Освен текущата си работа върху дизайна на цигарите, е участвал и в дискусиите, определящи политиката на компанията. Присъствал е на заседанието, на което ръководството на ДТС е признало, че *знае* за смъртоносното действие на продукцията си, но взема решение твърдо да отрича това в публичното пространство. Той разполага със сведения от първа ръка за всички вредни химически съставки в продукцията, които компанията официално отрича, може да хвърли светлина и върху генералната стратегия по продажбите ѝ. Може да посочи конкретни имена, конкретни дати. Познавате ли цигарите марка „Глори“?

Кимнах, но с убеждението, че въпросът е риторичен. Маргил очевидно беше загрял и със сигурност би могъл да „пледира“ още

дълго време. Но аз не само го слушах внимателно, но и му вярвах — попивах голяма част от убедителността му. Ако Робърт Фрост е прав, когато казва, че съдебните заседатели са само дванайсет човека, които преценяват кой адвокат е по-добър, опонентите на Маргил задължително трябваше да посещават курс по убедително красноречие.

— Марката „Глори Джуниърс“ е създадена през 1982 година и е насочена към по-младите пушачи. По една случайност тя излиза на пазара в момент, в който продажбите на ДТС са най-ниски от две десетилетия. Има подчертано мек вкус, най-меката цигара от цялата гама на компанията. И най-високо съдържание на никотин. За целите на рекламната кампания използват анимационния герой Глори Солджър, когото превръщат в малкото, но умно тигърче Глори Бий, пушещо цигарите си една след друга... Предполагам, че типовете от Медисън Авеню са били единодушни по въпроса, че тигър-пушач звучи по-убедително от някакви проклети насекоми...

— Да закачиш пръсти на тигър е доста по-лесно — отбелязах.

Лицето на Маргил светна, ръцете му трескаво заровиха из джобовете.

— Точно така! — възкликна той. — На тигъра е по-лесно да закачиш пръсти! Трябва да го запомня! — Измъкна автоматична писалка от вътрешния джоб на сакото си и започна да пише нещо в бележника пред себе си.

Изчаках го да завърти капачката и подхвърлих:

— Но вие не отговорихте на въпроса ми. Наистина ли вярвате, че ДТС е наела професионален убиец да затвори устата на Пъф?

Маргил се почеса по брадичката, преди да отговори.

— Процесът започва след три седмици. Става въпрос за частно дело срещу ДТС, заведено във Федералния съд от Глория Брази. Искът е за три и половина милиона долара. Ако спечелим, ще създадем прецедент за Южния район на Ню Йорк. Ще последват стотици дела за обезщетение, които ще струват милиарди на компанията... Но по-важното в случая е, че показанията на Пъф ще бъдат официално регистрирани и ще могат да бъдат използвани в следващите дела, а може би и в предварителното следствие. Не забравяйте, че ДТС е участник в заговор за измама на потребителя. А на практика това

означава, че са виновни в убийство по непредпазливост в национален, а дори и в световен мащаб.

— Следователно ще бъдат готови на всичко, за да попречат на заговора да влезе в съдебните протоколи — заключи адвокат Маргил. Аз не казах нищо, но явно изражението ми се беше променило, тъй като след секунда размисъл той добави: — Вероятно разбирате какъв ефект би имала победата ни в едно такова дело.

— ДТС ще понесе тежък удар — казах.

— Дори фатален. Тук не става въпрос само за пари. Става въпрос за вероятност от криминално деяние. Ще ви дам един пример: преди около три години в Сената се проведеха разисквания за дейността на тютюневата промишленост. Може би си спомняте.

— Да, спомням си.

— Специално създадената сенатска комисия призова Уилям Бойър, изпълнителен вицепрезидент маркетинг и продажби на ДТС. Беше му зададен въпросът защо компанията е променила естественото съдържание на никотин в цигарите „Глори Джуниърс“. Отговорът му беше: „Защото се получи вкусът на Вирджиния“. По-нататък Бойър категорично отрече, че компанията му извършва действия, насочени към по-лесното пристрастяване.

Маргил се приведе напред, сякаш искаше да е сигурен, че привлича вниманието ми.

— Уилям Бойър излъга в показанията си пред Сената и Пъф може да го докаже. В продължение на седем години Бойър му е бил пряк началник. В рамките на този срок двамата са провели минимум шест професионални разговора, по време на които Бойър му е дал изрични инструкции (а чрез него и на целия Отдел по научно-развойна дейност) да превърнат „Глори“ в „най-ефективната система за пренос на никотин, която съществува на пазара“. Използвали са термини като „доза“ и „фиксове“, господин Кодиак! Ето защо трябва да ми повярвате, че Пъф се намира в много голяма опасност. Тук става въпрос за изключително алчни хора, които са под заплахата да изгубят всичко, което имат. Те без колебание биха убили, за да спасят печалбите си. И без това го правят по косвен начин вече цели петдесет години. Убийството е в кръвта им.

Телефонът на бюрото отново иззвъня. Той вдигна слушалката, послуша за миг, след което каза на секретарката си да почака.

— Може да си имате проблеми — промърморих. — Трент не успя да спре Джон Доу.

— Той ме предупреди, че ще изразите подобно становище.

— Трент ли?

— Да. Каза, че ще се опитате да ме подплашите с номера за киселото грозде... Такъв ли е случаят ви, господин Кодиак? Кисело грозде?

— Не мисля. — Поклатих глава. — За какво още ви предупреди?

Маргил ми хвърли замислен поглед и промълви:

— За още няколко неща, но те са дреболии.

Изведнъж се почувствах като мушица и се свих на стола си. Като най-нищожното същество на света. Никога не е приятно да откриеш, че хората говорят зад гърба ти, особено когато говорят меко казано неприятни неща.

— Трент е много по-загрижен за репутацията си, отколкото за вашия свидетел — подхвърлих.

— Да, егото му действително е голямо — съгласи се Маргил. — Но фактът си е факт — до този момент той охранява Джери добре.

— Надявам се докрай да е така.

— Аз също. Джери е добър човек. Конфликтен и дяволски гузен, но дълбоко в себе си е добър. И вероятно трябва да бъде пазен не само от професионални убийци... — Маргил хвърли поглед към часовника на бюрото си и въздъхна: — Страхувам се, че това беше времето, което успях да ви отделя. Затрупан съм с работа. Утре е записът на първите показания на Джери.

— Желая ви успех. — Надигнах се от стола.

— Ще ми трябва — каза Маргил и също се изправи. — В един момент не бях сигурен, че изобщо ще го призоват, но после се изясни, че е било технически гаф — някаква секретарка забравила да пусне призовка. И съдията автоматически върнал делото за доразследване.

Стиснах протегнатата му ръка и тръгнах към вратата.

— Радвам се, че се отбихте — подхвърли Маргил. — Ще взема предвид това, което ми казахте.

— Въпреки предупрежденията на Трент? — Вдигнах вежди.

— Трент ви нарече опасен, груб и некомпетентен. Три качества, които днес не успях да забележа.

— О, още не ме познавате! — подхвърлих.

10.

Пет часа е часовата разлика между Ню Йорк и градчето Херерфорд в Уелс. По моя часовник това означаваше, че в Обединеното кралство все още е седем вечерта. Окуражен от този факт, смело започнах да набирам. Едва ли щях да хвана на работното му място човека, когото търсех. Много по-вероятно беше да дебне някъде в мрака, облечен в черно и въоръжен до зъби. Защото този човек беше сержант от Специалните части и не си падаше по спокойния живот.

Телефонът иззвъня четири пъти, после насреща вдигнаха. Долових сподавен смях и звън на чаши.

— Ало, Херерфорд 3338. Ало?

— Робърт? Обажда се Атикъс. Атикъс Кодиак от Ню Йорк.

— Господи, отлично зная кой си! — възкликна в отговор Робърт Мур. — Нима допускаш, че мога да те забравя? Как е момичето?

— Добре.

— Чух, че баща ѝ най-сетне се споминал.

— През април — потвърдих.

Робърт Мур изпъшка в знак на съчувствие.

— В такъв случай защо се обаждаш? Нали не си планирал да прекараш отпуската си тук?

— Засега не. Имам нужда от една информация, която само ти можеш да ми осигуриш.

— Аха, значи ще искаш услуга. Би трябвало да се досетя.

— Да — потвърдих.

— Я задръж малко — рече той и звуците в слушалката изведнъж станаха приглушени. Разбира се, не чак толкова, че да не чуя как вика на някого да се маха по дяволите от стаята. — Така, сега вече е по-добре.

— В неподходящ момент ли се обаждам? — попитах с леко притеснение.

— Купон.

— По какъв случай?

— Че на кого му трябва случай? Хайде, казвай какво ти трябва!

— Всякаква информация за един професионален убиец, бойният му псевдоним е Джон Доу. На теория е един от членовете на Десетката.

— Леле! Ти май не си падаш по дребен дивеч, а?

— Познаваш ли го?

— Само по репутация — отвърна Мур. — Доста гадничка, при това.

— Какво можеш да ми кажеш?

— Не много. Ще поразпитам и ще видя какво мога да направя. А след това ще ти звънна един телефон, става ли?

— Ще ти бъда благодарен.

— Окей, ще се обадя, когато съм готов.

Тази вечер Ерика беше решила да си остане у дома. По тази причина си поръчахме пица и седнахме да гледаме телевизия. След което тя изчезна в стаята си под претекст, че имала да довършва нещо. През отворената врата долиташе приглушеното потракване на клавиатурата.

Предположих, че Мур ще изчака до следващата сутрин, негово време, за да потърси отговорите, които ми трябваха. Нямахме смисъл да стоя буден и да чакам да ми се обади. След срещата с Маргил бях напълно убеден, че Пъф се намира в опасност. Не знам защо, може би поради някакво неясно предчувствие или просто някоя дума, казана от адвоката.

Ерика излезе от стаята си малко преди полунощ и с изненада откри, че си лежа на дивана и кротко слушам музика. Този диван бях получил в наследство заедно с апартамента. Беше грозен и стар и вероятно по тази причина единствената мебел, оцеляла след предишния наемател. Ерика наклони глава, послуша известно време, после подхвърли:

— Стан Гец?

— Декстър Гордън — отвърнах и добавих поощрително: — Браво, напредваш. И двамата свирят на сакс.

Тя приглади косата си и смени темата:

— Ще пиеш ли кафе, ако направя?

— Ако ще правиш — да — отвърнах. — Налага се още известно време да остана буден.

— И аз съм така, защото съм загоряла.

— Ще мога ли да го прочета, след като свършиш?

— Не — отсече тя и тръгна към кухнята.

Телефонът извънпя тъкмо когато сънувах личната си адвокатка Миранда Глейзър — една хладна, красива и изключително умна жена, която винаги ми даваше добри съвети. В съня ме съветваше да си призная вината за нещо, което бях извършил, не помня какво. Миранда отказваше да ми обясни какво престъпление съм извършил и упорито повтаряше: „Те имат доказателства, Атикъс. Имат страшно много доказателства...“

Апартаментът беше тъмен. Бавно осъзнах, че продължавам да лежа на дивана. Скочих и моментално забих един шут на празната чаша от кафе, която отлетя към стената. Под вратата на Ерика не се виждаше никаква светлина.

— Имаш късмет, че те харесвам — съобщи Мур, когато най-сетне вдигнах слушалката. — Обикновено не си променям плановете за вечерта заради това, че някой се е сетил да се обади.

— Колко е часът? — промърморих сънено. Небето отвъд прозореца беше черно като катран.

— Десет и половина, ама тук...

Потърсих ключа на лампата, стиснах клепачи от ярката светлина и побързах да я изключа.

— Май напипах жилата, приятел.

— Давай.

Мур прочисти гърлото си:

— Окей, започвам. Приеми, че информацията ми е напълно неофициална. По-голямата част от нея получих благодарение на свой познат във Форин Офис, а той я знае от...

— Разбрано. Давай нататък.

— Почти нищо от това не е потвърдено от официални източници. Става въпрос за Десетката — или поне за един от тях — и по тази причина твърдите доказателства са малко. Разполагам с информация, базираща се предимно на разузнавателни глупости — слухове, косвени улики, рапорти на информатори.

— Май си постилаш, а? — подхвърлих.

Мур се засмя. Или поне така ми се стори. Може би пак си прочистваше гърлото.

— Просто не искам да приемаш думите ми като светата истина.

— Дай ми фактите, пък аз ще преценя.

— Първият официално приписан удар на Доу се появява на радара преди пет-шест години. Вашата Агенция за борба с наркотиците ДЕА спипала екип трафиканти на опиум на границата на Лаос. Единият от арестуваните пропял и започнал да излива имена и адреси. В хода на този процес споменал, че е наел човек да „разреша разногласията“ му с престъпния синдикат Уо. По всяка вероятност разногласията са били на тема разпределение на печалбата.

— Стават такива неща — промърморих и щракнах лампата. На масата лежах бележникът и писалката, които двамата с Ерика използвахме да си правим списък на покупките. Протегнах ръка да ги взема.

— Особено между такива изключителни личности и грижовни хора, каквито са трафикантите на наркотици — съгласи се Мур. — Никой в Лаос не искал дори да се докосне до тази оферта, тъй като хората изпитват ужас от Триадите. По тази причина нашият човек се принудил да търси изпълнител отвън и вероятно го е намерил в Европа.

— Това потвърдено ли е от ДЕА?

— Само са го проверили. Но два месеца по-късно Лю Сун-ю — един от ръководителите на синдиката Уо, получава куршум между очите, докато яхтата му е на котва в пристанището на Хонконг. В момента на смъртта си въпросният Лю си е правел слънчеви бани на палубата. Човекът на ДЕА изчислява, че куршумът е изстрелян от деветстотин метра, но хонконгската полиция е на друго мнение — според нея е стреляно от петстотин.

— Мамка му! — рекох. Беше ми трудно изобщо да си представя попадение в главата от разстояние половин километър, а тук това разстояние ми се предлагаше като минимално. В конкретния случай това означаваше, че Пъф дори за миг не бива да излиза на открито. Срещу снайперист, който стреля на такива разстояния, ефикасно противодействие няма.

— Така е — обади се Мур. — Която и цифра да избереш, работата е сериозна. Човекът на ДЕА се кълне, че изстрелът е произведен от наемника, за който става въпрос. Разбира се, когато започва да търси твърди доказателства, полицията на Хонконг може да е сигурна само в едно — че Лю Сун-ю е много умрял. Следват серия запитвания — до Интерпол, ЦРУ, ФБР, до нас... Нищо до момента, в който Скотланд Ярд не разкри убийството на Вени Харисън. Помниш ли случая?

Бенджамин Харисън беше президент на британския филиал на компанията „Интернешънъл Петрол“ — шейсетгодишен плейбой, който водеше живот на тийнейджър. Загина преди три години, по време на ваканция в Корнуол. Телефонът в апартамента му експлодира по време на разговор. Първоначално убийството му беше възприето като терористичен акт на ИРА, но полицията не се задоволи с тази версия и в крайна сметка арестува Катрин — съпругата на Харисън в продължение на четиридесет години. Тя призна, че е поръчала убийството му, но убиецът така и не беше заловен.

— Бил е Доу, така ли? — попитах.

— Следователите хвърлили едно око на банковата сметка на Кет Харисън и открили доста оживени транзакции. Извикали я на разпит и тя се разприказвала. Когато споменала хонорара на наемния убиец, следователят срещу нея буквално я залял с чая си. Милион и половина паунда. После вече всички се изправили на нокти. Тоя тип съвсем не бил обикновен изпълнител от сорта „удряш и бягаш“...

— При тези пари няма как — съгласих се. В Щатите има райони, където човек може да си купи убиец за по-малко пари, отколкото се плащат за трошене на капачката на коляното. Тук логиката е проста: жертвата на убийство не може да свидетелства срещу теб, докато тоя с коляното може да пее колкото си иска. Според последната ми информация всеки може да поръча смъртта на друг човек за около хиляда долара, плюс-минус няколко кинта разноси.

— Шест месеца търсили убиеца, но стигнали единствено до телеграфните преводи до три банки на Карибите, в които съответните сметки вече били затворени. Нищо друго. Направили и някои насрещни проверки, които доказали, че контактите и процедурите по наемане, използвани от Катрин Харисън, били почти идентични с тези на човека от Лаос. Заключение: става въпрос за един и същ убиец,

който може да е всеки. След което някой умник в Скотланд Ярд му лепнал прякора Джон Доу, който му останал завинаги.

— Нещо друго?

— Според Мосад наемен убиец е видял сметката на председателя на Върховния съд в Турция и този убиец е същият, който е ликвидирал Харисън и Сун-ю. Но не казват защо мислят така. Негова чест починал внезапно веднага след като подписал заповед за екстрадиция в Израел на трима бойци от „Ислямски джихад“, арестувани в Турция. Петдесет и седем годишен, без оплаквания, той починал в дома си една седмица след това решение, като станал жертва на внезапно спиране на дишането. Аутопсията не открила нищо подозрително, но и не предложила обяснение за смъртта. Следващият случай е в Ел Салвадор, където четирима доброволци на Червения кръст били открити обесени с главата надолу на портала на един манастир, в който четири месеца по-рано три монахини били изнасилени и убити. Според слуховете това било дело на някой наркобарон от съседните страни, който изведнъж се възприел като праволинеен католик и решил доброволците да платят с живота си. А в главната квартира на Международния червен кръст в Женева получили по пощата лицето на друг техен представител, който разследвал търговията с жива плът в Тайланд.

— Едното няма нищо общо с другото — отбелязах.

— Член на Десетката едва ли ще действа по начин, който може да бъде предсказан — въздъхна Мур. — Има още два случая. Искаш ли ги?

— Давай.

— Миналата година един американски търговец, Ник Арнцен, прецакал някакви сирийци с доставката на червен живак. Взел предплата от един милион долара, след което се покрил. Малко покъсно въпросният търговец на оръжие хвъркнал във въздуха в района на Южна Франция, докато пътувал от Париж за Кан. Поршето му изведнъж се превърнало в ракета. Очевидци твърдят, че в момента на експлозията колата подскочила на височина седем-осем метра.

— Много гадна история. — Направих гримаса.

— Чакай да ти разкажа и последната, тя ми е любима — рече Мур. — Става въпрос за Дейвид Маккормик, който заснемал „Жестоки закони II“.

— Е, не — възразих. — Тази смърт беше разследвана много детайлно и обявена за самоубийство. — Някъде преди около половин година Маккормик се беше гръмнал в главата с един револвер от реквизита, който би трябвало да е зареден с халосни патрони. — Току-що приключил курс по химиотерапия, бил депресиран и прочее.

— Освен това филмът беше глътнал някъде към сто милиона долара — добави Мур. — Които студията адски много искаше да избие отнякъде и изобщо да избяга от проекта. И изведнъж хоп — Маккормик умира, а лондонският филиал на „Лойдс“ с готовност изплаща близо сто и петдесет милиона долара застраховка на въпросната студия.

Издърпах стола изпод кухненската маса и бавно седнах. Слънцето изгряваше, светлината му започваше да се процежда в стаята. Щракнах ключа на осветлението.

— Чуваш ли ме? — обади се Мур.

— Мисля — отвърнах.

— Всички тези инциденти са свързани чрез косвени улики — поясни в заключение той.

— Нещо в личен план? Съществува ли изобщо нещо известно за Доу?

— Само предположения. Бял, европеец, може би от бившия Съветски съюз, прехвърлил четиридесетте. След падането на Стената различни висши функционери на КГБ повдигат завесата на секретните си операции по прочистване, но никой не споменава за този човек. Говори се, че за подготвителната си работа Доу използва помощници. Информаторът на ДЕА и Кет Харисън съобщават, че в хода на подготовката на съответните удари са контактували с различни хора и на различни места. Харисън се кълне, че изпълнителите били двама — мъж и жена, докато човекът на ДЕА говори за двама мъже. Според Мосад става въпрос за две жени, но — както вече казах — те не разкриват аргументите си.

— Описания, снимки?

Той се разсмя.

— Значи нямаме сведения, че някой се е изправял срещу него лице в лице?

— Никой не е признал подобно нещо, но това е нормално — аз също не бих го признал. Не бих споделил с ченгетата дори как звучи

гласът му, просто защото може да се върне и да ми види сметката по всяко време. Не бих желал Доу да ме възприеме като свидетел.

— Ти можеш да му видиш сметката, Робърт — казах.

Този път смехът му есна през спътниковата връзка толкова ясно, сякаш седеше в съседната стая.

— Да не би да си се изправил срещу него? — попита миг по-късно той.

— Не лично. Става въпрос за мой познат. — В съзнанието ми отново се заблъскаха най-различни предположения.

— Кажи на познатия си да се покрие. Този тип е перфекционист. Никога не му се е налагало да стреля два пъти. Мисля, че това е всичко.

— Май да — промърморих аз, после нещо изведнъж ми прещрака. — Ей, Робърт? Да знаеш нещо за показанията под клетва?

— Нищичко, друже. Пази се. Поздрави малката от мен.

Оставих слушалката и се насочих обратно към дивана с бележник в ръце. Мур ми бе казал и много, и малко. Потвърди, че на света има наемен убиец, когото наричат Джон Доу, но аз си го знаех. Потвърди, че имам причини за тревога — нещо, с което също бях наясно.

Замислих се върху информацията, която бях получил от него, и забих очи в записките си. Перфекционист, който планира всичко... Планира до най-незначителните подробности. Нито един от ударите, описани от Мур, не беше лесен за изпълнение. Всеки е изисквал време — за наблюдение на мишената, за проследяване на обичайните й маршрути, за подготовка и осигуряване на нещата, необходими за удара. Търговец на оръжие, член на Триадите, съдия, актьор. Свързани единствено от смъртта и слуховете...

Нищо не беше в твърда рамка. Тези удари можеха да са дело на един човек, но и на седем. Никой не можеше да знае със сигурност. Стилът и методите също бяха в широк спектър — значи пак нищо. Хората поръчват убийства по най-различни причини. Най-често срещаните три са пари, отмъщение и секс. Понякога искат да изпратят определено послание — както в случая с обесените червенокръстци пред мястото на тяхното престъпление. А изпращането по пощата на определено лице явно иска да покаже, че някой си е пъхнал носа където не му е работа. Разбира се, понякога е само бизнес. Бомба в

колата е един изключително чист и ефикасен начин за закриването на определена сметка.

Но сега вече знаех и нещо сигурно: Джон Доу никога не би се появил в хотел „Орсини“ с намерението да надупчи жертвата си край басейна. Не защото подобно покушение е лишено от финес — той винаги бе използвал най-удобните за конкретния случай методи, а защото е подчертано неинтелигентно. Джон Доу никога не би пропуснал предварителното проучване на жертвата си, никога не би стрелял по човек, без да е стопроцентово сигурен, че именно това е мишената, за която му е платено.

Този, който намери смъртта си в хотел „Орсини“, беше подставено лице. Фалшив убиец, поднесен на Трент и тъпите му подчинени. Част от по-голям план, имащ за цел да понижи бойната готовност на „Сентинел“.

И този план беше успял, пътят беше разчистен. Джон Доу вече можеше да ликвидира Джеръмая Пъф — предварително набелязаната жертва...

11.

Разстоянието от апартамента ми до кантората на Миранда се изминава за двадесетина минути пеша. Кантората се намира южно от пресечката на Бродуей с Пето авеню, доминирана от красиво орнаментирания „Флетиърн Билдинг“ по посока на Двадесет и трета улица. За по-напряко реших да мина през парка „Медисън Скуеър“. Заобиколих един киноекип, който заснемаше лятното оживление в градските паркове, и спрях на пресечката да изчакам светофара. Над мен се издигаше статуята на Уилям Хенри Сюард — известният гражданин на Ню Йорк, който, между многото си забележителни инициативи, бил автор и на така наречената Щуротия на Сюард, или покупката на Аляска от Русия. Някой му беше окачил рекламен плакат на носа — едно доста сериозно постижение, като се отчете фактът, че височината до въпросния нос беше повече от четири метра. Плакатът рекламираше някакъв рейв купон, който щеше да се състои в петък вечерта в Уест Сайд. След известен размисъл реших, че едва ли ще мога да присъствам.

Когато стигнах кантората на „Глейзър, Ференцо, Дулитъл и Глейзър“, часовникът ми показваше десет и две минути. Представих се на човека зад гишето на рецепцията — добре облечен младеж, който изобщо не вдигна глава да ме погледне.

— Казвам се Кодиак, бих искал да се видя с госпожица Глейзър.

— В момента госпожица Глейзър е заета — промърмори той.

— Моля ви само да й съобщите, че съм тук. Няма да й отнема повече от две минути.

Администраторът ме огледа хубавичко, след което пусна в ход пластмасовата си усмивка.

— Ще видя какво мога да направя.

Гласът му през репродуктора също беше пластмасов.

— Благодаря — казах и седнах в приемната до десетина клиенти на фирмата. Седмина бяха пръснати по столовете, един седеше на дивана. Само двама бяха прибягнали до услугите на архаичните

списания, пръснати по масата. Между другото, успях да открия един брой на „Тайм“, който беше на цели три години.

След петнадесетина минути стъклената врата до рецепцията най-после се отвори и Миранда Глейзър подаде глава през процепа. Беше слаба и стройна, тридесет и две годишна, с късо подстригана черна коса и големи кафяви очи. Днес беше успяла да докара доста голяма прилика с Луиз Брукс, беше с тъмни панталони и скромна блузка, към която беше притиснала дебела купчина папки. Размахах ръце да ме види, а тя ми направи знак да отида при нея и попита:

— Убил ли си някого?

— Добро утро и на теб — отвърнах.

— Просто питам. Тръгвай след мен и бъди кратък. След двадесет и две минути трябва да съм в съда.

Слез тези думи се обърна и забърза по коридора. Наложих ми се да подтичвам, за да не изоставам.

— Имам един въпрос.

— Сигурно е във връзка с последната ти сметка. Трябва да ти кажа, че това беше най-...

— Не, не е сметката. Вече я платих и забравих. Искам да ми обясниш какво означават показанията под клетва.

Тя отвори с крак вратата на кабинета си и тръшна купчината папки върху бюрото. Това стана причина за малка лавина, тъй като горкото ѝ бюро и без това беше претрупано с дела. Когато всичко приключи, Миранда беше клекнала на пода и събираше разни бумаги, а от устата ѝ излиташе неспирен поток ругатни.

Клекнах до нея с намерението да ѝ помогна, но тя панически размаха ръце.

— Да не си посмял! Сама ще се оправя! Защо се интересуваш от клетвените показания?

— От чисто любопитство — отвърнах.

— И не можеш да отскочиш до библиотеката, така ли? — После механично промърмори: — Клетвени показания значи... Те са измислени с единствената цел да позволят предварително снемане на свидетелски показания, които евентуално ще хвърлят допълнителна светлина върху предстоящия процес.

— Което ще рече?

— Юристите от двете страни получават възможност за кръстосан разпит на свидетелите на противната страна още преди внасянето на делото в съда. На практика това е един мини процес. И представлява онази малка подробност, по която действителността се различава от „Матлок“... Никакви тайни добавки в списъка на свидетелите, никакви изненади в стил Пери Мейсън. И двете страни са наясно срещу какво ще се борят в съда.

— Задължителни ли са?

От гърдите на Миранда се откърти тежка въздишка.

— Ако възнамеряваш да използваш даден свидетел по време на процеса, си длъжен да споделиш съответната информация с противника, при това преди началото на заседанията. А той ще реши дали да поиска клетвени показания, или не. Но ако ги поиска, ти си длъжен да се подчиниш. Иначе опонентът ти ще се яви пред съдията и ще заяви, че си укрил информация в предварителната фаза на делото. Обичайната реакция на съдията е да отстрани свидетеля ти. По тази причина ти гледаш да снемеш клетвените показания по възможно най-бързия начин.

— Кога по-точно?

Тя подреди купчината листове на пода и се изправи. Остави ги внимателно в единия край на бюрото и посегна към голямата си адвокатска чанта.

— Преди приключването на следствието. Обикновено в рамките на шейсет дни от датата на процеса.

— А не три седмици, така ли?

Миранда ми хвърли изпълнен с досада поглед и продължи да тъпче документи в чантата си. Беше яка чанта, от излъскала кафява кожа.

— Не, освен ако не е била допусната някаква техническа грешка. Когато следствието приключи, значи точка. Единствено съдията по делото има право да го поднови, но това става само при особени обстоятелства. — Чантата най-сетне се затвори. — Това ли беше? Защото наистина трябва да тръгвам.

— Какво става в случай, че свидетелят умре?

Въпросът привлече вниманието ѝ, едната ѝ вежда бързо подскочи.

— Проблем ли имаш?

— Какво става в случай, че свидетелят умре, но вече е дал клетвени показания?

— Нищо, ако е бил разпитан и от двете страни в съответствие със закона. Една от гаранциите на тези показания се съдържа във факта, че те ще бъдат изслушани в съда.

— Дори и при смърт на свидетеля?

— Най-вече при смърт на свидетеля. По принцип това е най-главната причина за снемането на такива показания.

Имах чувството, че някой ме е ударил с тухла по главата. С тази разлика, че го почувствах в корема.

„Атикъс, ти си абсолютен тъпак“, рекох си.

Адвокатите на ДТС не бързаха да снемат клетвени показания от Пъф просто за да осигурят достатъчно време на Джон Доу. Техническата грешка беше умишлена. Маргил бе споменал, че днес щели да бъдат снети първите клетвени показания на Пъф. Но това означаваше, че би трябвало да го ликвидират преди днешна дата. Процесът нямаше нищо общо, важни бяха показанията под клетва. Доу трябваше да спре Пъф, преди изобщо да е давал някакви показания.

Което означаваше, че ще го убие днес.

— Трябва да използвам телефона ти — казах. Ръката ми вече се протягаше към слушалката.

— Разбира се — отвърна Миранда.

Изрових номера на Маргил от тефтера си, а Миранда се дръпна настрана да не ми пречи. В очите ѝ имаше смесица от присмех, загриженост и гняв. Е, поне аз си въобразявах, че има присмех и загриженост.

— Адвокатска кантора „Маргил, Йонемура и ДиФранко“ — обяви гласът на секретарката. Не беше този, който помнех.

— Лесли Маргил, ако обичате — рекох. — Търся го по спешност!

— Съжалявам, но в момента господин Маргил е в процедура на снемане на клетвени показания.

— Зная. Именно затова е спешно!

— Той не може да се обади, господине.

— Там ли е? При вас ли се снемат клетвените показания?

— Нямам право да разпространявам информация от подобен характер. Ако оставите името си, ще предам на господин Маргил.

— Обаждам се от Ню Хейвън. Става въпрос за съпругата му и Хилари.

Гласът насреща изтъня с три октави и се превърна в шепот:

— Какво се е случило?

— Катастрофа.

— О, Господи! — простена секретарката. — Задръжте така... Той е в кантората на „Ламия и Бракмън“, която се намира на Чембърс Стрийт. — После ми продиктува един номер и добави: — Клетвените показания трябва да започнат в единадесет, но вече би трябвало да е там.

Прекъснах линията и набрах новия номер, като поглеждах часовника си. Десет и тридесет и седем. След две позвънявания се включи автомат, който ме осведоми, че всички линии са заети. Заредих се с търпение и докато чаках, поисках указателя от Миранда.

— Какво се опитваш да разбереш? Какво става?

— Трябва ми адресът на „Ламия и Бракмън“ — отвърнах.

— Кой от всичките? Само в града имат два офиса.

— Онзи на Чембърс.

Тя издърпа едно чекмедже до краката ми и измъкна от него последното издание на „Бел Атлантик“. Грабнах го от ръцете ѝ и припряно започнах да го прелиствам. Посланието на автомата свърши, после друг глас ме помоли да не затварям. Открих листа с адреса, откъснах го и подхвърлих слушалката в скута на Миранда.

— В момента, в който някой се обади, кажи му да прекъснат клетвените показания на Пъф и моментално да го разкарат оттам! Кажи им, че животът му е в опасност!

Тя ме гледаше така, сякаш изведнъж си бях свалил дрехите, за да ѝ покажа копита и извита свинска опашчица.

— А какво да им кажа за теб? — едва успя да прошепне.

— Че много ми се иска да имам криле! — отвърнах, обърнах се и хукнах навън.

При добро стечение на обстоятелствата разстоянието от кантората на Миранда до Чембърс Стрийт може да бъде покрито за около половин час. Но условията за това никак не са малко — да попаднеш на благоприятен трафик, на свободно такси и на таксиджия, който знае английски.

Но аз не разполагах с толкова много време.

От входното фоайе на Миранда изскочих направо на Пето авеню, като се опитвах да очертая маршрута си в движение. В крайна сметка реших да тръгна на запад по Седмо. Беше десет и четиридесет и две и по улиците имаше оживено движение. Изскочих на Шестнадесета улица, като профучах покрай един куриер на велосипед, някакъв пикап за доставки и очукан ягуар. Един черен Сатурн потегли в момента на пресичането ми и бях принуден да го прескоча, оставяйки един хубав отпечатък от маратонката си върху покрива му. Миг по-късно изскочих на ъгъла на Осемнадесета. Зад мен някой запсува на испански. Хората отскачаха да ми направят път, а после се оглеждаха, за да видят кой ме гони. Никой не се опита да ме спре. Това все пак беше Ню Йорк...

Докато стигна Шесто авеню, по челото ми избиха ситни капчици пот. Слава Богу, че светлината беше в гърба ми и успях да видя тълпата тийнейджъри на пресечката. Заобиколих ги, а те започнаха да подвикват подире ми. Не им обърнах внимание и продължих да тичам. Оставаше ми още една пресечка, надявах се да я измина без произшествия. Краката започнаха да ме болят.

Изскочих на Седмо авеню и затичах на юг, като се оглеждах за такси. Оттук до Чембърс беше все направо — най-късата дистанция между две точки. Трафикът по авенюто беше доста оживен, но колите все пак се движеха. Подминаха ме четири таксита. Две бяха заети, а другите очевидно не ме харесаха за клиент. Продължих да тичам.

Малко след Дванадесета улица едно такси се освобождаваше от клиента си — латиноамериканка, превита под тежестта на две огромни торби с продукти. Скочих вътре още докато жената плащаше на шофьора.

— Чембърс! — почти изкрещях. — Карай направо по Седмо, колкото по-бързо, толкова по-добре...

Шофьорът беше бял и дебел, очите му внимателно ме опипаха в огледалото. Приведох се напред към блиндираното стъкло.

— Карай!

Не знам на какъв ръб балансираше, но викът ми го накара да скочи оттам. Кракът му натисна педала на газта и колата стремително се понесе напред. Свободната му ръка включи таксиметровия апарат, докато очите му бяха заковани в трафика.

— Бягаш от или бягаш към? — Акцентът му беше източноевропейски, най-вероятно украински.

— Към — отвърнах, докато си поемах дъх. — Решително към.

Той ме дари с нов поглед и леко увеличи скоростта. Стори ми се недостатъчно, но си замълчах. Тъкмо в това се съдържаше рискът — бях оставил придвижването си в ръцете на абсолютно непознат човек. Макар и безполезно, тичането все пак ме беше ангажирало с някакво действие, имах чувството, че нещо зависи от мен.

Стрелнахме се покрай Кинг Стрийт в момента, в който часовникът ми посочи единайсет без десет. Извадих портфейла си и установих, че вътре има само дванадесет долара. Между фасадите се мярнаха кулите на Световния търговски център. Попаднахме на поредица червени светофари и поведохме битка с едно друго такси за позиция в по-добрата лента. Устоях на изкушението да погледна часовника си. Нямаше значение колко време губим, тъй като не можех да направя нищо.

Нямах представа каква организация се изисква за снемане на клетвени показания — кога се появяват страните, кой точно присъства. Ако Мозиър имаше капка акъл, би трябвало да докара Пъф в последния момент, за да го изложи на минимален риск. Йоси вече би трябвало да е направил оглед на района, обръщайки специално внимание на пътищата за изтегляне. Вътрешната охрана би трябвало да е ръководена от Мозиър и екипа за близко наблюдение на Трент.

Излязохме на Бродуей и в същия момент нещо ме жегна. Какви ги вършех, по дяволите? На мястото, към което тичах с изплезен език, положително имаше минимум двадесет професионални охранители от „Сентинел“. Изключителните предохранителни мерки на Трент говореха, че ако има някаква опасност, той положително вече я е видял. Което означаваше, че Пъф е добре и ще бъде добре.

На ъгъла на Чембърс беше спрял един камион на „КонЕд“, а неколцина мъже в комбинезони се бяха навели над канала. Колите внимателно ги заобиколяха. Моят таксиджия направи опит да се промъкне покрай тях, но един работник от Пътното с кафява униформа ни махна с ръка да се оттеглим.

— Ще слеза тук — казах, пуснах дванайсетте си долара на седалката и изскочих навън.

И пак хукнах. Тук тротоарите бяха заети от мъже и жени в делови костюми. Всички предпазливо се отдръпваха да ми направят път. Пред въртящата се врата на Чембърс Стрийт 478 се бяха струпали доста костюми, всички залепили клетъчни телефони до ушите си. Разбутах ги и се вмъкнах в сградата.

Покритата със стъкло указателна табела беше закачена на стената в дъното. „Ламия и Бракмън“ се оказаха на втория етаж. Големият стенен часовник във фоайето твърдеше, че часът е точно единадесет. Имах избор — асансьорът или стълбището. Охранителят на рецепцията ми извика да спра в мига, в който хукнах към стълбите. Оставих вратата след себе си отворена и затичах нагоре.

Бодигардът в цивилно облекло в подножието на стълбището беше изненадан от появата ми. Започна да се оттегля на заден ход. Едната му ръка държеше радиостанцията пред устата, а другата се протягаше към оръжието.

— Клетвените показания! — изкрещях аз. — Къде?

— На третия — отвърна гардът и аз едва тогава си дадох сметка, че е Ланг. Той също ме позна и се отказа да вади оръжието си.

— Ще има опит за покушение! — извиках му, докато го подминавах. — Кажим им!

Ланг отново доближи радиостанцията до устата си. Вратата зад гърба ми рязко се отвори, разнесоха се викове. Беше гардът на рецепцията, когото бях подминал. Ланг му отвърна нещо, после изпитах чувството, че и двамата хукват подире ми. Но в следващия миг изскочих на площадката на третия етаж и се понесох по коридора.

Не беше трудно да ги засека — малка групичка охранители в цивилно облекло в дъното на коридора. Онзи, когото бяха оставили в близост до площадката, протегна ръце да ме задържи, но аз финтирах и продължих да тичам. Виковете му да спра бяха достатъчни силни, за да бъде приет в клуба на колегите си долу.

— Спокойно, спокойно! — започнах да викам и вдигнах ръце високо над главата си.

Купчината в дъното бързо се пръсна, мъжете измъкнаха оръжието си. Мозиър насочи в гърдите ми дулото на тежка берета. Имах неприятното чувство, че всеки момент ще натисне спусъка.

— Не стреляй! — изкрещя той и вдигна лявата си ръка. — Какво търсиш тук, Кодиак, по дяволите?

Помещението, което охраняваха, приличаше на аквариум със стъклените си стени към коридора. Вътре се виждаше голяма правоъгълна маса, около която се бяха настанили Пъф, Маргил и още неколцина непознати. Пъф беше в ъгъла, обграден отляво от Маргил и някакъв тип с лаптоп отдясно. Компютърът беше свързан с печатащо устройство на триножник, поставено до стената. Беше от типа стенотип и приличаше на древна пишеща машина с големи клавиши. От долната ѝ част излизаха листове хартия. Трент стоеше със скръстени ръце зад Пъф. На противоположния край на масата се бяха настанили мъж и жена в официално облекло. Стената в дъното беше заета от широк прозорец, от който се разкриваше панорамна гледка към Чембърс Стрийт.

— Изведете го оттам! — извиках.

— Няма начин, вече започват — поклати глава Мозиър, прибра пистолета в кобура и се облегна на вратата.

— Изведете го, дявол да ви вземе! — изкрещях аз.

Гласът ми явно проникна в аквариума, тъй като хората вътре извърнаха глави. Посегнах към топката на вратата, но Мозиър хвана китката ми и се опита да я извие с помощта на елементарен похват от бойните изкуства. Забих му един прав в лицето с другата си ръка, като за всеки случай го гарнирах с коляно в чатала. Той ме пусна и се прегъна на две. Отместих го от пътя си и го бутнах в обятията на тримата охранители, изправени зад него.

Облещил очи, Трент крещеше да се махам. Чух го още преди да отворя вратата. Всички около масата скочиха. Насочих се право към Пъф, сграбчих го за яката и го изправих.

— Какво правиш бе, да те вземат мътните? — изкрещя Трент.

Бутнах Пъф към вратата, обърнах се и отвърнах:

— Евакуирам клиента ти, глупако! Трябва веднага да...

В следващия миг Мозиър се стовари върху мен с цялата си тежест и ме върна обратно в стаята. Другите гардове бяха хванали Пъф за ръцете и го отвеждаха. Това беше всичко, което видях, тъй като юмрукът на Мозиър летеше към брадичката ми и трябваше да намеря начин да го блокирам. Не успях и тялото ми се блъсна в касата на вратата. Някой ме изтика навън. Мозиър ме сграбчи за ризата и рязко се завъртя. Политнах и се блъснах в отсрещната стена на коридора. Почти едновременно с това получих удар в бъбреците, последван от

силен ритник в пиццала. Стоварих се на пода — добре че беше с дебел мокет.

Претърколих се и видях как Трент и един от охранителите се опитват да обуздаят Мозиър. Аквариумът беше празен. От мястото си можех да видя гневните лица на хората, които трябваше да участват в снемането на клетвените показания. Дори Джеръмая Пъф имаше вид на човек, на когото съм развалил празника.

— Това копеле се опита да ме скопи! — оправдаваше се Мозиър.

Маргил се надвеси над мен и строго попита:

— Какво става, по дяволите?

Трент направи една крачка, присъедини се към него и попита:

— Ще благоволиш ли да ни дадеш някакви обяснения?

Направих няколко вдишвания и издишвания и си оправих очилата. Кръстът ми пулсираше от коварния удар в бъбрека. Погледнах часовника си.

Беше единадесет и седем минути.

Отворих уста да отговоря, но в същия момент правоъгълната маса в заседателната зала до нас се взриви.

12.

— Сузи забравила да изпрати съобщението — поясни Нийл Ламия. — Три седмици след като получихме списъка с вашите свидетели, ѝ изпратих меморандум № 2 с указание да насрочи дата за снемане на клетвените показания на Пъф. Тя се обадила в кантората на Лесли, консултирала се със секретарката му и двете заедно определили четири евентуални дати. Но меморандумът така и не заминал. Едва преди три седмици разбрах, че Пъф изобщо не е бил разпитван. Боже Господи! Нямаме си представа каква бумащина последва! Сузи трябваше да подпише клетвена декларация, която да връчим на съдията, за да може той да разпореде възобновяване на следствените процедури. — Довърши уискито в чашата, после бавно премести поглед от мен към Лесли Маргил и каза поне за четвърти път, откакто бяхме седнали: — Бюрократична грешка.

Очите му се спряха на празната чаша.

— Искам още едно питие... Някой ще ми прави ли компания?

С Маргил отказахме в един глас, а Ламия се наведе и махна към бара. Сервитьорката дори не си направи труда да дойде, а само кимна. Това беше петото му питие и тя вече знаеше какво ще последва.

След взрива всички пощуряха. Трент заповяда незабавна евакуация и за броени секунди коридорът бе опразнен от Пъф и всички гардове, които се бяха отървали без наранявания. Останаха да лежат само ранените и контузените. Повечето от нас извадиха късмет, останали встрани от стъклената стена, която се пръсна на хиляди парченца. Но не всички. Гардът Тони Ламонд — мъж горе-долу на моите години — получи дълбоки наранявания в лицето, ръцете и гърдите, целият беше в кръв. Според последната ни информация от болницата „Сейнт Винсът“ състоянието му било стабилизирано.

След пристигането на бърза помощ получих възможност да установя две неща: останалите участници в заседанието бяха съдебният пристав и юрисконсултът на ДТС. Съдебният пристав, чието име така и не запомних, любезен и добре възпитан човек към

петдесетте, си тръгна веднага след като полицията приключи с него. Оказа се, че Нийл Ламия лично ще защитава интересите на ДТС в съда. За снемането на показанията бе дошъл с Клеър Малъри — сътрудничка от филиала на фирмата в Атланта. Тя също си беше тръгнала веднага след като била разпитана от полицията — потресена като всички останали. Но Ламия остана, решил да говори на всяка цена с мен и Маргил.

Разбира се, полицията се отнесе скептично към твърдението ми, че бомбата е била поставена от професионален убиец с прозвище Джон Доу. За да не бъде включен в кръга на заподозрените, несъмнено помогна и Маргил, който изрази същото мнение, при това по твърде категоричен начин. Все още не беше преодолял шока, вероятно защото не всеки ден му се случваше масите, на които сема показания, да се взривяват.

— Говорете със Скот Фаулър от ФБР, той ще потвърди думите ми — заявих на детектива, който ме разпитваше.

Той се поколеба за миг, после каза, че ще го направи, а аз да съм бъдел така добър и да се навъртам наоколо. Изминаха три часа, преди представителите на нюйоркската общинска полиция да издирят съответните хора в „Сентинел“ и да възстановят събитията, плюс още деветдесет минути, преди да решат, че мога да си вървя. Единственото, което успях да установя през цялото това време, беше видът на бомбата: някой си беше направил труда да я изработи във формата на фрагмент от масата, който трудно би могъл да се различи от оригинала. Активирането ѝ вероятно бе станало с помощта на часовников механизъм. Ако в този момент Пъф беше останал на стола си, със сигурност щеше да бъде разкъсан на две, като едната от двете части вероятно щеше да остане залепена за тавана.

По ирония на съдбата стана ясно и друго: че ако Пъф е бил на мястото си, никой от останалите присъстващи нямаше да има дори драскотина, тъй като бомбата е била монтирана така, че цялата енергия на експлозията да бъде насочена към тялото му.

Когато най-сетне се озовах на улицата и бях пресрещнат от Лесли Маргил, минаваше шест. Вече изглеждаше добре, най-вече защото лицето му беше възстановило нормалния си цвят.

— Двамата с Нийл отиваме да ударим по едно питие — рече той. — Бихме искали да почерпим и вас, ако нямате нищо против.

Приех, но преди да тръгна с тях, отидох до близкия уличен автомат да предупредя Ерика, че ще закъснея. После тримата хлътнахме в първия бар, който се изпречи на пътя ни.

Маргил изчака да донесат питието на Ламия и попита:

— Мислиш ли, че се опитват да го убият?

Нийл Ламия замълча. Беше на годините на Маргил, но по-нисък и набит, с черна коса и кафяви очи. Часовникът на лявата му китка излъчваше синкавото сияние на платината, а ноктите му бяха старателно почистени и изпилени.

Изглеждаше като човек, който полага грижи за себе си.

— Нийл? — подвикна Маргил.

— Не, Лес. — Ламия поклати глава. — Клиентите ми може и да са цинични мръсници, но не допускам да стигнат дотам, че да попречат на правосъдието чрез умишлено убийство.

— Означава ли това, че заседателната маса избухна случайно?

— Знаеш, че не мога да отговоря на такъв въпрос, дори и да знаех отговора — промърмори Ламия, свел поглед към чашата си.

— Но имаш някакви идеи, нали?

— Може би просто ще се оттегля от това дело.

— Ако се откажеш, ДТС веднага ще ти намери заместник. — Маргил поклати глава. — И той едва ли ще е толкова етичен.

— Ще проверя някои неща — обеща Ламия.

— Извинете за въпроса, но защо изобщо сте приели това дело? — обадох се аз.

Очите му бавно се фокусираха върху лицето ми.

— И вие ли мислите, че сме банда убийци?

— Склонен съм, особено след това, което се случи.

— Всичко е възможно — въздъхна Ламия. — Включително и моето кацане на луната, още утре... Я ми кажете, вие имате ли кола?

— Не, имам мотоциклет.

— Още по-добре. Вие сте негов собственик, купили сте го въпреки рисковете, които носи такава машина. По принцип мотоциклетите са опасно превозно средство. Вие със сигурност знаете, че като яхвате мотора си, може да умрете или да получите тежки контузии. Следите ли мисълта ми?

— Да, продължавайте.

Ламия ликвидира на една глътка половината от питието си, без изобщо да се намръщи.

— И така, един ден правите катастрофа. Прелитате над дръжките на кормилото и падате в Ист Ривър. Без значение е дали умирате, или оцелявате. Важното е нечие решение, според което „Харли“, „Ямаха“ или друга фирма производител трябва да поеме отговорност за инцидента с вас. Съответният производител е даден под съд, въпреки че вие сте поели риска да управлявате мотоциклет и дори че сте очаквали с вас да се случи нещо подобно. Мотоциклетни катастрофи стават всеки ден. Въпросът е защо сте си купили този мотор, след като знаете това?

Маргил поклати глава и въздъхна.

— Лесли не мисли, че е едно и също — сподели с мен Ламия.

— Няма никаква връзка. — Маргил сви рамене.

— Добре, в такъв случай посочи ми един човек в този бар, който да е убеден, че пушенето е полезно.

— Пак не е същото. — Маргил тръсна глава. — Производителят носи отговорност за продукта си. Ако предлага на пазара продукт, който причинява вреди, но пропуска да уведоми за тези вреди купувачите си, той подлежи на санкции. Особено когато води активна кампания за пристрастяване на потребителите към продукта.

— Но хората са свободни да откажат цигарите. Това се случва всеки ден.

— Малцина обаче го постигат лесно. В повечето случаи пропушват отново и борбата им продължава с години. Точно в това се състои вината на компании като ДТС, чиято продукция е направена така, че да улеснява пристрастяването. А другото им провинение е, че заблуждават обществеността и откровено лъжат.

— Ти отричаш правото на свободен избор — възрази Ламия. — Внушаваш, че пушачът се превръща в роб на своята марка цигари.

— Нека се върнем на примера ти с мотоциклета! — разгорещи се Маргил. — Ако аз случайно ти продам една дефектна каска, но те уверя, че тя е страхотна, ти сам си си виновен, че си ми повярвал, така ли?

Ламия се зае да обяснява отговорностите на потребителя, но аз престанах да ги слушам. В бара имаше една жена с позната физиономия — бях я виждал по-рано през деня. Наближаваше

тридесетте, с кестенява късо подстригана коса, джинси и блузка с къси ръкави. Седеше на едно от високите столчета, пиеше бира и хапваше фъстъци от високата купа пред себе си. От време на време се обръщаше и хвърляше поглед към нас.

Извиних се на компанията и отидох при нея. Никой от адвокатите не показа, че е забелязал оттеглянето ми. През последните два часа барът се беше напълнил, главно с ченгета, приключили с дежурството. Шумът се повишаваше заедно с погълнатите чаши.

Тя видя, че се приближавам, и се наведе над фъстъците си.

— Гинес — поръчах на бармана.

— За моя сметка, Бърни — обади се жената.

Той кимна и ми наточи половинлитровата чаша. Изчаках го да се отдалечи и казах:

— Благодаря.

— Отдавна си бях наумила да ви почерпя — отвърна тя. — Казвам се Крис Хейвъл.

В отговор ѝ предложих своето име и протегнах ръка. Пръстите ѝ бяха в сол от фъстъците.

— Видяхте, че гледам към вас, нали? — подхвърли тя.

— Видях ви в първи участък през деня — отвърнах. — Ченге ли сте?

— Не, репортер. Водя криминалната рубрика на „Дейли Нюз“. А вие сте бодигард, нали? Или не биваше да ви наричам така?

— Предпочитам „персонален охранител“ — отвърнах.

— Ще се опитам да го запомня — усмихна се тя. Имаше хубава усмивка и умееше да я използва. Очите ѝ бяха кафяви. — В „Сентинел“ ли работите?

— Без коментар.

— Днес бяхте с тях — невъзмутимо констатира тя. — Сам ли работите? За какво си говорите с Ламия и Маргил? За взрива ли?

— Без коментар — повторих и отпих глътка бира.

— Според мен някой се опита да убие хората, присъстващи на днешните клетвени показания — каза Крис Хейвъл и махна към адвокатите, които продължаваха разгорещения си спор. — Все още не знам подробности, но съм готова да се обзаложа, че свидетелят, който и да е той, играе важна роля в някое от техните дела.

— Не мога да говоря, наистина.

— О, престанете, Атикъс! Няма ли поне да потвърдите, че работите за някой от тях?

— Не. Става въпрос за охранителна операция, Крис. А лошите също четат вестници.

— Кажете го неофициално.

Поклатих глава.

— Бомба избухва в престижна юридическа фирма в центъра, тайни свидетели, бодигардо... о, извинете — *персонални охранители* се мотаят наоколо. Ламия и Маргил не се занимават с дребни риби, което означава, че тук мирише на пари. Надушвам и един интересен материал.

— Вероятно бъркате миризмите — промърморих. — Или е просто съвпадение.

— Да ви приличам на глупачка?

— Не — признах аз. В очите ѝ имаше повече зелено, отколкото кафяво — особено когато се усмихваше.

— Тогава да не се будалкаме — предложи тя. — Вие ми помагате, а аз ви правя страхотна реклама.

— Съжалявам, но това не ме интересува. Благодаря за бирата.

— Може би ще поговорим по-късно?

— Може би. — Вдигнах халбата си. — Но не е сигурно.

Усмивката на Крис Хейвъл остана, но очите ѝ леко потъмняха, вероятно от гняв.

— Невъзможен сте — огорчено рече тя.

Върнах се в сепарето. Маргил и Ламия все още бяха там, но ситуацията се беше променила: Ламия май губеше почва под краката си.

— Отивам си у дома — обяви той в момента, в който ме видя. — Отивам да целуна жената и децата, да погаля кучето и да се помоля на Господ утрешният ден да е по-добър от днешния.

— Ще ти повикаме такси — рече Маргил.

Изпратихме го до ъгъла. Аз останах при Ламия, а Маргил се зае да маха на минаващите таксита. Ламия се държеше на краката си, но беше малко нестабилен. Не бях сигурен дали е пиян, или се прави на пиян, но това не беше чак толкова важно.

Скоро едно такси даде мигач и отби — новичък минибус хонда. Настанихме Ламия на задната седалка и отстъпихме по една крачка.

Миг преди вратичката да се затръшне, той се наведе и рече:

— Съжалявам, Лес.

— Няма защо да се извиняваш, Нийл.

— Мръсници! — изломоти Ламия.

Таксито потегли. От устата на Маргил излетя тежка въздишка.

— Да се върнем да си довършим питиетата — предложи той. — Искам да обсъдим едно-две неща.

Върнахме се на масата точно навреме, за да попречим на келнерката да ни прибере чашите. Седнах срещу Маргил. Той отпи глътка бира и разхлаби възела на вратовръзката си. Днес се беше декорирал в зелено и бяло на черни точки. По дрехите му все още имаше следи от мазилка.

— Как разбрахте, че ще има бомба? — попита той с нова въздишка.

— Не съм разбрал нищо, но тая цялата история около Джон Доу никак не ми харесваше. По тази причина снощи завъртях няколко телефона и се опитах да науча това-онова. Сутринта помолих адвоката си да ми обясни какво означава снемането на показания под клетва, след което в главата ми бръмна алармата. Не разбирах защо Ламия изчаква до последния момент, за да извърши тази процедура. Според мен, защото ДТС е пожелала да даде на Джон Доу достатъчно време за удара.

— Значи не вярвате, че е станала техническа грешка, така ли?

— Не вярвам.

Той сбърчи чело, а аз отново огледах бара. Празната чаша на Крис Хейвъл стърчеше в единия му край, но мястото ѝ вече беше заето от мъж, който пиеше някаква течност с маслина в нея.

— Искам да поемете охраната на Джери — каза Маргил.

— Не мога.

— Атикъс, в случай че Нийл се оттегли от делото, ДТС ще потърси нов адвокат. А това означава, че процедурите ще започнат отначало и ще се проточат цяла година, а може би и повече. Джери не би оцелял толкова дълго.

Беше прав. С една година пред себе си Джон Доу спокойно щеше да изпълни поръчката. Без значение кой ще осъществява охраната. При такива срокове охранителите неизбежно губят концентрация и

започват да изпълняват задълженията си рутинно. Кое е добре дошло за всеки убиец, който може да си позволи търпение.

— Е, може пък Ламия да не се оттегли — подхвърлих.

— Знаете не по-зле от мен, че ще има и друго покушение срещу Джери — каза Маргил. — Опасността остава, дори Нийл да не се оттегли от делото.

— Ценя високо предложението ви — казах. — Но не съм подготвен за подобен вид операции. Разполагам само с трима души, които могат да ми помагат, а на вас ви трябва доста повече.

— Ако отказвате заради Трент, аз ще оправя нещата — каза Маргил. — Все пак аз съм този, който му плаща сметките.

— Не е само това. — Поклатих глава. — Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че Трент е прав. Напоследък нямам особени успехи в работата. За година и половина загубих един клиент и един приятел, като в сметката без малко не попадна и още един.

— По ваша вина, така ли?

Въпрос, който си бях задавал милион пъти. Бях направил няколко грешки — както в личен, така и в професионален план. Най-ярка илюстрация за тях беше Бриджит, но и други неща ми носеха неприятни спомени. Например начинът, по който Ерика нагласяше косата си над ухото.

— Отговорността беше моя — отвърнах.

— Не мога да се произнеса по този въпрос просто защото не разполагам с достатъчно информация — каза след известен размисъл Лесли Маргил. — Но от това, което видях днес, мога спокойно да кажа, че искам да ви възложа тази задача. Защото вие спасихте живота на Джери.

— Едва ли мога да ви предложа нещо повече от това, което „Сентинел“ вече прави за вас — отговорих.

— „Сентинел“ не се е прибрал у дома да завърти няколко телефона — каза адвокатът. — „Сентинел“ не се втурна в онази стая да изведе Джери трийсет секунди преди експлозията.

Бавно оставих чашата си на масата.

— Ще го направите ли? — Маргил ме погледна с надежда.

— Мога да направя една ревизия — казах. — Да направя оценка на работата на „Сентинел“, да открия слабостите и пропуските им и да

ги посоча на Трент. Разбира се, той трябва да бъде информиран предварително, но не и охранителите от екипа му.

За пръв път през този дълъг ден лицето на Маргил се поразведри.

— Това ми харесва.

— Но няма да хареса на Трент — подхвърлих. Още по-малко пък щеше да хареса на Мозиър.

— Аз му плащам — отсече адвокатът. — И след като желая външен консултант да направи оценка на работата му, той е длъжен да го приеме.

— Ще намери начин да не го направи.

— Оставете това на мен. Каква е тарифата ви и кога можете да започнете?

Вдигнах очилата си и разтърках очи. Имах неприятното предчувствие, че ще отключа един истински океан от неприятности. Маргил чакаше търпеливо, на лицето му играеше усмивка. Ако знаеше какво го чака!

— Двеста и петдесет на ден, плюс разноските — рекох. — Мога да започна още утре.

13.

На другата сутрин пиках кръв. Не ми беше за пръв път, вероятно нямаше да е и за последен. За ден-два щеше да ми мине, но въпреки това беше неприятно. Но пък ми подейства стимулиращо по отношение на предстоящата работа.

Малко унижение за Мозиър щеше да е добра компенсация за ударите в бъбрека.

Проверката на системата за охрана на друга компания може да се извърши по няколко различни начина, според обстановката и степента на риска. Непроменимо остава само едно условие: проверката *трябва* да бъде задълбочена, защото губи смисъла си, ако не открие всички слабости. Бях решен да дам най-доброто от себе си, за да оправдая парите, които щеше да ми плати Лесли Маргил.

Страничните кутии на мотоциклета ми пращяха по шевовете, оборудване имаше и на задната седалка, старателно пристегнато с гумени въжета. Така натоварен, подкарах към Форест Хилс, където живееше Дейл Мацуи. Къщата му се намиреше в един тих квартал отвъд булевард „Куинс“, на една малка и много зелена уличка. Тук винаги цареше провинциално спокойствие. Точно в седем слязох от мотора и тръгнах по окосената ливада към входната врата. Бях сигурен, че вече е буден, тъй като открай време обичаше да става рано.

Почуках и зачаках. След около минута ми отвори мъж, когото виждах за пръв път. Беше по къси панталонки и тениска на Мелиса Ферик и държеше огромна керамична чаша във формата на артишок и с дръжка като изсъхнал клон.

— Какво обичате? — попита ме той.

— Търся Дейл — смотолевих.

— Дейл още спи — отвърна мъжът. — А аз съм Итън.

— Атикъс.

— Влезте. Ще го събудя. В кухнята има кафе.

Кухнята беше чиста и подредена, но чиниите от снощната вечеря чакаха в умивалника. Намерих някаква чаша, сипах си кафе и се

огледах. Бях идвал тук само два пъти. Веднъж, когато помагах на Дейл при пренасянето, втория път просто се отбих да изпия една бира. Той живееше тук вече повече от година. Винаги се бяхме разбирали добре и аз нямах причини да не се отбивам по-често. Но не го правех просто защото Форест Хилс не ми е на път. Обикновено се срещахме някъде из града.

Точно след шест минути Дейл се появи в кухнята по боксерки и ме дари с изпълнен с недоумение поглед. Итън извади още една чаша — този път оформена като кактус, — напълни я и му я подаде. После каза:

— Възнамерявам да прегледам вестника. Радвам се, че се запознахме, Атикъс.

— Благодаря за кафето — отвърнах.

Дейл стискаше чашата с две ръце и лекичко се олюляваше. Той е едър мъж с японски произход, с широко лице и огромни мускули — един от най-добрите хора, които познавам. Итън го потупа по рамото и излезе.

— Откога се виждаш с него? — попитах.

— От един месец — промърмори Дейл и шумно сръбна от чашата си. — Сладко е...

Явно нямаше предвид кафето.

— Така изглежда — усмихнах се аз.

— Той е брокер. Не си ли малко подранил?

— Работя.

— И си дошъл да ме наемеш?

Поклатих глава. Заедно изкарахме курсовете за охрана на ВИП персони във Форт Вraag, в Пентагона също ни назначиха горе-долу по едно и също време. Дейл беше добър охранител, но най-силното му качество беше шофирането. Караше наистина като бог.

— Правя проверка на Елиот Трент.

Новината му помогна да се посъбуди.

— А Трент знае ли?

— Вече са го информирали. Днес започвам проучването на терена и ми трябва част от оборудването ти.

— Какво по-точно?

— Записващите видеокамери.

— Твоите къде са?

— Изгоряха при пожара. Все още не съм изкарал достатъчно пари, за да си купя нови.

— В кабинета са — отвърна Дейл. — Ще ги донеса. Уочманът има нужда от нови батерии.

— Няма проблем.

Той остави чашата кактус на масата и излезе. Въоръжих се с търпение и зачаках. Шумоленето на вестника в ръцете на Итън ме накара да се усмихна. През последната година Дейл бе изкарал период на пълна суша, който очевидно беше приключил. Радвах се за него.

Дейл се върна с раница в ръце. Взех я и прехвърлих съдържанието ѝ в сака си.

— За кого работиш?

— За един адвокат. Трент охранява негов свидетел по някакво гражданско дело.

— Как се забърка?

Разказах му.

— Обади се, ако имаш нужда от помощ — каза той, след като свърших.

— Можеш да ми помогнеш при проверката.

— Имах предвид извън нея. Не ти ли стигна ровенето в калта, докато бяхме на служба?

— Понякога ми липсва — признах с въздишка. — И си спомням за едно време.

— Аз пък съм твърдо решен да огранича този процес и да ровя само в калта на собствената си градина — рече той, докато ме изпращаше до вратата. — А на теб ти желая успех.

— Предай на Итън, че се надявам да се видим пак.

— Наистина ли го харесаш?

— Почти не говорихме с него, но ми изглежда свестен. Въпреки че е брокер.

— Умник е, да знаеш — увери ме Дейл и затвори вратата след мен.

Беше доста хладно, но докато стигна до магазина за промишлени стоки в Йорктаун Хейтс, времето се промени и горещината започна да се завръща. Купих нови батерии за уочмана на Дейл, две празни видеокасети, две бутилки вода и някакви пакетирани закуски. На един

стенд до касата бяха наредени карти на региона и отидох да ги прегледам. Избрах една, която обхващаше и района на Амауок.

Скрих мотоциклета в храстите на два километра и половина от периметъра, заключих го и се преоблякох в камуфлажния комбинезон, който бях взел от къщи. Почерних лицето, врата и ръцете си, сверих компаса с новозакупената карта и тръгнах на път. Заобикалянето на периметъра ми отне почти час, тъй като исках да подходя от изток. Дърветата бяха дебели и предлагаха достатъчно укрития, но в нито един момент не се чувствах заплашен от разкритие. Въпреки това се държах встрани от всичко, което напомняше цивилизация, защото едно обаждане до местния шериф щеше да ме натовари с твърде много обяснения.

Повечето охранители се придържат към два начина на действие — възможно най-добро поведение и омръзналата до втръсване рутина. И в двата случая състоянието им може да се окачестви като SOS. Самият аз бях изпаднал в това състояние по време на задачата в хотел „Орсини“. Ако охранителите знаят, че са наблюдавани, моментално превключват на най-доброто поведение. Това вероятно им спестява по някоя забележка, но не ги учи на нищо. Сегашната ми задача беше да уловя грешките им и да ги разтърся здравата, за да видя как реагират. Разбира се, изпълнението ѝ трябваше да се ограничи в известни рамки, тъй като тя не биваше да пречи на охраната и не биваше да плаши клиента.

Маргил вече би трябвало да е обяснил на Трент с каква задача ме е натоварил. А ако Трент играеше честно, би трябвало да е информирал началника на външната охрана Йоси, но не и Мозиър, тъй като проверката не засягаше вътрешната охрана, разположена в сградата. Разчитах на егото на Трент, което би трябвало да го подтикне да действа честно. Сега ставаше въпрос за състезание на умения, а той със сигурност си въобразяваше, че е много по-добър от мен. Някъде към единадесет си направих временно скривалище в корените на едно дърво. Там оставих ненужното за момента оборудване, като взех със себе си само записващите камери и шанцовия си инструмент. Обиколката ми продължи достатъчно дълго, за да набележа евентуалните точки за скрито наблюдение. Дървесните видове бяха различни — кедър, ясен и на места бор — и предлагаха отлично укритие. Имаше места, на които стигаха чак до каменната стена около

периметъра. Особено ми хареса едно място на шейсетина метра от нея. Теренът се спускаше стръмно надолу и наклонът позволяваше отлична видимост към югоизточната страна на къщата, плюс част от северната. Възползвах се от тези предимства и се настаних под едно вековно дърво. Осем минути по-късно стигнах до заключението, че съм открил главния си наблюдателен пост.

Окопах се — тоест изкопах онова, което в армията наричат „лично окопче“ — вдлъбнатина с формата на ковчег в склона, дълбока около петдесет сантиметра. Точно толкова, колкото да легна в нея. Покрих Дупката с платницето си, фиксирах го с няколко остри пръчки, след което го засипах с няколко шепи пръст и сухи листа. Извадих първата камера и се заех да я монтирам. Проверих на два пъти дали работи часовникът ѝ, пуснах я на запис и се оттеглих на стотина метра навътре в гората, като използвах това разстояние като еталон, направих един широк кръг и се озовах в западния край на периметъра.

Бях зает да монтирам втората камера и очите ми попаднаха на стената съвсем случайно. Изведнъж си дадох сметка, че съм доста по-близо до нея, отколкото си бях представял. Беше ми се наложило да си пробивам път през особено гъсти лаврови храсти, не погледнах компаса и внезапно се озовах на някакви си пет метра от оградата. Обърнах се с намерението да се оттегля, но в същия момент пред очите ми се появи кучешкият патрул — същият, с който се бях сблъскал преди четири дни. Немската овчарка, която ми се беше озъбила тогава, изведнъж спря и наостри уши в моя посока, след което рязко опъна повода си.

— Какво има, Макс? — подвижна водачът. — Какво има?

Овчарката продължаваше да гледа в моя посока.

„Моля те, не лай — рекох мислено. — Не лай, за Бога!“

Дори спрях да дишам. Макс беше уловил миризмата ми. Нямаше какво да направя, освен да се моля. Слънцето беше увиснало почти директно над мен и това беше хубаво, тъй като нямаше опасност да се отрази в очилата ми. Бях убеден, че водачите на кучетата не могат да ме видят, но въпреки това си казах, че е крайно време да инвестирам някой долар в контактни лещи.

— Катерица — обади се най-накрая вторият водач. Ротвайлерът опъна каишката в ръцете му и побутна Макс с муцуната си.

— Надушил е нещо — поклати глава другият. — Какво има, Макс? Има ли някой там?

— Искаш ли да проверим?

Водачът на Макс се обърна към мен и присви очи. После промърмори:

— Нищо не виждам.

— Катерица е.

— Трябва да проверим.

— Значи искаш да гониш Макс, докато преследва някоя шибана катерица?

Макс извърна глава и ги погледна. Човекът, който го държеше, погледа още известно време в моя посока, после го потупа по врата.

— Не. Да тръгваме.

Останах неподвижен цели дванадесет минути, след като ги изгубих от очи. Кръстът ми пулсираше от болка от удара на Мозиър. Реших да се изтегля едва след като се уверих, че кучешкият патрул няма да се върне.

Монтирах втората камера и се върнах да си взема нещата от временното скривалище, намиращо се на около половин километър от първия наблюдателен пост. Мястото беше добро като оперативна база, скрито сред вечnozелени храсталаци, сенчесто и прохладно. Тук щях да съм близо до имението, свободен да се придвижвам незабелязано.

Разопаковах и сортирах нещата си, след което се тестирах за шум. Не носех нищо, което да привлече нечие внимание. Превключих пейджъра си на вибрация, после подскочих няколко пъти на място. Не чух нищо освен шума на подметките ми върху боровите иглички. В раницата ми останаха строго подбрани вещи: бележник, две химикалки, резервно филмче за фотоапарата, бинокъл, две ролки тоалетна хартия, две бутилки минерална вода и уочманът.

Останах неподвижен секунда-две, напрегнал слух. Чувствах се като командос. Беше време за действие. Облечен за бой и оборудван със средства за наблюдение, бавно се насочих към първия си наблюдателен пост. Там свързах уочмана с камерата, пренавих лентата и се пъгнах в дупката под платнището.

За прегледа на лентата ми бяха необходими петнадесетина минути. Статичните кадри ги пренавихах напред, като спирах само при

засичането на някакво движение. Така засяхох времето, за което патрулите правят обиколките си. В един момент на верандата се появи цивилен охранител и побърза да запали цигара, очевидно неспособен да издържи на никотиновия глад. Записах и него.

Останах неподвижен през следващите три часа. Наблюдението осъществявах с помощта на бинокъла, направих и няколко снимки. Беше монотонна работа — проста, но отегчителна, изискваща постоянно съсредоточаване. За да откриеш пропуските в една охранителна система, ти е нужно продължително наблюдение, а то изисква време. Дори децата знаят, че понякога е адски неприятно да стоиш неподвижно.

От последната ми визита Трент беше удвоил обхождащите патрули, но кучетата си оставаха две. От време на време избръмчаваше количката за голф, веднъж засяхох и Мозиър, който говореше на висок глас с един от униформените пазачи. На два пъти зърнах Йоси, който излизаше за периодичен обход на периметъра.

Щраках с фотоапарата и си водех бележки. Пейджърът ми започна да вибрира малко след четири следобед. Изключих го, погледнах номера, който се беше изписал на екрана, след което отново включих камерата на запис. Внимателно се оттеглих от наблюдателния си пост и се насочих към базовия лагер. Позвъних на Маргил едва след като се скрих под платнището.

— Уведомих Трент — съобщи ми той. — Не му стана много приятно. Каза, че това е излишно прехосване на средства.

Отпих глътка вода от запасите си и подхвърлих:

— Можете да прекратите ангажимента ми по всяко време.

— Започнахте ли вече?

— О, да. От сутринта съм тук. Скоро ще приключа. Днес осъществявам дневно наблюдение, а утре ще направя същото през нощта. Искам да засека нощния ритъм на охраната.

— Ламия изпълни заканата си и е подал писмена молба за оттегляне от делото — рече Маргил. — До този момент не мога да се свържа с него. Споделих новината с Трент, който я посрещна със смесени чувства. Според него ситуацията се променяла както в положителна, така и в отрицателна посока.

— Прав е — съгласих се. — От една страна, намалява непосредствената заплаха за Пъф, но от друга, дава на убиеца

допълнително време за подготовка.

— Точно това каза и той.

— Приятно ми е, че сме единодушни в нещо — промърморих.

— Освен това влязох във връзка с Федералната прокуратура — добави Маргил. — Казах им, че съм загрижен за сигурността на Пъф и че вчерашната бомба е не само опит за убийство, но и опит да се попречи на правосъдието. Те ме увериха, че ФБР ще се заеме с разследването.

— Предполагам, че градската полиция на Ню Йорк вече разследва експлозията съвместно с ФБР.

— Плюс екип на Отряда за обезвреждане на експлозиви — добави адвокатът. — Е, добре, оставям ви да си гледате работата. Довечера да очаквам ли телефонно обаждане?

— По-скоро утре — отвърнах. — Но по принцип ще ви докладвам всеки ден.

— Рано сутринта или късно вечерта — уточни Маргил. — Имате домашния ми телефон. Между другото, вие ли казахте на Адриен, че жена ми и дъщеря ми са претърпели катастрофа?

— Адриен?

— Секретарката ми.

— Трябваше на всяка цена да ви откроя.

— Но с това причинихте безпокойство на куп хора.

— Извинете ме пред всички тях — помолих аз, после добавих: — Преди да затворите, ще ви помоля да свършите някои неща.

— Какви неща?

— Искам да напишете официално писмо, с което ми възлагате извършването на проверката. Ще ви бъде много благодарен, ако го изпратите на домашния ми адрес. Не е нужно да е дълго. Просто да пише, че съм оторизиран да върша това, което върша тук. По този начин ще мога да се оправдая, ако ме спипат охранителите на Трент.

— Ще го изпратя още днес по специален куриер — обеща Маргил. — Друго?

— Искам някой да изпрати пощенска пратка до Пъф. Тук, в имението. Най-добре по „Федерал Експрес“. Нека бъде във формата на малка кутия, в която да има хартии и нещо метално, което да не е прекалено тежко. Например кутия с флумастери, опакована във фолио, или нещо такова.

Настъпи кратка пауза, после Маргил попита:

— Искате да прилича на бомба, нали?

— Да — признах аз. — Всъщност напишете на хартиите вътре, че е бомба. С големи букви. Ще съм ви много благодарен, ако организирате нещата така, че пакетчето да пристигне тук най-късно утре следобед.

— Дадено. Но нали разбирате, че ако го изпратя оттук, то ще носи адреса на фирмата?

— Това е една от целите ми — отвърнах.

— Мислите, че убиецът има достъп до кантората ми?

— Напълно възможно. Той със сигурност знае къде се намирате и няма да му е трудно да изработи нужната фалшификация.

— Това изглежда доста тревожно — промърмори Лесли Маргил. — Ще накарам секретарката ми да се заеме с тази работа още сега, а вие ме дръжте в течение.

Изключих мобилния телефон и хвърлих поглед на часовника си. Беше време да прибера касетата на втората камера. От близкия пън ме наблюдаваше една любопитна катерица — не помръдна дори когато се изправих.

С предните лапички поднасяше към устата си нещо лъскаво.

„Мръсницата е напипала обяда ми“, рекох си и пристъпих към пъна. Катерицата изпусна плячката си и бързо се покатери по близкия дъб. Лъскавото нещо се оказа енергийно блокче — от онези, които планинарите и спортистите използват за бързо възстановяване на изгубените калории. Катерицата беше прегризала опаковката и беше нахапала кафявия шоколад вътре. Свежа храна, рекох си. Катериците са чистници и не се докосват до нищо, което е мръсно или полазено от мравки.

Сред запасите ми нямаше такива енергийни блокчета. Имах две опаковки „Хърши“, един марципан и един черен шоколад, но не и енергийни блокчета.

Заех се с нов оглед на терена. Бавно и внимателно, сантиметър по сантиметър. Когато свърших, небето над главата ми вече тъмнееше. Но бях открил това, което ми трябваше.

През цялото време бях наясно, че в района са се появявали и други хора. Деца, туристи, а може би и патрули на екипа за външна охрана, водени лично от Йоси.

Бях се натъкнал на достатъчно свидетелства за присъствието им — малки и едва забележими късчета отпадъци, пречупени клонки, изронени листа.

Но на тридесетина метра от наблюдателния ми пост открих следи от друг пост за оперативно наблюдение. Влажната почва между дънерите на три разположени в непосредствена близост дървета беше прекалено мека. Отпуснах се на колене и започнах да ровя с ръце. Работата ми вървеше толкова леко, че бях сигурен в предстоящото си откритие. То се появи под формата на добре запечатана найлонова торбичка, под която имаше още две от същия вид. И трите бяха пълни с човешки изпражнения.

Мръсникът си го биваше.

Човешките изпражнения привличат всичко, което живее под открито небе. Най-вече животните и насекомите. Когато специалните части провеждат операция на вражеска територия, се облекчават в специални пластмасови пликчета, които могат да бъдат запечатани, а след това заровени. По този начин никой не може да се ориентира за броя на нападателите, за техните позиции или посока на придвижване. Една следа по-малко, при това доста съществена.

Това не можеше да е дело на турист, нито пък на аматьор. Анализът на фекалии не е моята стихия, но по външния вид на находката си можех да заключа, че не е по-стара от две седмици. За малко не се изсмях на глас при мисълта, че в ръцете си държа доказателство за присъствието на Джон Доу. Може би трябваше да го изпратя за анализ в лабораторията на ФБР.

Пуснах торбичките в дупката, зарових я и тръгнах към наблюдателния си пост и работещата камера. Пренесох всичко в базовия лагер и го напъхах под маскировъчното платнище. Шансовете нещата ми да бъдат открити преди настъпването на утрото бяха наистина нищожни.

Чувствах се някак странно, вероятно защото нощта се спусна неусетно и трябваше да вървя към мотоциклета си в пълен мрак. Особеното усещане не ме напусна и след като свалих камуфлажното облекло и избърсах боята от лицето и ръцете си. За миг дори замръзнах, убеден, че някой ме е разкрил и следи всяка моя стъпка.

Джон Доу.

14.

Ерика ме посрещна с обичайните си топли слова.

— Къде се губиш? Имаш съобщения. К'во е това на лицето ти?

Оставих шлема на кухненската маса и смъкнах якето си.

— Какви съобщения?

— Някъде към пет донесоха едно писмо, оставих го в стаята ти. Обади се Натали, обади се и някаква мадама на име Крис — цели четири пъти. Попита ме дали съм ти гадже, но аз я поставих на място, като ѝ казах, че съм ти наложница.

— А бе, май плачеш за един по задника!

— Само обещавах. Гладен ли си? Мога да ти въртна едни спагети.

— Какъв кулинарен разкош! — възкликнах. — Но първо мисля да взема един душ.

— Вземи, защото воняш. Лицето ти цялото е оплескано с мръсотия или сажди. Приличаш на коминочистач.

— Това е камуфлажна боя — обясних и тръгнах към стаята си.

— Че как да не е — отвърна зад гърба ми Ерика. — Изпей ми нещо от „Мери Попинс“.

Пликът на леглото ми беше от Маргил. Вътре имаше две писма — официалното, плюс написана на ръка бележка за мен. И двете декларираха, че приносителят им е нает от правната кантора „Маргил, Йонемура и ДиФранко“ за проверка на охраната на Джержъмая У. Пъф, осъществявана от охранителна фирма „Сентинел“. Прибрах ги в плика, а самия плик опрях на будилника, за да не го забравя сутринта.

Взех душ, нахлузих едни чисти джинси и отидох в кухнята. Ерика вече беше приготвила купа с тънки спагети, до която имаше чаша чешмяна вода. Благодарих ѝ и започнах да се храня, а тя започна да ме разпитва. Разказах ѝ накратко, след което добавих:

— През следващите две или три нощи няма да спя у дома. От утре започвам нощна проверка, която ще ми отнеме известно време.

— Навън ли ще спиш?

— Това не е най-страшното, тъй като едва ли ще имам възможност да мигна — отвърнах.

— Мога да дойда с теб — предложи тя. — Ще ми намажеш лицето и ще ми покажеш как да се спотайвам в храстите. Мога да усвоя някои бойни хватки и да получа боен пояс, а след това двамата ще се борим с престъпността. Ще ми викаш Момичето-проверка!

— Май си превъртяла.

— Тъй ли? Аз ли ще изкарам три ноци в гората с боядисано лице, за да шпионирам хората?

— Туш. — Вдигнах ръце. — Наистина ли искаш да ми помогнеш?

— Разбира се, стига да мога. Не бих казала, че ме притискат кой знае какви социални ангажименти.

— В такъв случай си запазвам следващите два дни. Искам да си на мое разположение. Ако имам нужда от нещо, ще ти се обадя.

— За целта трябва ли да спя под звездите?

— Не, но може би ще се наложи да покажеш бедро на някой загорял охранител.

— В такъв случай трябва да си обуя чорапогащник тип „рибарска мрежа“ — ухили се тя.

— Недей, ще им изтекат очите — отвърнах и хванах телефона. — Ако нямаш нищо против, ще се обадя на хората, които са ме търсили.

— Защо да имам нещо против? — Ерика сви рамене, стана от масата и тръгна към дневната. След малко оттам долетя звукът на телевизора.

Набрах Натали.

— Какво ще правиш за вечеря? — попита ме тя.

— Ерика току-що ме нахрани със спагети.

— О, така ли? Някой ден трябва да си поговорим на тема здравословно хранене. Искаш ли да ударим по едно?

— След половин час те чакам в „При Пади“ — отвърнах.

Затворих и измих съдовете. Ерика беше легнала на дивана и настървено сърфираше из каналите. Сякаш си беше поставила за цел да постави рекорд по бързо прехвърляне от единия до другия край на кабела.

— Тая вечер дават само глупости! — оплака се тя.

— Ще ида да изпия едно питие с Натали — казах.

— Да те очаквам ли да се прибереш?

— Да.

Тя прекъсна сърфирането и закова поглед в лицето ми. В очите ѝ се четеше съмнение. После отново се извърна към екрана и промърмори:

— Ще звънна на Бриди да ѝ кажа, че тръгвам към нея.

— Предпочитам тази вечер да си останеш у дома.

— Защо? Какво лошо има да следвам твоя стил?

Понечих да отговоря, после свих рамене. Нямаше смисъл. Беше без значение дали Натали ще се прибере с мен, или ще си иде у дома. Ерика беше взела решение и никой не можеше да ѝ повлияе.

— Обади се да ми кажеш кога ще се прибереш — промърморих и тръгнах към вратата. Телефонът започна да звъни точно когато посягах към бравата. За миг си помислих да го оставя да си звъни, но по принцип никога не съм бил особено добър в тоя спорт. Чувал съм, че някои хора притежават едно особено чувство на превъзходство над телефоните си и ги вдигат само когато пожелаят и имат интерес от това.

Но аз не съм от тях. Аз съм откровен роб на телефонната централа.

— Кодиак — рекох в слушалката.

— Крис Хейвъл — представи се мадамата. — В неподходящо време ли се обаждам?

— Тъкмо излизах.

— Тази вечер те набирах четири пъти.

— Не си бях у дома.

— Винаги зает, а? — подхвърли Хейвъл. — Предполагам, че не с охраната на някоя важна персона.

— Казва ли ти някой — промърморих.

— Утре ще излезе един мой материал, който бих искала да видиш. В него се говори за опит за покушение срещу гражданина Джержъмая Уендъл Пъф.

— Не знам за какво говориш.

— О, я стига вече! Остави тези номера за политиците, Кодиак! Обикновените хора като теб и мен разговарят човешки. Доколкото разбрах, ти си спасил живота му.

— Това е доста опростено твърдение.

— Добре, тогава запълни празнините и го усложни малко.

— Мисля, че няма да стане. В момента животът ми е пълен с усложнения.

— Няма ли да престанеш? Всичко, което искам, е да открехнеш вратата, да споделиш какво става. В основата на тая работа лежи нещо наистина дебело — битката между тези, които охраняват, и онези другите — които вършат злини. Каж ми, че не е така.

— Точно така е — съгласих се. — Но си сбъркала човека. Аз не участвам в охраната на Пъф. Предлагам ти да си поговориш с Лесли Маргил, който положително ще ти предложи интересна информация.

— Да бе, но на езика на адвокатите... Хм, окей, много добре. Ако случайно си промениш решението, звъни ми във вестника или остави съобщение.

— Добре, ще ти звънна.

— Да бе, повярвах ти — въздъхна мадамата и затвори.

Натали беше на бара. Пред нея имаше чаша бърбън с лед, а в пепелника димеше цигара. „При Пади“ като по чудо беше спокойно — с умерен брой клиенти и без шумни компании. Прекрачих прага и коремът ми изведнъж се превърна в топка. Една жена с гръб към мен страшно ми заприлича на Бриджит. След кратко вглеждане установих, че не е тя. Поръчах си питие и заех високото столче до Натали.

— Той ме разкара! — започна тя без предисловие. — Възложи ми някаква шибана задача в Маями. Две седмици трябва да дундуркам някаква мадама, докато си приготвя разни манджи във Фонтенбло!

— Баща ти ли? — пожелах да узная.

— Че кой друг? Не ме иска тук. Вместо да каже „извинявай, беше права, Джон Доу все още е някъде наоколо“ и да ме помоли за помощ, той ме изстрелва извън града!

— Ще заминеш ли?

— Това ми е работата, нали? А той в крайна сметка ми е шеф. — Натали вдигна чашата си и разклати леда в нея. — След което моят шеф спомена, че ти му правиш проверка.

— Вчера Маргил ме нае.

— И вече си започнал, нали?

— През по-голямата част от деня организирах наблюдателните постове, водех си бележки. Забелязах, че Доу вече е бил там и вероятно е направил същото. Открих и мястото, на което си е заровил нечистотиите.

— Искаш да кажеш, че не си е изнесъл боклуците, така ли?

— Става въпрос за изпражненията му — поясних. — Запечатани в найлонови пликчета и заровени на половин метър под земята под някакви борове...

— Каква гадост! — Натали сви устни.

Хвърлих ѝ един красноречив поглед, с който исках да ѝ кажа, че би могла да е и по-остроумна, стига да си направи труда.

— А защо не ме повика да ти помогна? — заповеднически попита тя, без да обръща внимание на усилията ми.

— Защото не искам да те поставям в неудобно положение, като създавам конфликт на интереси. Предвид посоката, в която се развива нещата, едно такова предложение от моя страна щеше да те доведе до още по-дълбок конфликт с баща ти.

— Не виждам как би могло да се получи — намръщено отвърна тя.

— Наистина ли сте в такъв конфликт? — Погледнах я в очите.

Натали отмести поглед и мълчаливо изпразни чашата си. После ми зададе още няколко въпроса — какво съм видял, как ще изпробвам боеготовността на „Сентинел“, такива неща. След което млъкна, изчака да си допия бирата и стана.

— Утре трябва да ставаш рано — промърмори, когато се озовахме на Второ авеню. От кръчмата-магазинче на ъгъла излезе една корейка и изля водата от някаква ваза в канала.

— Ще се опитам да съм там преди осем — казах.

Спряхме на ъгъла на Тридесет и първа, на една пресечка от къщи. На светофара чакаха мъж и жена с руси коси, плътно прегърнати.

— Може ли да дойда у вас? — попита с леко колебание Натали.

— Разбира се, щом искаш.

— Ерика вкъщи ли е?

— Каза, че ще ходи у Бриджит.

— Едно време ме харесваше.

— Харесва те и сега.

Натали ме хвана за ръката и ме целуна. Устните ѝ бяха твърди и тъжни.

За пръв път от няколко месеца се доближихме до това, което трябва да е страстта. Главно благодарение на яростта на Натали, разбира се. Така и не стигнахме до леглото. Правихме любов до стената в хола, използвайки за опора близките мебели. Тя остана почти до два след полунощ. Започна да се облича в момента, в който ме заряза проснат на бюрото в спалнята, опрял глава на прозореца.

— Това беше чукалка за сбогом, нали заминавам за Маями. Благодаря за дивата езда.

Дълго след като си отиде, горчивината остана да виси във въздуха като отровна мъгла. Заспах, плътно покрит от нея.

15.

Станах преди разсъмване, направих обиколката си и тръгнах към кръчмата-магазин на ъгъла за обичайната чаша кафе с кифла и сутрешния брой на „Дейли Нюз“. Саксиите отпред бяха пълни със свежи цветя, но корейката не се виждаше никъде.

Материалът на Хейвъл беше на осма страница. Бяха й отпуснали две колонки с ширина десетина сантиметра, над които доминираше снимка на Тони Ламонд в момента, в който го изнасят на носилка от сградата на Чембърс Стрийт. Заглавието гласеше „БОМБА РАЗТЪРСВА ОФИС СГРАДА В ЦЕНТЪРА“, а под него се мъдреше и набраното с по-дребен шрифт подзаглавие: „Бодигард спасява живота на важен свидетел“, което ме споменаваше и по име.

Изчетох материала на кухненската маса у дома, докато си пиех кафето. Беше обхванала фактите сравнително добре, дори ако се приемеше, че заглавието е малко преувеличено. Името ми се споменаваше още в първото изречение, което гласеше: „Агентът за персонална охрана Атикъс Кодиак се добра в последния момент до офиса на адвокатската кантора «Ламия, Бракмън и Чамбърс» в района на Бродуей-запад...“ Останалата част от репортажа беше в същия дух. Авторката ме цитираше само веднъж: Веднага след инцидента агент Кодиак заяви: „Без коментар, защото и лошите четат вестници...“

Слава Богу, че цитатът беше точен.

Хейвъл разказваше за инцидента и „навременното“ спасяване на „анонимния“ свидетел в рамките на два абзаца, след което правеше кратък преглед на охранителните фирми в града. Не беше пропуснала да изтъкне, че съм на свободна практика, докато „Сентинел“ е една от най-големите и авторитетни фирми в бранша. Темата „Давид срещу Голиат“ беше подсилена с два реда в стил „храбрите мъже и жени, които рискуват живота си за другите“.

Допих кафето си и изхвърлих вестника в кофата за боклук заедно с картонената чаша. Материалът ме ядоса по две причини. Първо, не

ми трябваше реклама, защото не я заслужавах. И второ, просто бях извадил късмет, което още не означаваше, че съм добър.

Хейвъл несъмнено щеше да ми докара неприятности, независимо дали го бе искала, или не. Инстинктивно чувствах, че е стигнала до ръба. Рекламата и охраната никога не си пасват добре.

Върнах се в спалнята, хвърлих няколко неща в раницата си и слязох в гаража за мотора. Изкарах го на улицата и за малко не бутнах Натали, която чакаше на тротоара току до входа.

— Надявам се, че ти плащат добре за проверката — рече тя, след като ме изчака да изгася двигателя. — Защото вече съм на ведомост към теб.

— Какво е станало?

Усмивката ѝ беше чисто злато.

— Напуснах. Обадох се на татко в пет сутринта и му казах, че трябва да си търси друг човек за придружител на госпожа Дебел задник в Маями, тъй като аз се отказвам. Напълно и окончателно. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — И изведнъж програмата ми се оказа свободна, а чух, че ти правиш проверка от името на добър и щедър работодател.

— Дреболия — уверих я. — Някаква „престижна“ охранителна фирма си въобразява, че знае какво прави, а мен ме наеха да докажа обратното.

— О, това вече ми звучи наистина интересно. Може ли да се включа?

Направих се, че се почесвам по темето, което би трябвало да означава, че чеша каската си.

— Не знам. Тази работа не е много подходяща за жени.

— Настроението ми е толкова добро, че ще приема последната ти забележка за добронамерена. Хайде, боец, размърдай се! Предстои ни да правим проверки и да унижаваме куп народ!

Единодушно решихме, че след като поне два дни ще работим „в гората“, една обилна закуска няма да ни дойде зле. Поръчахме си я в ресторант „Герски“ в Йорктаун Хейтс. Докато се зареждахме с въглехидрати, се заехме да обсъждаме непосредствените си планове. Натали беше пълна с идеи за „притесняване на мръсниците“ — според деликатната ѝ оценка. Колата ѝ беше претъпкана с оборудване от

всякакъв вид, което несъмнено щеше да ни подsigури една-две изненади. Но след петминутен разговор стигнахме до съгласието, че ще ни трябват още покупки. До отварянето на магазините обаче имаше още цял час, затова си поръчахме по един наистина много вкусен черешов пай и още кафе. Разказах ѝ за репортажа на Хейвъл.

— О, татко ще се влюби в него! — ухили се Натали. — Непременно ще заяви, че нарочно си го злепоставил.

— Не съм виновен, че никой не се е сетил да провери помещението преди появата на Пъф — отвърнах. — Това би трябвало да е задължение на Мозиър.

— Проверили са го, но не са направили химически анализ на въздуха — отвърна тя. — Вероятно и да го бяха направили, нямаше да открият нищо. Единственият начин за предотвратяване на експлозията е бил да предизвикат по електронен път блокаж на всички радиосигнали, които достигат до стаята.

— Мислех, че бомбата е била с часовников механизъм — подхвърлих.

— Имало е вътрешен такъв, който е активирал слушалката миг преди експлозията. Предполага се, че Доу е бил наблизо с детонатор в ръка, най-вероятно вътре в самата сграда. — Тя налапа парче пай и тръсна глава. — Татко каза, че се е съгласил на проверката на Маргил с надеждата, че ще се провалиш. Наистина е решил да те изхвърли от бизнеса.

— Какво толкова съм му направил?

— Лично на него нищо. Но е убеден, че вредиш на занаята. Охранителите имат лоша репутация главно заради хора като теб. Повечето хора ги считат за грамада от мускули без капка мозък, необразовани и прекалено въоръжени.

Набодох коричката на пая. Беше крехка, хрупкава и много вкусна.

— Май го приемаш лично — подхвърли Натали.

— А нима има друг начин да го приема? Отдавна съм стигнал до фазата, на която се питам дали изобщо ставам за тази работа.

— Говориш също като мен — отбеляза тя.

— Може би е от пая — промърморих.

Веднага след като се добрахме до базовия лагер, аз се заех да активирам камерите, а Натали започна да подрежда своето оборудване. На двата ми наблюдателни поста всичко изглеждаше непокътнато. Същото важеше и за скритото ми оборудване.

Когато се върнах, Натали беше изчезнала. Направих няколко крачки към лагера и напрегнах взор. Нещата ѝ си бяха там.

— Проблем ли имаш? — обади се тя.

Потърсих я с очи, но не забелязах нищо. После се разнесе леко шумолене и тялото ѝ се очерта на фона на близкото дърво. Оказа се, че е само на метър и половина от мен.

— Bravo! — Не скрих възхищението си.

— Сама си го направих — рече тя и се завъртя, за да я разгледам по-добре. — И май се получи.

— Даже много добре — съгласих се. Беше облякла снайперския си комбинезон в защитен цвят. Фабрично той беше маслинозелен вариант на пилотски костюм, но Натали му беше пришила камуфлажна мрежа на гърба, по ръкавите и крачолите. Отделните парчета бяха съединени с помощта на парчета каучук, а върху тях беше прикрепила клонки и зелени листа. Ботушите и ръкавиците ѝ бяха от кафява кожа и се сливаха с цвета на пръстта. Косата ѝ беше прибрана под снайперска качулка, а лицето ѝ беше скрито зад мрежичка в защитни цветове, която се спускаше като воал.

За разлика от моето защитно облекло, нейното беше подвижно. Което означаваше, че може да реагира дори на ветрец, движейки се независимо от движенията на тялото ѝ. Гънките и различните маскировъчни елементи позволяваха естествен прием на светлината и сенките, като в същото време разтапяха строгите очертания на силуета ѝ. Не го виждах ясно дори при директно осветление и конкретна идея за местоположението ѝ.

Следващите десетина минути използвахме за взаимна шумова проверка, след което се придвижихме към първия наблюдателен пост. Натали се окопа, а аз се заех да прегледам записите на камерата. После се плъзнах под платнището и тя ми подаде бинокъла си.

— Имам — казах ѝ. На шейсет метра от зида можехме спокойно да разговаряме, разбира се, при положение че не повишаваме глас.

— Моят е по-добър — настоя тя.

И наистина беше така. Бинокълът ѝ беше изключително мощен и ясен, с вграден лазер за измерване на разстоянието.

— Приятно е да се докосва човек до такива скъпи играчки — промърморих и започнах да си играя с бинокъла: измервах разстоянието до различни обекти. През това време Натали сглобяваше стойката-триножник.

— Трябваше да взема и един лазерен микрофон — промърмори тя. — С него лесно щяхме да ги подслушваме.

— И такъв ли имаш? — учудих се.

— Не аз, а татко — уточни тя и измъкна портативен радио скенер. — За момента ще се задоволим с това.

— Не знам какво щях да правя без теб — промърморих с уважение.

— Щеше да се провалиш — отсече тя без колебание.

— Сигурно.

Останахме на терена до мръкване, разпределяйки си работата. Аз поех на отчет обиколките, бройката на патрулите и начина на работата им. Натали наблюдаваше къщата и след известно време успя да начертае груба скица на вътрешното ѝ разпределение. Прослушвахме скенера поред, всеки по един час, като леко движехме слушалките. Радиообменът беше значителен, но по-голямата част не беше пряко свързана със сигурността. Гардовете се обаждаха на командния пункт през точно определени интервали, Мозиър или Йоси издаваха кратки заповеди.

В два и тринадесет слушалките бяха на главата на Натали.

— Пристигна „Федерал Експрес“ — заяви тя.

— Точно навреме — промърморих и насочих бинокъла си към караулното на входа.

— Каква е доставката?

— Фалшива бомба — отвърнах. — Изпраща я Маргил.

— Хитро — кимна Натали, замълча за момент, после добави: — Порталът поиска подкрепления.

— Наказателни точки, защото използват радиостанциите си — промърморих. — И потупване по гърба за идеята да поискат подкрепление. — Охранителите на портала не можеха да знаят колко души има в микробуса, нито пък да са сигурни, че той изобщо принадлежи на „ФедЕкс“. Следователно идеята за привличане на

допълнителни хора бе добра, но не по радиостанцията. В случай, че ставаше въпрос за бомба, тя би могла да бъде активирана и от случаен радиосигнал.

След известно време се появи количката за голф — спря на няколко метра от портала. От нея слезоха двама души, а Мърл излезе от караулното да ги посрещне.

— Порталът е получил потвърждение, че не се очакват никакви пратки — съобщи Натали.

Водачът на микробуса на „ФедЕкс“ слезе. В едната си ръка държеше опакован пакет, а в другата — кочан с разписки. Тръгна към стената, после спря. Мърл беше вдигнал ръка и му говореше нещо. Завърза се кратък спор. Личеше, че шофьорът започва да се ядосва.

— Порталът получи нареждане да идентифицира изпращача на пакета — съобщи Натали.

Гледах как Мърл предава това искане на шофьора, който погледна пакета в ръцете си и отвърна нещо.

— Порталът съобщава, че пакетът е от Маргил — продължи доклада си Натали. — Казаха им да изчакат. Вероятно центърът ще поиска потвърждение от самия изпращач.

Шофьорът се облегна на микробуса. Не виждах лицето му, но не допусках да се усмихва. Така изтекоха три минути. От юг се появиха още двама охранители — останаха скрити за хората на портала. Добра подкрепа.

— Центърът информира портала, че не може да се свърже с Маргил — обади се Натали. — Говорили са с офис мениджъра му, който твърди, че напоследък не са изпращали нищо с „Федерал Експрес“. Това им дава повод да откажат пратката.

Мърл съобщи новината на шофьора, който го погледна смаяно, а после вдигна ръце и се върна зад кормилото. Никой от охранителите не помръдна, докато микробусът не направи обратна маневра и не започна да се отдалечава по пътя.

— Тревогата е отменена — рече Натали. — Бих ги оценила с „добър“, заради прекаленото използване на радиостанциите.

— Може би „много добър“ — промърморих. Охранителите подновиха обичайните си задължения.

— Трябва да сме злобари.

— Всяко нещо с времето си — отвърнах.

Преди мръкване Натали се премести на втория наблюдателен пост, за да смени касетата и да довърши чертежа си. Аз се оттеглих. След известно време се събрахме в базовия лагер, разделихме си порциите храна и хапнахме. По време на вечерята уточнихме това, което ни предстоеше на другия ден. Сутринта на следващия ден възнамерявахме да стартираме серия от дребни събития и нарушения, които с напредването на деня щяха да ескалират.

— А нощта как ще я разделим? — попита тя.

— Аз съм лесен.

— В такъв случай аз ще поема дежурството от дванайсет до четири, а ти ще поемеш това от четири до осем.

Казах, че нямам нищо против, и тя се оттегли настрана и започна да копае дупка за отпадъците. През това време позвъних на Маргил и му дадох отчет за свършеното през деня. Той прояви интерес към доставката на фалшивата бомба.

— Отказаха да я получат — отвърнах. — Дори не я пропуснаха през портала.

— Това добре ли е?

— Кара ме да се чувствам малко по-спокоен за сигурността на Пъф вътре в къщата. Ще го извеждате ли скоро?

— Не би трябвало. Оттеглянето на Нийл автоматически спира делото, докато ДТС не си осигури нов адвокат. Той положително ще иска да снемем клетвените показания на Джери, но това едва ли ще стане по-рано от седмица.

— Значи ние ще се ограничим върху работата около имението.

— Ние?

— Помага ми Натали Трент. Ще ѝ платя от моя хонорар.

След това позвъних на Ерика и ѝ казах какво искам да направи. Тя прие с видимо въодушевление и каза да я чакаме между девет и десет на следващата сутрин. Продиктувах ѝ номера на Маргил. Трябваше да му позвъни и да му каже какво ѝ трябва. Тя обеща, след което ме осведоми, че Крис Хейвъл отново ме търсила на няколко пъти през деня.

— Искане да чуе мнението ти за статията. Каза, че възнамерява да напише цяла серия по темата.

— Запази ми по едно копие, моля те.

— Да бе, как не. Да не искаш да започна да колекционирам разни боклуци!

Натали първа застъпи на пост, а аз отскочих да използвам дупката. Никой от двамата ни не беше привърженик на системата с найлоновите торбички. Като приключих, разпалих малък огън и сварих нескафе, което налях в малък термос. Стъпках огъня, взех термоса и тръгнах към наблюдателния пост.

До полунощ останахме заедно, след което аз си свалих очилата и се сгуших в землянката, току до краката на Натали. Тя ме потупа по главата и ми пожела приятни сънища. Въздухът беше доста хладен, но подплатеното платнище запазваше топлината на телата ни, а едновременно с това я скриваше от противника, който евентуално би решил да използва уред с инфрачервено насочване. Заспах почти веднага.

В четири сутринта тя ме събуди с един лакът в ребрата. Сънувах един от онези сънища, които отразяват дейността през отминалия ден. Разменихме си местата, в душата ми се настани някакво тежко предчувствие — онова, на което му викат деја ви. Сънувах, че Джон Доу е в гората и непрекъснато ни дебне, превърнал се в безплътна сянка.

Натали развърза забрадката си, сгъна я няколко пъти и я превърна във възглавница. После се сви на топка и притисна гърба си в мен. Аз си водех записки, като използвах миниатюрното електрическо фенерче, което тя съобразително бе пхнала между нещата си. То можеше да се окачи на всеки пръст от ръката и светеше слабо, като тлеещ въглен, за да не пречи на нощното наблюдение.

Забелязах едно-две неща, които пробудиха интереса ми, но не представляваха груби нарушения на правилата. След мръкване кучетата бяха затворени в клетките си, а нощният обход беше подсилен с още един патрул. По ъглите на сградата и на още едно-две места бяха разположени прожектори, които се включваха от сензори за движение. Зад прозорците имаше някакво оживление, но завесите останаха плътно спуснати. Нощните животинки излязоха на лов или игра и трябваше доста да се помъча, за да не им обръщам внимание. Бяха по-забавни от хората, които наблюдавах.

Събудих Натали две минути преди осем. Казах ѝ, че отивам да активирам втората камера и че ще я чакам в базовия лагер. Когато се

присъединих към нея, тя беше успяла да подгрее вода за кафе и скромен сутрешен тоалет. Измих се набързо, намъкнах комбинезона и побързах отново да намажа лицето си с камуфлажна боя. Разделихме си закуската, състояща се от телешка консерва и сушени плодове, после тръгнахме обратно към наблюдателния пост.

Точно в девет и половина, докато бях на скенера, чух как охраната на портала обявява по радиостанцията:

— Приближава се автомобил.

— Екип за тактическо наблюдение, насочи се към портала — прозвуча заповедта от командния център.

— Идва кола — обърнах се към Натали. — Това трябва да е Ерика.

Натали се усмихна и зъбите ѝ се белнаха под маскировъчния воал. Насочи бинокъла си към пътя, а аз направих същото с уреда за нощно наблюдение. По този начин и двамата щяхме да видим какво става.

Маргил беше осигурил подходяща кола за задачата ѝ — един форд мустанг кабрио, черен. Ерика натисна спирачките едва на петшест метра от портала.

— Прекалено близо — измърмори Натали. — Продължават да допускат външни лица прекалено близо до портала.

Гардовете в караулното ми бяха непознати. И двамата бяха без отличителни белези, някъде между трийсетте и четиридесетте, здрави и стегнати на вид. Единият изскочи навън да говори с Ерика.

Другият остана в караулното и включи радиостанцията си. Включих скенера тъкмо навреме, за да хвана думите му.

— Само шофьорът, жена...

— Не очакваме никого! — отговориха от командния пункт.

— Разбрано. Ще видим какво иска...

Вторият гард разговаряше с Ерика през металните пречки на портала. Тя сложи ръка на здравото си ухо, сякаш не го чуваше добре. Количката за голф спря на десетина метра встрани, а от южната страна на периметъра се появи тичащата фигура на един от пешеходните патрули. Ерика поклати глава към човека срещу нея, за да покаже, че не разбира думите му, след това слезе от колата. Държеше кожена раничка.

— Умно момиче — рече Натали. — Твоя ли е идеята?

— Нейна — отвърнах.

Беше облечена с една от моите ризи. Ръкавите бяха навити, а предната част беше завързана на хлабав възел малко над пъпа. Полата ѝ беше неприлично къса, носеше и ботуши. През визьора на уреда ясно виждах ярко начервените ѝ устни. Чорапите тип „рибарска мрежа“ липсваха, но и без тях ефектът беше поразителен.

Гардът я спря едва когато се доближи на три метра от портала. Тя се обърна и посочи към пътя зад гърба си.

Онзи в караулното отново включи радиото си:

— Искате да я упътим.

— Разкарайте я! — долетя сърдитият отговор от центъра. Познах гласа на Йоси.

— Хайде, хайде! — монотонно повтаряше Натали. — Давай!

Ерика вече беше успяла да въвлече в разговор човека при портала и бе скъсала дистанцията помежду им на съвсем приемливите метър и половина — два. Пешият патрул следеше развоя на събитията от разстояние, но единият от пътниците в количката за голф се надигна и слезе.

Видях как Ерика се засмя и посочи с пръст мъжа в бойна униформа, който се приближаваше откъм количката за голф. Онзи до портала се обърна с гръб към нея, за да проследи погледа ѝ.

Натали простена.

— Тъпак — съгласих се.

Ерика продължи представлението още шест минути, като включи в него и човека от количката за голф. После в слушалките ми прозвуча гласът на Йоси:

— Какво става?

— Обясняваме ѝ как да стигне до джаз фестивала в Карамур.

— Разкарайте я веднага!

— Прието.

— Йоси започва да се ядосва — отбелязах.

— Време беше. Колко време ги разиграва?

Погледнах часовника си.

— Единадесет минути от първоначалната си поява.

Вторият гард излезе от караулното, вероятно с намерението да прогони Ерика, но и той бързо се включи в разговора. Тя свали раничката си и започна да я отваря. Никой от охранителите не я

покриваше с оръжието си. Ерика извади бележник и писалка и ги промуши през железните пръчки, очевидно на онзи с бойната униформа.

— Докладвайте! — отново се включи Йоси.

— Тъкмо отивам да я разкарам.

Йоси промърмори нещо и изключи радиостанцията си.

— Йоси излиза — съобщих на Натали.

— Време?

— Четиринадесет минути — отговорих след поредната справка с часовника си.

— Една тлъста двойка! — тържествуващо изсъска Натали. — С толкова оценявам сегашното им поведение!

Ерика си беше прибрала бележника и в момента си оправяше косата.

— Ето го — прошепна Натали.

Направих една бърза панорама и улових фигурата на Йоси, забързана по пътеката към караулното. Върнах уреда обратно и видях, че и Ерика го е забелязала. Тя каза нещо на гардовете, махна с ръка и изтича обратно към колата. Когато Йоси стигна при портала, мустангът вече приключваше маневрата по обръщането. Не мога да кажа дали Йоси успя да огледа Ерика, преди тя да изчезне, но този въпрос беше по-скоро академичен, тъй като би могъл да я види още на контролните монитори.

Двамата с Натали мълчаливо гледахме как Йоси наруга хората си, а след това ги върна по местата им. Самият той тръгна покрай оградата, като оглеждаше внимателно близките дървета.

— Мисля, че разбра коя е — промърморих аз.

— Няма значение. Той знае много добре какви са правилата — отвърна Натали. — Тя ще се обади ли?

— Ще ми звънне на пейджъра в момента, в който се добере до телефон.

— Хайде, върви.

— Слушам, шефе — казах, измъкнах се изпод платнището и тръгнах към базовия лагер. След пет минути пейджърът ми започна да вибрира, а след още пет се добрах до мобилния си телефон.

— Как се справих? — попита Ерика.

— Брилянтно — рекох. — Какво им каза?

— Че имам среща с гаджето си на джаз фестивала в Катона, но ако ми направи някоя номер, ще го зарежа. Онзи с пълното бойно снаряжение се казва Маркъс Ван Холт. Записа телефона си в бележника ми, докато се правеше, че ми чертае пътя...

— Други имена научи ли?

— Първият, с когото разговарях, се казва Артър, а колегата му на портала е Шон. Това са имената, които чух... А Йоси позна ли ме?

— Това няма значение. Ти изпълни абсолютно точно това, което исках от теб, при това го изпълни добре. Остави в стаята ми листа, на който писаха. Ще ми трябва за доклада.

— Това ли е всичко?

— Зависи. Още колко време ще разполагаш с колата?

— Господин Маргил каза, че ми я оставя за целия ден. Между другото, той е голям пич.

— И аз го харесвам — рекох. — Малко след пладне искам да отидеш до едно място, което се казва „Пицата на Мария“. На номер 118, лесно ще го откриеш. Поръчай да изпратят една пица тук, в имението, като я платиш в брой.

— Пица ли? — изкиска се тя.

— Аха.

— Знаеш ли, някои хора със сигурност ще си помислят, че въртиш мръсни номера!

— Вярно е — потвърдих. — Аз по принцип съм си мръсник.

Пицата пристигна в дванайсет и половина, а суматохата продължи почти до един. Петнадесет минути по-късно се появи микробусът на местната кабелна телевизия, реагирал на обаждането, което осъществих след разговора си с Ерика. След час и половина мястото му бе заето от колата на един цветарски магазин, който достави дузина червени рози за Артър — гарда на портала. И накрая, някъде към пет, се появи една частна линейка. Тя беше заслуга на Натали.

— Обажда се доктор Реймъл Мозиър, става въпрос за един мой пациент — представи се на диспечерката тя един час по-рано. — Казва се Маркъс Ван Холт и за съжаление е болен от рак на тестисите. След сеансите на радио- и химиотерапия е твърде слаб, а искам да го прехвърля от Амауок в манхатънската клиника „Сидар-Синай“...

Наблюдавахме всичко това с огромен интерес и се кискахме като деца, като не забравяхме да си водим бележки, придружавайки ги със съответните снимки. Положението стана нетърпимо в момента, в който Йоси изскочи пред портала и размахна среден пръст към гората. Позицията му беше под известен ъгъл спрямо наблюдателния ни пост, но посланието му беше ясно. Наложихме се да забием носове в пръстта, за да не се изкискаме на глас. После успяхме да хванем и няколко реплики край портала, разменени между медицинския екип и Маркър Ван Холт. Най-запомнящата се от тях гласеше горе-долу следното:

— Ти ли си болният от рак?

Научихме и няколко съществени неща, разбира се. Всички охранители без изключение се справяха добре с външния достъп. Никой не излезе извън периметъра, въпреки шума, който вдигаха посетителите. Така например цветарката и човекът от кабелната телевизия крещяха като луди, но въпреки това не спечелиха дори сантиметър. Но и в този случай гардовете на портала ги допуснаха прекалено близо.

По същество повечето грешки бяха дребни и несъществени, допуснати главно поради небрежност. През деня им предложихме само едно сериозно предизвикателство — същото, което ми хрумна на закуска ден по-рано.

Взех една дъвка, поддъвах я, след което я оставих на слънце, за да се втвърди, и я върнах в станиоловата опаковка. Малко след три следобед използвах една момчешка прашка, за да изстрелям дъвката през оградата на периметъра.

Забелязаха я чак в шест без четвърт, когато вече беше започнало да се мръква. Направи го един от водачите на кучета.

— Ох, това вече е хубаво! — простена от наслада Натали, залепила око за уреда.

— Какво?

Тя вдигна ръка. Извърташе се бавно, напрегна слух. Вдигнах бинокъла и го насочих в същата посока. Двата кучкари оглеждаха терена около себе си, а единият говореше по радиостанцията.

— Намериха дъвката — прошепна Натали. — Единият прави генерално разследване, за да установи кой от колегите му дъвче „Ригли“. Всички обаче отговарят отрицателно. Готвят се да претърсят целия периметър. Мисля, че за това можем да им пишем шестица.

Някъде към десет и половина вечерта Натали подхвърли:

— На мен ли така ми се струва, или пешеходните патрули се придържат малко по-навън от обичайното?

— Избягват сензорите — поясни аз. След залез-слънце сензорите за движение бяха реагирали само два пъти. Това доведе до включване на прожекторите, които заляха ливадата пред къщата със студената си халогенна светлина. Стана ми ясно защо охранителите се държат по-далеч от тях — те бяха толкова ослепителни, че ликвидираха за дълго способността им да виждат в мрака.

Но това означаваше и нещо друго — пространството непосредствено около къщата оставаше без охрана.

— Трябва да измислим нещо — подхвърли Натали.

— Например?

— Например да стреляме по тях — отвърна тя, пристегна забрадката си и се измъкна от скривалището.

Помъчих се да преценя дали се е пошегувала. А когато се върна с една пушка, за чието присъствие в екипировката ни изобщо не бях подозирал, реших, че наистина си прави майтап.

— Натали? Шегуваш се, нали?

— Само дващсет и втори калибър, тиха и готина — отвърна Натали. — Нали виждаш, че има ограничител?

Пушката наистина беше калибър двадесет и две, с обикновен ръчен затвор и издупина в края на дулото, където беше монтиран заглушителят. Натали ме изчака да я разгледам, после залегна по корем и включи миниатюрното фенерче, за да провери оптичския мерник.

— Татко ми я достави — поясни тя.

— И заглушителя?

— Не е лошо да имаш приятели във Вашингтон.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще гръмна някой от прожекторите и ще чакам да видя след колко време ще забележат. Ще ми дадеш ли дистанция? Предпочитам онзи, който е на южния край на сградата.

Насочих бинокъла към сградата. Изключеният прожектор беше труден за засичане в тъмното. Изтече цяла минута, преди да се уверя, че съм го хванал на фокус. Включих лазера, който светкавично ми върна дистанцията до целта — сто и седемнадесет метра. Продиктувах

цифрите на Натали, която кимна и бавно сложи пушката върху двукраката стойка.

Пукотът не беше достатъчен дори за да прогони някое заспало птиче от околните храсти. Бях подготвил бинокъла навреме и ясно видях как халогенната крушка на прожектора се пръска на дребни парчета. Счупените стъкла едва ли щяха да бъдат открити в мрака. Имахме всички основания да смятаме, че никой няма да забележи изваждането на прожектора от строя.

Натали въздъхна и свали пушката.

— Добра работа — похвалих я. — Джон Доу би се гордял с теб.

В два след полунощ тя тръгна към западния край на периметъра. Върна се час по-късно и заяви:

— Всеки момент ще го чуем.

Още не беше свършила, когато в далечината се разнесе остър пукот и въздухът порозовя от експлозиите на фойерверките, задействани дистанционно.

— Експлозии — докладва един от патрулите. — В западния край на периметъра.

— Прието. Пост трети, виждаш ли нещо?

— Не виждам.

Пукотът на взривовете се приближаваше и ставаше по-силен.

— Чуваме ги — докладва друг патрул. — Какви са заповедите ви?

— Изчакайте.

Натали ме погледна с усмивка.

— Това ли беше?

— Чакай, още нищо не си видял.

Следващата серия беше по-шумна и по-близка.

— До всички патрули! — разнесе се гласът на дежурния в командния пункт. — Започнете оглед на периметъра, не пропускайте и оградата!

Във вътрешността на къщата примигнаха три светлини, в бърза последователност една след друга. Тръгнаха от приземния етаж, после се преместиха горе — в една от стаите в южната част. Миг по-късно прозорецът стана тъмен, а долу светна.

— Мислиш ли, че го местят?

— На това ми прилича. Къде е безопасното помещение?

Натали имаше предвид стаята, в която Мозиър би затворил Пъф в случай на нападение срещу сградата.

— Нямам представа — отвърнах. — Долу, ако съдим по светлините.

Гледахме как охранителите тичат насам-натам като разтревожени мравки.

Дадохме им почивка през по-голямата част от следващия ден. Йоси разположи на покрива един човек с мощна оптическа апаратура. Това ни принуди да сме по-внимателни в придвижването си около периметъра.

Натали се беше погрижила да купи известно количество лисича урина от някакъв магазин за ловджийски принадлежности в Йорктаун Хейтс. Следобед я извади, извървя стотина-двеста метра срещу вятъра и започна да я разпръсква. Кучешкият патрул беше застъпил на смяна току-що и ротвайлерът моментално усети миризмата. Немската овчарка Макс запази мълчание, но беше нащрек.

Изчакахме смяната на караула в три нула-нула, след което се оттеглихме в базовия лагер и се захем с подготовката на заключителната нощ. Демонтирах камерите, а след това прибрах оборудването на временния лагер и пренесох всичко до мястото, където бях оставил мотора. Тази нощ щяха да излязат да ни търсят, а това налагаше да останем само с най-необходимото. Операцията беше доста рискована, тъй като охранителите бяха ядосани и уплашени, а оръжията им бяха заредени с бойни патрони.

След като опаковахме и прибрахме всичко, извадих плика и подадох на Натали официалното писмо на Маргил.

— Не бой се, няма да ме хванат — насмешливо подхвърли тя.

— Те не са аматьори, Натали — предупредих я.

— Вярно, но тук става въпрос за гордост. Искам да видя физиономията на татко утре, когато го запознаем със списъка на пропуските и грешките на екипа му. В колко часа ще е презентацията?

— Маргил каза, че ще ни чака в къщата към три.

Натали сгъна писмото и го скри в маскировъчния си комбинезон. Огледах се и бавно я поведох към първия наблюдателен пост. Настаних се там с бинокъл в ръце, а Натали отиде да приготви онази част от

оборудването, която щяхме да използваме за заключителната част от проверката.

Вече започваше да ми писва, исках да приключваме. За мен удоволствието от проверката се съдържа преди всичко в откриването и използването на пропуските. Иначе и аз като Дейл предпочитам да спя в леглото си, а не на голата земя. По тази причина водещо място в списъка на желанията ми за момента заемаха три неща: горещ душ, топла храна и осем часа сън с глава върху възглавницата.

В десет и четвърт Натали ме потупа по рамото и за малко не припаднах от изненада. Едва се сдържах да не изхълцам.

— Не прави така! — промърморих.

— Мислех, че си чул приближаването ми.

— Нищо не съм чул.

Тя ми подаде една хартиена торбичка и термоса, който използвахме за кафе.

— Всичко е готово. Разполагаме с петдесет и шест минути.

— Настанявай се удобно — казах.

Тя се отпусна на земята до мен и включи инфрачервените си очила. До ушите ми достигна тъничко свистене. Оставих за момент скенера и отворих торбичката. Вътре имаше четири осветителни ракети. Подредих ги пред себе си. Не забравих да сложа на видно място и запалката-еднодневка, която Натали предвидливо бе пуснала в торбичката.

Тя се надигна в единадесет без десет.

— Отивам на позиция. Ще се видим утре.

— Гледай да не те хванат.

— Жива няма да ме хванат! — отсече тя и миг по-късно вече я нямаше. Скенерът беше на колана ми. Сложих си слушалките и погледнах часовника. Точно в единадесет развих капачката на термоса. Малко облаче пара се издигна в нощния въздух. Излях топлата вода, след което изтръсках в дланта си едно от шестнайсетте топчета „Супер-болс“, които се бяха затопляли в термоса.

Вдигнах една от ракетите и пуснах топчето в картонения улей. Погледнах часовника си за последен път, после замагнах с всички сили. Бях си избрал караулното, но в последния момент насочих фойерверка към количката за голф, появила се на алеята. Беше твърде

тъмно, за да видя дали топчето я улучи, но количката закова на място около две секунди след хвърлянето.

Второто топче насочих към главната сграда.

— Става нещо — обади се разтревожен глас в слушалките ми. — Мисля, че някой хвърли нещо по прозореца.

— Изчакай. Веднага ще изпратим човек за проверка.

Под проверка имаха предвид да оборудват някой от гардовете с прибор за нощно виждане като този на Натали и да го качат на покрива. Това беше „гадната част“, както би се изразили Ерика. През инфрачервения прибор гумените топчета щяха да се превърнат в ярки звезди, силно наподобяващи трасиращи куршуми.

Изчаках още шейсет секунди, прицелих се в къщата и изстрелях още три топчета едно след друго.

— Господи! — екна уплашен глас в слушалките ми. — Стрелят срещу нас! Виждам трасиращи куршуми!

— Запази спокойствие. Опитай се да засечеш посоката. До всички, до всички! Говори командният пункт. Обявявам обща тревога!

Последваха сподавени викове, няколко радиостанции се включиха едновременно. Чух как Мозиър заповядва клиентът веднага да бъде преместен в укрепеното помещение. В гласа му имаше тревога.

„Добре“, рекох си.

Продължих да изстрелвам колекцията си от „супер-болс“ — насочвах ги към къщата и терена около нея. Радиообменът беше оживен, но раздвижване още нямаше. Точка в тяхна полза: първо осигурявах клиента, а след това щяха да се опитат да идентифицират заплахата.

— Тактическият екип е готов да реагира — екна в слушалките ми гласът на Йоси. — Слушай заповедта ми: екип две да покрие оградата. Екип три и екип четири, готови за претърсване. Три поема северния периметър, четири — южния. Кучешки патрул, чувате ли ме?

— Тъй вярно.

— Опитайте да хванете някаква миризма, но не пускайте кучетата.

— Слушам.

В този момент се намеси нов глас, гневен и уплашен:

— Там има нещо!

Беше се взривила осветителната ракета, на която Натали беше монтирала часовников механизъм. Поляната се обля с призрачна светлина, която бавно помръкна.

— Искам още осветление! — заповяда Йоси.

Изтрещяха две последователни експлозии, после в небето се пръсна поредната осветителна ракета. В радиоефира настъпи паника. Аз запалих половината от фойерверките в торбичката си и се опитах да ги насоча под подходящ ъгъл към имението.

Гардът на покрива започна да изстрелва осветителни „полилеи“, най-вече в моя посока. Ярките им гирлянди увиснаха над гората и превърнаха нощта в ден. Изведнъж скривалището ми ми се стори крайно неподходящо.

„Време е да тръгвам“, рекох си и започнах да разкопчавам скенера. Гръмнаха нови три осветителни ракети, последвани от два „полилея“. Кучетата се разляха, при това доста наблизко.

Хукнах да бягам.

Осветителните ракети се пръскаха на всеки две-три секунди — точно според предписанието да се поддържа добро осветление. Сенките изчезнаха, укрытията също. В кучешкия лай започна да се промъква и ръмжене. Това означаваше, че се на пет-шест метра зад мен, не повече. Не си направих труда да поглеждам назад. Адреналинът ме тласкаше в нисък полет през храсталаците. Препъвах се, падах и ставах, но продължавах да се нося напред.

Охранителите зад гърба ми бяха бесни. Мозиър със сигурност изгаряше от желание да си го изкара на мен, независимо от писмото в джоба ми.

Знам, че не ме преследваха докрай. Йоси положително им беше заповядал да не се отдалечават на повече от километър.

Но въпреки това тичах чак до мястото, на което бях скрил мотоциклета.

Натали вече си беше тръгнала, наоколо цареше дълбока тишина. В далечината се виждаше сиянието на осветителните ракети — вече помръкваше.

Преоблякох се набързо и натиках мръсния камуфлажен комбинезон в една от страничните кутии на мотора. Навлякох джинсите и ризата и дръпнах ципа на якето. Запалих двигателя и

потеглих, без да дам шанс на БМВ-то да загрее. Наложих се да го изфорсирам няколко пъти, за да не угасне. Карах бързо, приведен напред, и вземах завоите с цялото си тяло. Скоро излязох от второстепенния път и стъпих на магистралата, която щеше да ме отведе у дома.

Спрях да се смея малко преди да навляза в чертите на града. Не че беше чак толкова смешно, разбира се. Двамата с Натали бяхме успели да подплашим здравата онези копелета, но по-важното беше чувството на дълбоко удовлетворение, което изпълваше душата ми. Бяхме свършили добра и трудна работа, с която имах основание да се гордея.

Прибрах мотора в подземния гараж и тръгнах нагоре по стълбите. В един момент обаче реших, че заслужавам една бира, и се спуснах обратно. От кръчмата на ъгъла взех опаковка от четири кутийки „Анкор Стийм“ и един случайно залежал брой на „Дейли Нюз“. На път за дома го прелистих и открих статията на Хейвъл. Този път в нея се споменаваше и името Нейтън Д’Анджело. Сгънах вестника и го тикнах в торбичката с покупките, след което изпълних сложен номер, за да запазя равновесие и едновременно с това да измъкна ключовете си. С удоволствие си представих насладата от бръсненето, която ми предстоеше да изпитам. А после възнамерявах да вляза в банята с една от кутийките, които току-що бях купил.

Ерика ме беше предупредила, че ще спи у Бриджит, затова не се и опитах да пазя тишина. Затворих вратата зад гърба си с добре премерен ритник, спрях в антрето и се огледах. Светлината от улицата беше напълно достатъчна. Насочих се към кухнята и оставих покупките си на масата. Разбрах, че не съм сам, в момента, в който посегнах към електрическия ключ.

— Ерика... — рекох.

Сянката насреща ми светкавично се стрелна напред и вдигна ръка. Пред очите ми експлодира нещо ослепително бяло, но този път нямаше къде да избягам от пламъците...

16.

— Електрошок — каза жената. — След две минути ще се оправяш.

Бял шум, адска болка.

Опитах се да говоря.

Не успях.

Всяко мускулче по тялото ми се беше сгърчило от шока и болезнено пулсираше. Усецах я, че се движи, чувствах как ръцете ѝ опипват тялото ми. С крайчеца на окото си видях как изважда пейджъра и портфейла ми.

Разнесе се пронизителен звук, сякаш наблизо се късаше плат, после шумът и болката изчезнаха. Призовах мускулите си да извършат основната дейност, за която бяха предназначени — да ми помогнат да се движа. Те обаче демонстрираха пълно пренебрежение към заповедите на мозъка ми. Опитах да успокоя дишането си и да погледна жената, която беше проникнала в дома ми. И изпитах смразяващ страх в момента, в който я усетих над мен. Беше с черни ръкавици, а електрошоковата палка беше заменена от нож.

Не бях в състояние да се помръдна.

Тя се отпусна на коляно и металното острие докосна гърлото ми. Затворих очи. Острието помръдна и усетих как ризата ми се разцепва на две и пада на пода. После дойде ред на обувките и чорапите ми. Като приключи с тях, жената разкопча колана на джинсите ми и ги смъкна. Плъзна ръце по краката ми, пръстите ѝ внимателно опипаха гащетата ми.

Нещо в лицето ѝ не беше наред. Беше прекалено едро, а половината от него — прекалено бледа. Другата не я виждах, тъй като чезнеше в мрака.

Прибра ножа и извади пистолет. Полуавтоматичен, със заглушител. Насочи го в главата ми. Дулото не потрепна нито за миг, не се отмести, не се сведе надолу дори когато самата тя се отдръпна, за

да огледа още веднъж антрето. Уверила се, че никой не ни е чул, тя отново се обърна към мен.

— Не носиш оръжие.

Гласът ѝ беше тих и леко приглушен.

— Не нося — съгласих се.

— Ставай! — заповяда тя.

Станах. Движех се като изстиващо олово.

— Седни на нещастното си канапе — заповяда тя. — Заеми индианска Стойка, ако обичаш, с ръцете в скута.

Прехвърлих се в хола и заех исканата поза. Подът беше студен за босите ми крака, придвижването сякаш продължи цяла вечност. Запитах се дали не сънувам. Или пък бях катастрофирал някъде и бях умрял.

Или ми предстоеше да умра...

Тя седна в креслото срещу дивана; продължаваше да ме държи на мушка. Кръстоса крака, близо до глезените. Беше облечена изцяло в черно, в едно от онези прилепнали към тялото гимнастически трика, които носят крадците във филмите на Джон Ву. Беше горе-долу мой ръст, но малко по-тънка. Успях да зърна кичур коса, вероятно кестеняв. Трикото беше плътно прилепнало, а отпред имаше нещо като джоб. Беше жена в отлично физическо състояние.

Лицето ѝ беше скрито зад пластмасова маска. Едната ѝ половина беше мраморнобяла и изразяваше Комедията, а другата — катраненочерна, беше Трагедията. Очертанията на устата май бяха в червено, но не бях сигурен.

Тя ми позволи да я огледам, после маската леко се извъртя, за да могат очите ѝ да обхванат стаята. Вдигна ръка и посочи стената зад гърба ми. Другата остана стиснала пистолета, а дулото му остана насочено в мен.

— Уморена е — рече.

Кимнах. Сочеше картината, която Рубин нарисува малко преди да умре. Беше композиция в две части — всяка в отделна рамка, и се казваше „Пищов в главата“. Първата се състоеше от една ръка с автоматичен пистолет в момент на изстрел — с пламъчето от дулото и изхвърлянето на гилзата от затвора. На втората имаше мъжка глава в пълен фас, от тила на която излиташе куршум, обвит в кръв и слуз. Композицията беше изпълнена с акрилни бои и приличаше на

анимация, но въпреки това излъчваше едновременно сериозно и гротескно звучене. Изражението на жертвата беше по-скоро смаяно-недоверчиво, отколкото болезнено или яростно.

Дадох си сметка, че в момента съм абсолютно идентифициран с тази картина.

Без никаква прелюдия жената с драматичната маска рече:

— Аз съм сътрудничка на човека, който ти е известен с името Джон Доу.

— Че как иначе — отвърнах. — И какво от това?

— Искам да си поговорим — отвърна тя. — Мислиш ли, че ще се справиш с един малък разговор?

— Ти държиш пистолет.

— Разбира се, че държа пистолет.

Дори да ме мислеше за смешник, това пролича само по едната половина на лицето ѝ.

Забелязах, че оръжието ѝ е „Хеклер и Кох“, модел П-7, но с допълнителното обозначение С за заглушител. Такива бях виждал само на картинка. Според държавния стандарт с тях въоръжаваха единствено антитерористичните подразделения като ГСГ-9 и „Тюлените“.

— Не си много приказлив — подхвърли тя, сви устните си в кръг и ги докосна с палец.

— Възхищавам се на оръжието ти — рекох.

— Хубаво е, нали?

— Много.

Чух звук като от отваряне на бутилка, после гилзата издрънча на пода. Във въздуха се усети миризма на барут.

— И е точно — добави тя.

Погледнах към поредната дупка на нещастния ми диван, зейнала на сантиметър от лявото ми рамо.

— Ще ти бъда благодарен, ако не го превръщаш в навик — промърморих, като успях по някакъв начин да запазя спокойния си тон.

— Но не пистолетите убиват...

— Знам, знам — отвърнах. — Убиват куршумите...

Свободната ѝ ръка махна към белега на корема ми.

— Кога го получи?

— Не много отдавна.

— Раните в корема са най-лошите.

— Така е.

— Преди време и мен ме простреляха — призна неочаквано тя.

— С трийсет и осми калибър, излезе от другата ми страна. — Потупа с длан лявото си бедро и проследи с пръст невидимата рана. — Адски болеше.

— Кой те гръмна? — попитах.

Маската леко се наклони на една страна, сякаш жената обмисляше отговора.

— Когато бях по-млада и преди да срещна Джон, бях ангажирана с работа, подобна на твоята — отговори най-сетне. — И един тип не ме хареса.

— Това ми се струва невъзможно.

— Знам. Дълбоко съм убедена, че светът няма нищо против мен.

— С пистолет в ръка е лесно човек да е убеден — промърморих.

— Сарказъм — отбеляза тя. — Ти не си ли приятел със света, Атикъс?

— Не.

— Не го допусках. И Джон е така.

— Радвам се, че имаме нещо общо.

— О, не е само това, повярвай ми. Разследвам те по негово нареждане още от момента, в който рискува живота си на Чембърс Стрийт. Той е впечатлен, аз също. Разбира се, важно е мнението на Джон, а не моето.

— Бях на точното място в подходящото време.

— Не беше само късмет. Ти прояви съвсем конкретни умения. Джон смята, че имаш опит.

— Джон е в малцинство. — Поклатих глава.

— Не бъди излишно скромен, Атикъс — каза тя. — Разбира се, че вършиш много по-добра работа от Трент. Какво по дяволите се случи в „Орсини“? Нима някой искаше да ни нанесе обида? Нима Трент наистина е вярвал, че ще мине плоският номер с регистрацията на името на мишената?

— Май е вярвал — рекох.

— Ти му спести много неудобства — поне така пише в последния материал, публикуван от „Нюз“. Чете ли репортажа на господин Хейвъл? Доста добре те е обрисувал.

— Не следя вестниците — промърморих. „Е, и тя не знае всичко — рекох си. — След като взема Крис Хейвъл за мъж“.

— Докато беше в гората, не бях в състояние да си поръчам доставка за вкъщи — подхвърли тя.

— Значи ме следиш отдавна, така ли?

— Не се надувай, не е повече от необходимото. Просто пътищата ти се пресякоха с тези на Джон, това е всичко. И той е впечатлен, както вече ти казах.

— Значи ме шпионираш само от любов към спорта, така ли?

— Е, има и по-тъпи начини за прекарване на времето.

— Радвам се, че имам някаква забавна стойност — промърморих.

— Безпокоиш ли се от факта, че си бил под наблюдение? Някои мъже се чувстват поласкани, когато са обект на внимание от страна на конкретна дама.

— Ако си решила да ме каниш на среща — давай! Вечеря? Или може би кино?

— Не става. — Тя поклати глава. — Едва ли ще ме харесаш заради самата мен. По-скоро ще кажеш „да“ заради пиццова, който съм насочила в челото ти.

— Би могла да го махнеш.

— Няма да стане.

— Не съм чак толкова опасен.

— Не ме обиждай! — сопнато рече тя, но дулото все пак се сведе леко към пода. Дупката в края на заглушителя беше свършен кръг, който трудно се виждаше в мрака. — Не е необходимо.

— Зависи дали гледаш през мерника, или си срещу дулото — рекох. Не бях убеден, че това са най-подходящите думи за случая. Като нищо можех да получа куршум в челото. Запитах се дали на онзи свят ще имам възможност да вземам душ и да си купувам бира в кутийки. Прости удоволствия.

Тя не реагира. Навън някой пееше на испански. Самотен глас, тъжна песен, която бавно заглъхна.

— Ние трябва да събираме информацията си — промълви жената. — Точно както ти събираш своята. Винаги е добре да знаеш нещо повече за човека, срещу когото се изправяш. Вие с Джон много си приличате.

— Иронично, но погрешно — изсумтях.

— Как така?

— Ами, нека да видим... Първо, моята професия не е да убивам хора срещу заплащане. Второ, не убивам хора срещу заплащане. Трето... Да продължавам ли?

— Това е опростенческо отношение. Не можеш да прилагаш остарели морални догми към действията и противодействията на днешния ден. Мислех, че си по-съвременен.

— Съмнявам се, че гледаме на света по един и същ начин — отвърнах. — В моя свят убийството е нещо лошо.

— Мислиш, че Джон е луд, така ли?

— Да, мисля, че дава на късо.

— А за мен?

— Все още не съм си съставил мнение.

— Какво мислиш все пак?

— Че трябва да взема един душ и да си легна. А ти какво мислиш?

— Че трябва да си побъбрим още малко. Не се ли забавляваш?

— Не.

— А пък аз си мислех, че си прекарваме страхотно.

— Мнението ми е готово — рекох. — И ти си откачалка като шефа си.

Тя, изглежда, хареса това, защото се приведе напред и рече:

— Не, грешиш. Ние с Джон сме професионалисти. Това е нашият бизнес — както охраната е твоят. Ще е грешка, ако ни възприемеш като побъркани, които са превърнали смъртта във фетиш. Джон си върши работата, при това по изключителен начин.

— Работа, която е дълбоко неморална.

— Ти никога ли не си охранявал човек, когото не харесваш?

Клиентът си е клиент, точно както мишената си е мишена.

— Не е така.

— Точно така е!

Очилата се плъзнаха към върха на носа ми, но от страх да не ме гръмне, изобщо не посегнах да ги наместя. После реших, че тя и без това ще ме гръмне, и вдигнах ръка.

— Трябва да си сложиш контактни лещи — подхвърли тя. — Без тези рамки със сигурност ще изглеждаш по-добре.

— Благодаря за съвета.

— Харесах и гащетата ти.

— Съжалявам, но копринените ги дадох на пране.

— Не си ги дал на пране, защото са в бюрото ти. Най-горното чекмедже вляво. Но не са в твоя стил.

— Те са само за специални случаи. След като ти си жива, кой беше застрелян в „Орсини“?

Маската ѝ изненадано подскочи.

— Аз? Нима мислиш, че аз съм Джон?

— Мисля, че всичко, което ми каза дотук, е чиста лъжа. Джон Доу спокойно може да не е мъж, нали?

— Обиждаш ме — промълви тя.

— Мисля още, че той — или тя — е достатъчно умен, за да си дава сметка, че може да остане анонимен единствено ако работи сам.

— Да работиш сам означава да се потопиш в самота.

— Това ли си ти? Една самотница?

— А ти не си ли? Когато проникнах тук, апартаментът беше абсолютно празен. Не си ли самотен, Атикъс?

— Как бих могъл, след като имам теб?

В продължение на две секунди тя остана напълно неподвижна. Уличният певец отдавна се беше разкарал и в стаята цареше пълна тишина.

— Трупът в „Орсини“ е без значение. Просто един подизпълнител, нает от Джон.

— Много труд за един декор.

Тя сви рамене.

— Представи си какво би станало, ако ударът беше успешен. Трент щеше да дава доста подробни обяснения, нали?

Не отговорих. Ако ударът на Доу беше успял, всички щяхме да сме мъртви: Кори и Натали, Файф и Д'Анджело, самият аз... Това не само щеше да разстрои Трент, а щеше и да го унищожи. Той би изгубил бизнеса, репутацията и дъщеря си, а охраната на Пъф щеше да излети през прозореца заедно с нас.

— Ти разбираш — подхвърли тя. — Джон каза, че ще разбереш всичко.

— Тоя Джон трябва да е дяволски сръчно копеле — подхвърлих.
— Жалко, че тази вечер не е с нас.

— Е, той е зает човек. Освен това аз пожелах да си поговоря с теб.

— И затова знаеш всичко за мен.

— На практика да. Искаш ли да чуеш?

— Само ако нещата са приятни — отвърнах. — Приемам хората да ме одумват само ако говорят приятни неща...

— Добре, ще опитам. Започвам с възрастта ти: двадесет и девет, роден си на девети октомври. Номерът на социалната ти осигуровка е 550-02-0012. Имаш две сметки в Ситибанк — чекова и спестовна. Общите ти активи по тях са малко над четири хиляди долара. Роден си в гинекологията на Университетската болница в Лос Анджелис, но си израснал в Сан Франциско. На деветнадесет години се записваш доброволец в армията на САЩ. Професионалната си подготовка получаваш в Центъра за охрана на VIP персони във Форт Врэг, Северна Каролина. Досието ти е чисто, ако не броим няколко дребни случая на неподчинение. Те са незначителни на фона на наградите, които си получил. Напускаш армията малко преди двадесет и петия си рожден ден, след като си бил персонална охрана на трима висши офицери и си служил в щаба на армията. Да имаш някакви възражения дотук?

— Нямам — отвърнах. Информацията, с която бях засипан, положително се съхраняваше в нечий компютър, номерът е да знаеш къде да търсиш. Нямахте нищо изненадващо в това, че е била открита от нея или от работодателя ѝ. Дразнещо беше желанието ѝ да я сподели с мен.

— Продължавам — каза след кратка пауза жената с театралната маска. — Живееш тук с Ерика Даниъл Уат, бащата на която си охранявал по време на службата си в Пентагона. В момента и двамата ѝ родители са мъртви. Ти си нейният легален настойник и...

— Не се опитвай... — започнах, но тя вдигна ръка.

— Спокойно, Атикъс. Няма да те притискаме чрез Ерика. Ние не работим по този начин.

— Това ме кара да се почувствам много по-добре — излъгах аз.

— Нима би предпочел да го направим?

— Бих предпочел изобщо да не работите.

— В такъв случай и ти ще останеш без работа. Ние имаме нужда едни от други.

— Дрън-дрън — рекох.

Тя замълча, а аз отново пожелах да зърна лицето ѝ зад маската. Не виждах нищо от нея, дори очите ѝ бяха скрити изцяло от тесните процепи. Кой знае защо, реших, че са кафяви.

— Родителите ти са университетски преподаватели — поднови сводката си тя. — Майка ти е професор по английска литература, а баща ти е специалист по юдаизма. Имаш по-малък брат, също учен, който работи в Орегонския щатски университет. Нямах време да разбера с какво точно се занимава.

— Пише дисертация по американска литература — осветлих я.

— Сериозно? А ти защо си избрал армията, след като цялото ти семейство е с научни предпочитания?

— Мислех, че си отгатнала.

— Не съм ФБР и нямам никакво желание да изготвям профили. Ако искаш да чуеш оценката ми, нямаш проблем. Но не чета чужди мисли.

— Жалко, защото щеше да харесаш това, което мисля в момента — подхвърлих.

— Някаква мръсотия?

— По-скоро е шантаво.

— Ще го споделиш ли с мен?

— Свали си маската.

— Направя ли го, ще трябва да те убия.

— Значи оставам жив след нашия малък разговор, така ли?

— Така е по план. Фактически, вече трябва да тръгвам, защото е късно.

— Нощта ми е свободна. Ако искаш, можем да изпием по една бира и да хвърлим по някоя топка на боулинга.

— Звучи съблазнително, но не, благодаря — отказа тя. — Имам срещи, имам неща за довършване. Знаеш как е. — Изправи се с неподправена грация, но пистолетът остана насочен в главата ми.

— Защо бързаш толкова? — попитах.

— Не ли си чул? Ламия променил решението си и остава защитник по делото. То ще се гледа на определената дата, а това означава изключително натоварени две седмици за мен.

Спря на две крачки от дивана, маската ѝ леко се наклони. Очевидно ме оглеждаше. Отново се запитах дали не лежа в някоя

неизвестна болница с тежки халюцинации.

Ако беше така, значи подсъзнателно се стремях към по-дълъг разговор.

— Да те изпратя? — предложих.

— Не, благодаря, остани на мястото си. — Помълча малко, после бръкна в страничния джоб на трикото си и извади някаква черна кутийка, от която стърчаха две стоманени пръчки.

— Недей — помолих я.

— Ти май никога не се отказваш — тихо се засмя маскираната ми гостенка. — Радвам се, че се запознахме, Атикъс Кодиак. За съжаление, едва ли някога ще се видим пак.

И още преди да успея да реагирам, допря зашеметяващия пистолет до тила ми и натисна копчето.

Пред очите ми се спусна черна завеса.

17.

Когато се свестих, жената отдавна я нямаше. Часовникът на видеото показваше почти шест, а проникващите през пердето слънчеви лъчи потвърждаваха информацията му. Главата ме цепеше, а на гърдите ми — малко над лявото зърно, личаха две миниатюрни дупчици, на 5–6 сантиметра една от друга. Това бяха следите на апаратчето, което неканената ми гостенка наричаше „електрошокова палка“. Бяха зачервени, но кръв нямаше.

Изпъшках и успях да седна на дивана. Останах в тази поза почти цял час, преди да мога да се раздвижа. Усетих, че съм по бельо, и се запитах какво по дяволите е станало. Защо Джон Доу ще ми изпраща поздравите си? Защо ще го прави чрез слугинята си? И защо трябва да вярвам на тази версия?

Жената почти ми призна, че предстои ново покушение срещу Пъф. Защо го направи, след като прекрасно знаеше, че ще се опитам да го защитя? Освен ако (или Джон Доу, ако приемем че ставаше въпрос за двама души) наистина нямаше твърде високо мнение за мен.

Умът ми препускаше бясно и бълваше теория след теория. Няма никакъв Джон Доу, а само жената с маската, която бих нарекъл Драма... Или пък има Джон Доу, с когото Драма няма нищо общо. Тя е просто виц, изпитание, гег... Оригинален реванш от страна на Мозиър и Трент. Може би те са получили задача да ме проверят след моята операция срещу тях, проведена през последните няколко дни. Или пък всичко казано от тази жена бе истина — тя работи за Джон Доу, който наистина е впечатлен от мен и е пожелал да ми каже колко точно... В крайна сметка едва ли се случва често плановете на член на Десетката да бъдат осуетени по толкова категоричен и прозорлив начин.

Но не можех да повярвам на тази версия. Нещо липсваше, нещо не беше както трябва. Имах работа с хора, които планират плановете, които възнамеряват да планират в близкото бъдеще. Драма или Джон Доу, все едно, нямаше да си мръднат пръста за нещо, което не отговаря на интересите или целите им.

Болката в краката ми стана непоносима в момента, в който се опитах да стана. Възползвах се от опората на стената, изчаках краката ми да си припомнят принципите на равновесието и едва тогава се осмелих да се затътря до кухнята. Дръпнах слушалката от стената и набрах домашния телефон на Маргил.

— Атикъс? — попита той.

— Вярно ли е, че Ламия отново поема делото?

— Откъде знаете? Аз самият научих едва снощи!

— Защо си е променил решението? Защо се връща към делото?

— Нямам представа. От експлозията насам изобщо не вдига телефона. Днес секретарката ми ще се свърже с неговата в очакване да научи датата на клетвените показания.

— Няма ли начин това да не стане?

— Не. Ламия има пълното право да снее клетвени показания от Пъф, преди да бъде даден ход на делото. Ако някой му попречи, той ще се обърне към съдията Халъндал с молба да отхвърли показанията на Пъф. Което означава, че аз ще се явя на делото без тях — тоест, изобщо няма смисъл да се явявам!

— Ще се опитат отново — казах. — Джон Доу ще направи нов опит за покушение, защото затова му плащат...

— Може би не знае, че ще има още едно снемане на показания.

— Знае — отвърнах.

Затворих и се повлякох към спалнята. Отпуснах се на леглото и се престорих, че мога да спя.

В четири без петнадесет спрях пред портала на имението Уестчестър. На смяна беше Мърл — сцепената му устна беше почти зараснала. Поиска ми документ за самоличност, провери дали името ми е в списъка на посетителите за деня и ме допусна във вътрешността на периметъра. Колата на Натали беше паркирана на алеята до мерцедеса на Маргил. Бях закъснял и прекрасно го знаех.

Гардът на вратата ме насочи към същия кабинет, в който двамата с Натали се срещнахме с Трент точно преди седмица. Оказа се, че тя виси пред затворената врата, нетърпелива и ядосана.

— Съжалявам, че закъснях — казах.

— Къде беше, по дяволите?

— Успах се.

— Господи, вече е почти четири следобед!

— Дълго е за разказване. Снощи, когато се прибрах, заварих у дома една жена, която не беше Ерика. Та тя ме почерпи с електрошок на стойност двеста хиляди волта, а след това каза, че Джон Доу ме харесва.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Кълна се, че казвам истината. Носеше маска и не ми пушна нито грам аванта. Много професионална, много самоуверена. И готина.

— А бе ти добре ли си?

— Вече да. Но снощи бях доста изплашен.

— Какво искаше?

— Каза, че работи за Доу, който пък искал да ми засвидетелства уважението си — такива глупости. Оцени високо начина, по който съм спасил Пъф от бомбата, след което добави няколко неприятни неща за баща ти.

— Сигурен ли си, че си добре?

Кимнах и смених темата:

— Ти успя ли да си направиш презентацията?

— Свърших преди петнадесет минути. Мозиър се държа грубо, Йоси слушаше внимателно, Маргил беше любопитен, а баща ми... — Сви рамене и не довърши. — Помолиха ме да изляза, вероятно за да обсъдят забележките ни.

— Имаш ли копие?

Натали ми подаде няколко напечатани листа — извади ги от папката в ръката си. Бяха закопчани с метална щипка.

— А твоята къде е? — попита тя.

— Не стигнах до нея.

— И по-добре. Татко положително щеше да я изследва под лупа, за да те прецака.

— Сега пък какво съм направил?

— Разговарял си с репортер.

— С Хейвъл? — Вдигнах вежди. — Не съм разговарял с нея.

— И аз му казах същото. Никой от двамата ни нямаше достатъчно време, за да разговаря с представители на печата. Но във вчерашния „Дейли Нюз“ има репортаж за операцията на „Сентинел“ в хотел

„Орсини“, който цитира Д’Анджело и неназован източник от охранителния екип.

— Гаден ли е?

— Гаден е за татко. Гледа на кръв и направо е бесен, а Д’Анджело продължава да го заплашва със съд.

Вратата се отвори и Йоси ни направи знак да влезем. Лицето му беше мрачно, но все пак ми промърмори едно здрасти.

Трент седеше зад бюрото си, сякаш цяла седмица не беше мърдал оттам. Мозиър стоеше прав зад него, а Маргил се беше настанил в едно от креслата за посетители. Йоси се насочи към дивана, а Натали и аз останахме прави. Сякаш бяхме провинили се ученици, извикани при директора.

— Разгледахме рапорта ви и стигнахме до заключението, че в него има и полезни неща — заяви Трент. — По няколко точки ще се съобразим с препоръките ви, най-вече за поставянето на двама наблюдатели на покрива, които ще имат задачата да държат под око границите на периметъра и да алармират за присъствието на нежелани лица в близост до тях. Ще приемем и препоръката за включването на още един пешеходен патрул. Ще инструктираме охраната на портала да разшири охраняемата зона пред входа на имението до рамките на десет метра.

Натали кимна.

— Ама вие защо не седнете? — сети се Маргил. — Бих искал да присъствате и на разговора, който ни предстои.

Мозиър и Трент не останаха доволни от предложението му и Трент го изрази на глас:

— Те не участват в операцията и няма нужда да присъстват.

— Въпреки това искам да останат — любезно, но твърдо отвърна Маргил.

— После да не се чудите откъде нещата стигат до пресата! — Трент го изгледа намръщено. — Това съвещание трябва да е закрито!

Натали ми хвърли въпросителен поглед. Свих рамене и заех стола в съседство на адвоката. Тя отиде да седне на дивана до Йоси.

— Не можем да обсъждаме нещата в негово присъствие! — не отстъпваше Трент.

— Нямам нищо общо с материалите в пресата — казах.

— Лъжеш!

Поклатих глава.

— Откъде тогава разполага с информацията си този Хейвъл?

— Първо, Хейвъл е тази, а не този. Второ, вероятно я бива в работата.

— Но тя цитира анонимен източник! — почти викна Трент. — Някой, който много държи да ме очерни!

— И ти мислиш, че съм аз, така ли?

— Точно така!

Хвърлих един поглед към Мозиър и поклатих глава.

— Мога да те разбера, Елиот. В края на краищата твоите служители са тези, които напоследък са третираны добре.

— Не сте прав — обади се в моя защита и Маргил. — В репортажа не се споменава Пъф, нито пък има някаква информация за операцията, която тече в момента. Описва се само вашето начинание в хотел „Орсини“. — В гласа му се долови остра нотка. — В понеделник Нийл Ламия възнамерява да снее клетвените показания на Пъф. Споразумяхме се това да стане в хотел „Шератон“ в Мидтаун. Ще наемем един апартамент, в който ще проведем процедурата.

— Идеята не е добра — възрази Йоси.

— Съгласен съм — рече Трент.

Маргил се извърна да ме погледне.

— Предполагам, че и вие мислите така.

— Отлично знаете какво мисля — отвърнах.

Лесли Маргил кимна, потърка брадичката си и каза:

— Тази сутрин обясних на Атикъс, че всъщност нямаме избор. Въпросът е процедурен. Ламия трябва да получи възможност да разпита Пъф преди началото на процеса. Ако не я получи, ще направи така, че свидетелят няма да бъде допуснат въобще. Давам си сметка, че при тази ситуация Джери е изложен на опасност, но друг изход няма.

— Значи поемаме работата — отсече Трент. — Рей, събери екипа за предварителен оглед и веднага тръгвайте за Манхатън. Искам да преобърнете наопаки „Шератон“ и да получите ясна представа къде ще сме най-уязвими. Йоси, от теб искам да...

Маргил деликатно се прокашля.

— Извинете ме, Елиот, но предпочитам дъщеря ви и господин Кодиак да поемат охраната по време на клетвените показания.

— Моите уважения, Лесли, но...

— Това проблем ли е?

— Те не са квалифицирани. Не разполагат нито с човешки ресурс, нито с опит за операция от този вид.

— Не ме разбрахте, Елиот — все така любезно отвърна Маргил. — Аз не искам те да ви заместят, а да поемат само персоналната охрана на Джери. Ако не се лъжа, вие наричате това „близка протекция“.

Мозиър се облещи.

— Това е изключено! — отсече Трент и заби строг поглед в лицето на адвоката. — Ние разполагаме със специален екип за тази операция, ръководи го Рей. А не желая да размествам хората си по време на операция!

— Защо?

Трент се замисли. Имаше няколко професионални причини да се възпротиви на инструкциите на Маргил, плюс една лична. Но Маргил беше човекът, който даваше парите, и това беше съвсем достатъчно, за да поставя условия — включително и това, което обсъждаха в момента.

— Добре, но ще работят отделно! — отсече най-сетне Трент.

— Очаквам да им помагате.

— Ще продължим операцията тук, а на клетвените показания ще изпратим неколцина от хората си.

— Искам да охраняват Джери не само по време на показанията, но и по пътя дотам.

Лицето на Трент видимо потрепна.

— Това не е стандартна процедура! — отсече той.

— Но благодарение на нея ще се чувствам по-спокоен за сигурността на Джери — все така меко рече Маргил.

Трент най-сетне си направи труда да ни забележи. Както бе тръгнал разговорът му с Маргил, ние с Натали спокойно бихме могли да се изпарим от кабинета, без това да направи впечатление някому. Но сега изведнъж си спомниха за нас.

— Можете да си сътрудничите с моите хора — заяви шефът на „Сентинел“. — Убеден съм, че знаете как да влезете във връзка с тях.

— Добре. — Маргил кимна и се надигна от мястото си. — Очаквам да си свършите работата както трябва. Атикъс, ще ме изпратите ли до колата?

Станах и хвърлих един поглед към Натали.

— Ще се видим отвън, нали?

Тя понечи да кимне, но баща ѝ я изпревари:

— Натали, искам да говоря с теб. Насаме, ако е възможно.

— Добре.

Последвах Маргил към вратата. Йоси и Мозиър тръгнаха след мен. Мозиър затръшна вратата след себе си, прелетя покрай нас и изчезна. Йоси ме шляпна по гърба и рече:

— Ще се навъртам наоколо.

— Ще те намеря — отвърнах.

Маргил ме изчака да го настигна и закрачихме към колата му.

— Предполагам, че ще се справите — подхвърли той.

— С охраната на Пъф ли? Не мога да ви дам гаранции.

— Трент също. Даде ми да разбере още когато наех „Сентинел“, но прояви оптимизъм. Докато вие ми звучите по-реалистично.

— По-скоро песимистично — поправих го. — Положението е тревожно, тъй като Джон Доу знае за клетвените показания и вероятно вече планира нещо.

— В такъв случай очаквам да попречите на плановете му — отсече адвокатът, докато отключваше вратата на мерцедеса си. — Когато изготвяте фактурата за проверката, ми изпратете и един от типовите си договори. Предполагам, че с госпожица Трент често подписвате такива.

— Не — отвърнах. — На практика изобщо не разполагаме с такива договори.

— Така ли? — Маргил ме погледна изненадано. — Мислех, че сте съдружници.

— Не, само приятели.

— Е, в такъв случай измислете нещо друго, тъй като ние винаги сме стриктни по отношение на документацията. Адвокати, нали знаете.

— Трябва да обсъдим въпроса с плащането — казах.

— Как предпочитате — еднократен хонорар или дневна надница?

— Операцията е краткосрочна, затова предпочитам еднократно заплащане — отвърнах. — По три хиляди и петстотин на човек.

— Това прави седем хиляди долара! — Маргил вдигна вежди.

— По всяка вероятност срещу нас ще се стреля — поясни неохотно.

Той се замисли, после кимна.

— Окей, пратете ми договора. Ще го разпиша и едновременно с това ще ви издам чек.

Изчаках го да потегли и гледах след него чак докато порталът зад черния мерцедес не се захлопна. После се върнах и попитах пазача на входа къде мога да открия Йоси.

— По-лесно е да го повикам, сър — отвърна той. Беше момче с кестенява коса и стегната фигура, няколко години по-младо от мен.

— Благодаря.

Пазачът включи радиостанцията си и подхвърли:

— Вие сте Кодиак, нали?

— Да. Казвам се Атикъс — отвърнах и му протегнах ръка.

— Уайт — усмихна се младежът. — Питър Уайт. А вие сте задник!

— Съжалявам за снощи.

— Когато изгря слънцето, установихме, че целият периметър е пълен с шибаните гумени топчета — промърмори с гримаса Питър. — Ефектът беше максимален!

— Нека позная. Армията, нали?

— Да, сър. Започнах в пехотата, после се прехвърлих в Осемдесет и втора въздушнопреносима...

— Парашутист значи...

— Точно така, сър — гордо кимна той. — Имах няколко скока още като цивилен, затова ме включиха в „Златните рицари“.

Това име ме накара да го погледна с по-други очи. В демонстрационния отряд „Златните рицари“ не включват само защото умееш да издърпаш кордата. Началниците в армията много държат да се фукат с безупречни изпълнители.

— Какво по дяволите търсиш тук, Уайт?

— Как да ви кажа, сър. След като четири години скачах от самолети, някак не върви да отида на работа в някой супер.

— Нали разбираш, че в снощните фойерверки нямаше нищо лично.

— Да, сър. — Той се усмихна още по-широко. — Но въпреки това сте задник!

Йоси ме поведе към стаята на Пъф и по пътя ме предупреди:

— Вътре е малко странно.

— В какъв смисъл?

— Ще видиш.

Спряхме пред вратата и той ме представи на охранителя, който я пазеше. Човекът кимна и продължи наблюдението на коридора. Явно нямаше какво да ми каже. Ако не броим Уайт, повечето охранители нямаха какво да ми кажат.

Ако не можеш да кажеш нещо хубаво, по-добре... Знаете как е.

— Кой е? — извика сърдит глас в отговор на почукването ми.

— Атикъс — отвърнах. — Запознахме се миналата седмица.

— Влизай, момче, отключено е.

— Ще ти се обадя после — прошепнах на Йоси.

— Гледай да е преди да си тръгнеш — каза той.

Влязох в стаята. Оказа се, че всички стени са покрити с колажите на Пъф. Реклами на цигари бяха орязани така, че да приличат на атомни гъби, пламтяща преизподня, танкове, пистолети, бомби, копия, стрели, ножове и какво ли още не. Пердетата бяха плътно спуснати, а осветлението идваше от полилей с три лампи — абажурите бяха свалени. Ярката светлина ме принуди да стисна клепачи.

Джеръмая Пъф седеше на пода сред купчина мръсни дрехи и нарязана хартия. Беше облечен в обезцветени почти до бяло дънки и черна риза, а вниманието му беше насочено към някакъв плакат на кон, на който изрязваше главата.

— Гледал ли си „Кръстникът“? — попита ме.

На картоната пред него имаше бурканче с гумен кит, чиято специфична миризма се долавяше съвсем ясно сред разнообразието от аромати в стаята. Доминиращи сред тях бяха ароматите на спирт, пот и храна.

— Не те ли пускат навън? — попитах.

— О, един път дневно ме пускат на манежа. В момента съм на изчакване, ще ме изведат в деветнадесет нула-нула. Я хвърли едно око на тези. — Ножиците му побутнаха купчинката готови колажи.

Клекнах и започнах да ги разглеждам. Бяха точно толкова мрачни, колкото и онези, които ми беше показал при първата ни среща. С тази разлика, че тук още по-ясно преобладаваше тревогата.

Изрезките му постепенно се смаляваха. Един от колажите беше с Глори Бий, изработен само от изрезки, показващи малкото тигърче. От устата му висеше цигара, направена от детски тела.

— Отбих се да ти кажа здрасти — съобщих му.

— Изчакай една минутка да свърша.

Кимнах, оставих колажа и отново се огледах. Бутилка водка беше затъкната по особено безсрамен начин в чатала на смачкан кафяв панталон. Изправих се с пъшкане, предизвикано от остра болка в гърба, после очите ми се спряха върху спринцовката на бюрото. Каубойските ботуши на Пъф бяха до леглото, а наоколо бяха пръснати няколко книги — главно романи с меки корици и медицински списания. Всички романи бяха от Луи Л'Амур. До възглавницата се търкаляха три смачкани опаковки от марципан, а на нощното шкафче имаше снимка на младеж. Изглеждаше на седемнадесет-осемнадесет години и беше облечен в синя абитуриентска роба със златни ширити.

— Това синът ти ли е? — попитах.

— Да, това е момчето ми — отвърна Пъф, докато завършваше изрезката в ръката си. После избърса длан в панталоните си и ми протегна ръка.

— Радвам се, че дойде. Досега нямах възможност да ти благодаря.

Поех ръката му, а той използва моята, за да се изправи. Ръкостискането му беше здраво. Възстановил изправената си Стойка, той приятелски ме тупна по рамото.

— Благодаря ти!

От устата му се разнасяше едва доловим дъх на алкохол, примесен с дъха на това, което беше обядвал.

— Няма защо. Признавам, че това местенце ми харесва.

— Наистина ли? Аз го наричам дом. Искаш ли едно питие?

— Не, благодаря.

Пъф пристъпи към бюрото и измъкна бутилка от средното чекмедже.

— В момента Лесли не се нуждае от мен, затова мисля да си взема следобедната доза — промърмори той. Отсипа си два пръста във водна чаша и старателно прибра бутилката. Отпи една глътка и вдигна глава. — Вземаш ме за алкохолик, нали?

— Не те познавам достатъчно, за да преценя.

— Може и да съм.

— Може.

— Хайде де, опитай. — Той ми подаде чашата.

— Водка — отбелязах. — Видях бутилката.

— Така си мислиш. Опитай все пак.

Поех чашата и отпих една глътка. Беше водка, но силно разрежена с вода.

— И Уинстън Чърчил са го вземали за алкохолик с вечната чаша уиски в ръка — отбеляза Пъф. — Първото си го наливал още в девет сутринта. Но малко хора са знаели, че той го разводнявал и разнасял една и съща чаша часове наред. Защото някой глупак го вижда с чаша в ръка и моментално отсича: „Уини кърка като за световно!“ Но на практика не е било така. Той просто обичал да изкарва хората от равновесие, за да ги манипулира.

— И ти ли правиш същото?

— Да, най-вече заради онзи с конската опашка, Мозиър. Направо полудява! Мисли, че ще се олея дотам, че да направя някоя глупост. Не, викам му аз. Вече съм направил всички големи глупости в живота си и сега ще го давам разумно.

— Искях да ти кажа, че с моята сътрудничка Натали Трент ще те охраняваме по време на клетвените ти показания в понеделник.

— Радвам се да го чуя — отвърна Пъф и седна на ръба на леглото. — Вече започвам да се чувствам по-сигурен.

— Ще трябва да ни слушаш — казах. — Има голяма вероятност да бъдеш нападнат отново.

— Давам ти дума, че ще слушам най-внимателно, ще реагирам както трябва и ще си налягам парцалите. И когато свърша с показанията, ДТС така и няма да разберат какво им се е стоварило върху главите. — Замълча, сръбна от фалшивото си питие и млясна с устни. — Хората реагират погрешно, при това за твърде продължително време. Въпросът не е дали цигарите са вредни, а че ДТС знае колко точно са вредни. Знаеш ли, че цели пет години ме караха да работя върху по-безвредна цигара? А след това изведнъж дръпнаха шалтера.

— Защо?

— Помисли малко, синко. Как по дяволите биха могли да я продават? Това означава да признаят, че всички останали марки

цигари, които продават, са чиста отрова. Не, не става въпрос за цигарите, а за хората, които ги произвеждат. Време е да поемат отговорността си. Време е да признаят, че са произвеждали гадости. Да признаят пред Бог и Родината, а след това да си платят!

През цялото време на тази малка реч гласът му остана убедителен и спокоен, но в края смени тон и прозвуча виновно.

Откъм коридора долетя някакъв шум, разнесоха се викове. Посегнах към Пъф още преди да си помисля, че трябва да го покривам. Лявата ми ръка падна на рамото му, а дясната се спусна към бедрото ми. В същия момент вратата отлетя на пантите си и пазачът на коридора се устреми към Пъф.

— Евакуация! — информира ме и се обърна към клиента: — Елате с мен. Трябва да ви заведе долу, в обезопасената стая.

— Какво става? — попитах.

Гардът хвана Пъф за ръката и го изскубна от хватката ми. Не се възпротивих. Пъф се наведе да вземе каубойските си ботуши. Изглеждаше разтревожен, но не и паникьосан. Гардът го задържа към вратата. В коридора се появиха двама цивилни охранители, явно за да помогнат при евакуацията.

— Открили са още една бомба — спря да ми обясни младежът. — Този път тук, в периметъра. Може да избухне всеки момент.

18.

Бомбата беше в кашон, а кашонът беше поставен в основата на резервоара с пропан-бутан — там, където металът се среща със земята. Нищо и никакво кашонче, безлично и анонимно, с височина двайсетина сантиметра и точно толкова широко, без надписи или някакви други отличителни знаци. С изключение на мястото, на което беше поставено. Там нямаше да отиде кой знае колко експлозив, за да се разкъса обшивката на резервоара и да се предизвика адски пожар.

Самият резервоар се издигаше на пет метра от западната стена на къщата, на доста голямо разстояние от оградата. Нямаше никакво съмнение, че ако избухне, ще отнесе цялата къща. И че това, което остане от нея, ще бъде погълнато от пожара.

Помогнах на тримата гардове да преместят Пъф в обезопасената стая — един импровизиран бункер в мазето, където клиентът можеше да бъде скрит при евентуална атака, след което отидох при резервоара. На няколко крачки от него бяха Натали, баща ѝ, Йоси и една непозната жена.

С приближаването си я чух да казва:

— Тоя се е побъркал!

Беше висока, с широки рамене и руса коса. Лицето ѝ беше красиво, с решителни черти.

Реймънд Мозиър се прокрадваше към резервоара, прекосявайки по диагонал добре окосената ливада. Пълзеше като войник, но прекалено бавно — сякаш увеличението на скоростта можеше да взриви резервоара.

— Защо стоим тук? — попитах. — Защо не си вдигаме чуковете от периметъра?

— Чакаме — поясни Йоси. — Може би е примамка, предназначена да ни отвлече вниманието.

— Мозиър пожела да я разгледа по-отблизо — обади се Натали. — И да се направи на супермен.

— Извикахме пожарната и изключихме всички радиостанции — добави Трент. — Готови сме за оттегляне. Рей има някакви познания за взривните вещества и пожела да изследва устройството. Трябва да знаем дали е истинско. Ако е менте, можем да се окажем в опасна ситуация — да напуснем имението и да изложим Пъф на многобройни рискове.

Йоси кимна. Лицето му беше разтревожено.

— Ако бомбата е истинска, Рей е в голяма опасност — обади се русокосата. — А покрай него ще загинем и всички ние.

Мозиър беше стигнал до цистерната и в момента бъркаше в джоба си за фенерчето. Насочи го към кашона и бавно започна да го оглежда. Това му отне почти цяла минута. После се обърна и ни направи знак да изчакаме.

— Това са пълни глупости! — намръщено процеди Натали.

— Нека му дадем шанс все пак — обади се Йоси.

— Три дни наблюдавах периметъра ви — каза тя. — И затова съм сигурна, че никой не може да прескочи стената, без някой пес да го захапне за задника. Няма начин да се постави бомба, при това чак тук, до къщата. Освен ако това не е работа на вътрешен човек.

— Приемам оценката ти за комплимент — отвърна Йоси.

— Знаеш какво имам предвид — тихо отвърна Натали и хвърли изразителен поглед по посока на Мозиър. — Има и по-лесни начини за взривяване на този резервоар. Защо точно с бомба? Защо не с един трасирац куршум от петстотин метра разстояние? Това просто няма смисъл! Това не е разумно!

Йоси се намръщи и поклати глава, после каза:

— Баща ти е прав. Трябва да сме сигурни.

Тя изпръхтя недоволено и направи гримаса, предназначена за мен.

— Не мога да повярвам!

И аз не бях сигурен, че мога. Дори снощното ми рандеву с Драма да беше измама, пак не бях готов да повярвам, че Джон Доу ще постави бомба в имението — при това такава, която прилича... хм... на бомба. Защо човек, който си е направил труда да подмени част от една заседателна маса, за да скрие предишната си бомба, изведнъж ще изгуби всякакво чувство за изобретателност и ще заложи кашон с експлозив под видим отдалеч газов резервоар?

Освен това нямаше гаранция, че тази бомба и евентуалният пожар ще са достатъчни за ликвидирането на Пъф.

— Може би е менте — обадох се. — С цел да отвлече вниманието ни от бомба, поставена на друго място.

— На всичкото отгоре я откриват точно когато и ние сме тук — подшушна Натали, надигнала се на пръсти към ухото ми.

Мозиър се оттегляше с явното намерение да пропълзи от другата страна на резервоара и да подходи към кашончето оттам.

Русата жена стисна устни и процеди:

— Господин Трент?

— Ще изчакаме. Има вероятност да е капан. Не искам да рискувам.

— Сигурността не е моя работа, господин Трент — каза жената. — Но ако това нещо избухне, няма да съм в състояние да ви помогна, защото всички ще станем на кайма!

— А вие с какво се занимавате? — попитах я.

— Лекарка съм. — Тя ме погледна с леко учудване.

— Атикъс. — Протегнах ѝ ръка.

— Карин Казанджян — отвърна тя, но отказа да се ръкува.

Мозиър изчезна от другата страна на резервоара, останаха да стърчат само краката му. А ние останахме на място, замръзнали в очакване.

Натали издиша, тръсна глава и отсече:

— Стига!

Разбрах какво е решила да направи и понечих да ѝ извикам да спре, но тя вече се носеше напред. Тичаше право към резервоара и залегналия в подножието му Мозиър. Баща ѝ извика нещо, а Йоси се опита да я сграбчи за ръката, докато минаваше покрай него. Но тя ловко му се изплъзна и продължи напред.

Понечих да я последвам, но Йоси направи един дълъг скок и се изпречи на пътя ми.

— Недей! — И ме сграбчи за рамото.

— Но тя ще...

— Трябва да останем на разстояние, не разбираш ли?

Натали стигна до резервоара и рязко спря. Обувките ѝ се подхлъзнаха на влажната трева, ръката ѝ неволно се опря в металната сфера за опора. Десният ѝ крак се стрелна напред и изрита кашона,

който отлетя на няколко метра встрани и се претърколи. Капакът му се отвори и под него се мярна нещо млечнобяло. Класическият цвят на пластичния експлозив.

Мозиър се беше измъкнал изпод резервоара и ругаеше. Натали го прескочи и хукна към разкъсания кашон; маратонката ѝ за малко не отнесе главата му. Стигна с два скока, клекна и бръкна вътре. След миг извади показалеца си, помириса го и го близна.

Ние продължавахме да чакаме.

Мозиър бавно се изправи.

Натали се изплю на ливадата, обърна се към нас и викна:

— Пластилин.

Засмях се на глас.

Брадичката на Трент се разтрепери.

— Кажим им да стоят по местата си — заповяда той на Йоси. — И намери проклетия гард, който докладва за находката. Искам пълен преглед на нарядните журнари, за да се разбере кой е внесъл в имението тоя шибан пластилин!

Йоси ме потупа по гърба и отпусна хватката си. После се обърна и тръгна към къщата, като се мъчеше да скрие усмивката си.

Натали седеше на тревата с отворения кашон в скута си. Извади късче пластилин и го хвърли на Мозиър.

— Дръж, Рей!

Мозиър вдигна ръка да се предпази и я погледна лошо.

— Престани! Можеше всички ни да вдигнеш във въздуха!

— Спокойно, Рей — подхвърли тя. — Нямах намерение да ти отнема славата. Позволявам ти да обезвредиш следващата фалшива бомба.

— Майната ти, кучко! — изрева той. — За малко не ни уби!

Натали започна да размачква парчета пластилин между пръстите си.

— Бях забравила колко е приятно — промърмори усмихнато, без да показва с нищо, че е чула крясъците на Мозиър.

— Можеше да ни убие! — обърна се той към Трент. — А и тя да загине! Нямах как да знае, че в кашона няма бомба! Това е работа на Доу — той се ебава с нас и се опитва да ни извади от равновесие!

— Йоси ще провери в книгата на портала кой е влизал — сухо отвърна Трент. — Трябва да разберем как това нещо е проникнало в

периметъра.

— Той е бил! — държеше на своето Мозиър. — Той ни пробва, опитва се да ни извади от равновесие!

— Възможно е, но нека първо да видим какво ще покаже проверката.

Обърнах се и тръгнах към къщата с намерението да поговоря с Йоси. И тъкмо стъпих на верандата, когато на входната врата се появи Пъф и примигна на ярката светлина. Беше сам.

— Менте, а? — промърмори той. На челото му имаше пот, но в гласа му се долавяше явно облекчение. Личеше му, че много се страхува за живота си.

Бутнах го вътре. Изглежда, го направих по-силно, отколкото трябваше, защото той се спъна и падна по задник. В следващия миг в коридора нахлуха гардовете, които отговаряха за него. Видяха ме и явно се сконфузиха. Обърнах се да затворя вратата, а когато отново застанах с лице към тях, Пъф вече беше на крака и бузите му бързо руменееха.

— Да не си посмял да ме бутнеш пак, момче! — изсъска той. — Да не си посмял, ясно ли е?

— Може би искаш да те гръмнат, а? — отвърнах сърдито.

— Това пък що за глупост е? — Той се втренчи в мен.

— Не искам да излизаш навън без охрана, ясно? — викнах му и магнах към гардовете. — На тях това им е работата, да те прикриват. Забранявам ти да излизаш навън без прикритие!

— Но нали бомбата се оказа менте, за Бога? Нямахте как да избухне.

— Да, обаче докато ти тичаш да видиш бомбата-менте, всеки снайперист може да ти види сметката — обясних му. — При това много лесно.

Стана му ясно и очите му изведнъж се разшириха.

— Мамка му! — прошепна той.

— Да не си го повторил!

Той притисна корема си с ръце, мъчеше се да нормализира дишането си. В трапчинката на шията му блеснаха ситни капчици пот. Страхът се отразява на хората по най-неочаквани начини. За момент си помислих, че ще припадне. Но Пъф остана стабилно на краката си.

— Извинявай, че те съборих — рекох.

— Би трябвало да мисля — промърмори той и отпусна ръце. На лицето му изплува широка усмивка. — Трябва по-бързо да си свърша работата, понеже тия копелдаци наистина може да ме гръмнат. Не бива да се проваля, нали?

— Точно така — съгласих се.

Той избърса челото си с ръкав и се обърна към охраната:

— Момчета, хайде да се прибираме в стаята. Ще ви черпя по една водка.

— Ще се видим в понеделник — подхвърлих зад гърба му.

— Дяволски си прав! — отвърна ентусиазирано Пъф и тръгна по стълбите. После се обърна към охранителя до себе си. — Това момче, виждаш ли го? То ще ме опази!

19.

— Мозиър го е сложил! — заяви Натали. — Няма кой друг!

— Защо реши, че е той?

Бяхме в китайския ресторант на една пряка от апартамента ми и току-що бяхме приключили с вечерята. Бях предложил да хапнем у дома, но Натали не искаше да се вижда с Ерика.

— Защото е златното момче, което ние с теб zlepоставихме и му натикахме муцуната в калта. Решил е да си върне част от престижа, най-вече пред татко.

— И аз си го помислих — признах. — След като ние ще се заемем с близката протекция на Пъф, той какво ще прави? Изведнъж може да се окаже, че е останал без работа.

— Да, възможно е.

— Но нямаме доказателства.

— Разбира се. Това е само теория.

— Теория, която споделих с Йоси.

— О, така ли?

— Ами да.

— И?

— И той каза, че ще провери как стоят нещата. — Вдигнах каничката, която стоеше между двама ни, и напълних за втори път чашите с чай, като използвах това занимание за още един оглед на ресторанта. До тезгяха стоеше жена с руса коса — струваше ми се, че я познавам. Беше с тъмно костюмче с панталон и със скъпи маратонки.

Натали гледаше някъде над рамото ми и сякаш бе забравила за съществуването ми.

— Маргил иска да му изпратим договор — върнах я в настоящето аз. — Трябва да измислим нещо.

— Нали у вас имаше нещо? — Тя ме погледна. — Стандартни формуляри...

— Да. След вечеря ще ида да ги потърся.

— Но за операцията ще ни трябва и външна помощ.

— Дейл — казах.

— Със сигурност — съгласи се тя. — А може би и Кори.

— Кори е на вестомост при баща ти. Това може да създаде проблеми.

Натали поклати глава и прехвърли конската си опашка върху дясното си рамо.

— Кори напусна на другия ден след инцидента в хотел „Орсини“. Обясни на баща ми, че няма да работи за човек, който третира служителите си като артилерийски снаряди.

— Казвал ли съм ти някога колко много го уважавам този Кори? — подхвърлих.

— Да — ухили се Натали. — Зареден е с каквото трябва, както обичат да казват пилотите изпитатели.

Звънчето над входната врата издрънча и се обърнах точно навреме, за да видя как русокосата жена излиза, а в заведението се появява Крис Хейвъл. Беше с дънки и виолетова блузка без ръкави, очите ѝ не пропуснаха нищо.

— Ето я и репортерката — промърморих.

Натали демонстративно се обърна с гръб.

— Видя ли те?

Кимнах. Хейвъл вече вървеше към масата ни. Опитах да я спра с облещен поглед, но ефектът беше обратен и тя дори ускори крачка.

Устните на Натали оформиха едно беззвучно „мамка му“.

— Здравсти! Имате ли нещо против да се присъединя към вас?

— Да — отвърна Натали.

— Тъкмо се готвехме да тръгваме — добавих аз.

— Няма да ви отнема много време — рече Хейвъл и придърпа един стол. — Делова вечеря, а?

— Интимна — поправих я.

— Наистина ли? Не допусках, че ще имате време за такива екстри, особено след възобновяването на процеса и вчерашната бомбена заплаха в имението. — Раменете ѝ леко се присвиха. — Предполагам, че разбрахте какво зная.

— Осведомеността ви е забележителна — хладно подхвърли Натали.

— Крис Хейвъл — представи ѝ се репортерката. — Не се познаваме, но подозирам, че вие сте Натали Трент.

— С кого сте разговаряли?

— Имам си свои източници.

— В „Сентинел“?

— Съжالياвам, но на този въпрос не мога да отговоря.

— Какво искаш, Крис? — намесих се, безпогрешно усетил как нараства гневът на Натали.

— Някой от вас ще потвърди ли, че за отстраняването на Пъф е бил нает професионален убиец?

— Мислехме да вечеряме — простена Натали.

— Аз пък реших, че вече сте го направили. Никой ли не желае да направи изявление по въпроса?

— Искате да ни цитирате, така ли? — попита Натали.

— Страшно си падам по цитатите — отвърна Хейвъл и измъкна някакъв бележник от задния джоб на дънките си.

— В такъв случай пишете. — Натали я изгледа ледено. — „Не си пъхай носа в чуждите работи!“

— Това за мен ли се отнася? — Хейвъл се ядоса, затвори бележника и насочи върха на химикалката си в лицето ми. — Защо отказваш да ми дадеш информация по тази операция?

— Не ви познаваме — отговори Натали.

— Нямаме нужда от реклама — казах. — Имаме си други проблеми.

Хейвъл се наведе и сложи ръце на масата. На лявото си рамо имаше сиво-черна татуировка на вълк — стори ми се съвсем прясна.

— Това е големият ми шанс — каза тя. — Може би ще направя серия от репортажи, а може би и цяла книга. Бодигардове, убийци, борба на живот и смърт, завещания — а бе какво да говорим, класика! Но за целта трябва да ми дадете информация за тази операция.

Поклатих глава и не казах нищо.

— Винаги съм била добра — продължи тя. — Макар и с таблоиден характер, материалите ми винаги са честни и обективни. В случая също изложих фактите по най-добрия начин, неизменно в твоя полза. Помагам ти, Атикъс. И няма да спра да го правя. Обяснете ми какво искате от мен и ще го направя. В замяна искам мъничко информация, нищо друго.

— Не — отсече Натали.

Хейвъл ме погледна настойчиво.

— Знаеш, че няма да се откажа. Ще се докопам до фактите, по един или друг начин.

— Вярвам ти — отвърнах. — И именно затова се опитвам да бъда добър с теб, да не се ядосвам. Разбирам, че надушваш материал, но ние не можем да си рискуваме работата заради теб. Затова най-учтиво те моля да си тръгнеш и да ни оставиш на мира.

— Не мога да се откажа от тази история.

— Твоя работа. Но от нас няма да чуеш никакви подробности.

Тя стана и прибра бележника си.

— Звънни ми във вестника, когато си промениш мнението.

Изчакахме я да излезе от ресторанта и чак тогава поискахме сметката. Петъчната вечер беше встъпила в правата си. По тротоарите имаше доста хора. Жената със скъпите маратонки се беше изправила пред някаква витрина на няколко крачки по-нататък и съсредоточено изучаваше изложените бутилки вино.

Натали уви ръка около кръста ми и прошепна:

— Имаме си опашка...

— Жена, която разглежда някакво шардоне през два номера оттук — допълних.

Тя се изправи пред мен, преструвайки се, че ми оправя яката. На лицето ѝ играеше усмивка.

— Зад теб, прави се на фотограф. Мъж, който се приближава.

Кимнах и я прегърнах, а тя отпусна глава на рамото ми. Усетих топлината на тялото ѝ, а заедно с нея и леко напрежение ниско в гърба — блед спомен от юмрука на Мозиър. Какво ли не правят нервите. Останахме на място, преструвайки се на влюбени. Мъжът, който се преструваше на фотограф, нямаше как да не ни подмине, на път към жената, която се преструваше, че разглежда виното. Беше с десетина сантиметра по-висок от нея, също рус, с тъмни панталони и блейзър. Под светлината на уличните лампи косата му изглеждаше синкава.

В момента, в който се изравни с жената, той вдигна дясната си ръка и се почеса по врата. С това се изчерпи цялата комуникация помежду им.

Оказа се обаче, че тя е напълно достатъчна. Жената се отдръпна от витрината и тръгна към нас. Дясната ѝ ръка потъна под сакото — и нагоре към подмишницата.

Спомних си за Трент и приказките му относно моите престрелки в центъра на града.

— Бърка да извади нещо — прошепнах и се отдръпнах от Натали. Ръката ми се отпусна надолу, готова да извади пистолета. Натали започна да се обръща, дясната ѝ ръка изчезна под дрехата.

Жената се закова на място и вдигна лявата си ръка — като ченге, което спира трафика. Имаше котешко лице с незапомнящи се черти. Върху него играеше усмивка.

Мъжът не се виждаше никъде.

С периферното си зрение обхванах някаква скитница с три навлечени един върху друг пуловера, която се ровеше в контейнера за смет на ъгъла.

Жената с котешкото лице бавно извади дясната си ръка, а лявата се отпусна надолу. Изчака да види реакцията ни и едва тогава се раздвижи.

Беше на по-малко от три метра от нас, когато Натали най-сетне се обади:

— Добре, достатъчно.

Жената кимна и протегна ръка. Държеше някакъв плик. Натали го взе, без да я изпуска от очите си.

— За тази вечер са — съобщи непознатата с глас, който едва се открие от уличния шум. Акцентът ѝ беше доста твърд, като на чужденка. — Ако побързате, ще стигнете преди антракта.

След тези думи се обърна и бързо се отдалечи.

20.

Срещу мен се блещеха цели петстотин хиляди долара.

Два чека на приносител — по един за мен и Натали. Нови и чистички, с остри ръбчета. Можех да усетя с пръсти вдлъбнатините в плътната хартия, оставени от цифрите. Самите цифри изглеждаха огромни, а нулите — направо внушителни.

На сцената Вилма Кели кандърдисваше Били Флин да я измъкне от смъртоносния капан.

Натали не гледаше натам, но не обръщаше внимание и на нулите. Беше изцяло ангажирана от Клеър Малъри, помощничката на Нийл Ламия от Атланта, седнала срещу нас в една от ложите на театър „Шуберт“. Жената изглеждаше абсолютно спокойна, а чековете лежаха върху дамската чанта, положена в скута ѝ. Беше голяма чанта от черна кожа, солидна и скъпа. Приличаше по-скоро на детска училищна раница, отколкото на дамски атрибут.

— Двеста и петдесет хиляди долара за всеки от вас като аванс — повтори Малъри. — Приемете тези пари като преддоговорна премия.

Гледахме как чековете се плъзгат обратно в черната чанта. Ноктите ѝ бяха обработени безупречно, а лакът им беше толкова фин, че в първия момент не личеше изобщо. Тя нагласи чантата в скута си и я обви с две ръце, сякаш пътуваше в метрото и се страхуваше някой да не ѝ я дръпне.

Били Флин запя за нещата от живота, който всъщност не бил нищо друго освен шоубизнес.

Заедно отворихме плика, който ни даде русата жена. Вътре имаше два билета за тазвечерния спектакъл на „Чикаго“.

— Вече е започнал — каза Натали след кратка справка с часовника си. — Преди двайсетина минути...

— Мамка му — изсумтях. — Пак няма да разбере какво става.

— Аз ще ти разкажа интригата. Гледах го през май.

— Хубав ли е?

— Струва си повторно посещение.

Кимнах на въпросителния ѝ поглед и тя се изправи на ръба на тротоара с намерението да спре такси. Нямаше смисъл от много приказки. Билетите бяха покана, на която нямаше как да откажем. Нямаше значение кой всъщност ги изпраща — Джон и Драма, Порги и Бес, Мат и Джеф...

Таксито ни стовари пред театъра малко преди девет. Разпоредителят погледна билетите ни и обясни, че не може да ни настани преди антракта. Останахме във фоайето и се заслушахме в музиката, която долиташе от сцената. Натали започна да ме запознава с кратката версия на либретото.

После музиката спря и публиката изпълни фоайетата, тълпейки се пред бюфета и тоалетните. Разпоредителят ни връчи по едно копие на „Плейбил“ и ни поведе нагоре по стълбите. Прекосихме малък балкон, зает от частни ложи. Нашата се оказа на десетина метра вляво от сцената.

Там ни очакваше Клеър Малъри. Беше сама и изглеждаше точно както на Чембърс Стрийт, когато трябваше да бъдат снети клетвените показания на Пъф. Беше сменила деловото си костюмче с къса рокля с овално деколте, напълно лишена от ръкави. Тъмнозелена на цвят, с дължина до коленете. Стисна ръцете ни и изрази съжаление за закъснението ни. После любезно попита дали искаме кратък преразказ на действията, които сме изпуснали.

— Искам обяснение — отвърнах.

— С удоволствие.

След което се появиха чековете, следвани от офертата.

— Упълномощена съм да преговарям в случай, че размерът на хонорара не ви удовлетворява — добави Малъри и бях принуден да се наведе напред, за да я чуя. Улових аромата на парфюма ѝ — нещо средно между плодове и цветя, което ми причини леко стягане в гърдите.

— От името на ДТС? — попита Натали.

— Разбира се. Това няма нищо общо с „Ламия и Бракмън“ — отвърна жената и отново отвори чантата си. Този път извади два комплекта документи. Успях да зърна чековете, които останаха вътре в компанията на четка за коса и някаква пудра. Документите се оказаха

договори. Персонални, по петнадесетина страници, запълнени с изобилие от юридически заврънкулки.

— Моля, прегледайте ги.

— По-добре ни осведомете устно — подхвърлих. — Ще стане по-бързо.

— С удоволствие. По силата на тези договори вие и госпожица Трент сте наети за консултанти по сигурността на „ДТС Индъстриз“ за срок от една година, считано от утре. Заплатата ви ще бъде осемдесет и четири хиляди долара месечно. Разбира се, в тези пари не се включва преддоговорният бонус, за който стана въпрос преди малко. Договорът включва пълна медицинска и социална осигуровка и покрива всички разходи по преместванията и свързаните с тях инциденти.

— Какво точно ще се иска от нас срещу всичко това? — попита Натали, без да откъсва очи от сцената.

— Вие и господин Кодиак поемате отговорността за охраната на директорския борд на ДТС, включително в домашни условия и в чужбина, на работа и извън нея.

— Нима ДТС не си е наела специализирана фирма за това? — намесих се.

— Фактически ДТС използва услугите на три такива фирми. „Андерсън Виджилънт“ отговаря за сигурността на заводите ни във Вирджиния и двете Каролини. „Тред Дифенс 2000“ отговаря за сигурността на централите ни в Лос Анджелис, Хюстън и Сейнт Луис, а „Омега Текнолъджис“ е наета за борба с промишления шпионаж чрез най-съвременни електронни системи.

— Добри фирми — казах аз. И наистина бяха добри, въпреки глупавите си имена. Освен това бяха големи, със стотици специалисти на ведомост. В сравнение с тях ние с Натали бяхме дребни риби, на светлинни години от класата им.

— Наистина са много добри — съгласи се Клеър Малъри. — Всяка в своята област. Но вие несъмнено сте отбелязали, че нито една от тях не е специализирана в личната охрана.

— И това е причината, поради която ДТС иска да наеме нас? — скептично подхвърли Натали.

— Съществуват опасения, че мнозина от отделните висши ръководители на компанията може би са изложени на рискове — отвърна Малъри. — Особено в обстановка на непрекъснато

увеличаващите се отвличания с цел откуп. ДТС предпочита да бъде обезопасена добре, вместо да съжалява.

Прелистих договора в ръцете си. Доколкото можех да преценя, тази жена действаше директно и доста ефективно. Мангизите буквално изскачаха от хартията и се забиваха в мозъка ми.

Песнопението на сцената спря и публиката го възнагради с вежливи аплодисменти. Същото стори и Малъри, макар че цялото ѝ внимание беше насочено към нас.

Затворих папката с договора и сведох глава. Бях направил изчисленията, които жената срещу мен знаеше, че ще направя, но тя за всеки случай искаше да ги съобщи и на глас.

— Заплатата на всеки от вас ще е около един милион и осем хиляди долара годишно — съобщи тържествено тя.

— Странна цифра — рече Натали. Не разбрах дали се шегува, или цифрата наистина ѝ се струва странна.

Малъри очевидно възприе второто предположение, защото кимна и продължи:

— Както вече ви казах, имам пълномощията да преговарям за сумата — разбира се, в рамките на определени граници. Ще направите ли контраоферта?

— И договорът влиза в сила от утре, така ли? — попитах.

— Да.

— И работим изключително за ДТС?

— За срок от дванадесет месеца. Ръководството на компанията очаква, че срещу сумата, която предлага, винаги ще бъдете на разположение. За целта е желателно да се преместите в Чарлстън.

Кимнах. Мъчех се да не гледам договора. Пеенето на сцената се поднови, но не чувах нищо. Мислех си за Ерика и колежа, за апартамента и сметките ми. Натали безмълвно ми гледаше сеира.

Човекът, който получава суми като тези в договора, се нарича другояче. Той не живее под наем, защото си има собствен дом. Той изпраща в колеж децата си или онези, които зависят от него. Плаща си сметките навреме и инвестира на Уолстрийт, никога не търси заеми от приятели, за да си купи нужното оборудване. Милионерът не се тревожи за болнични сметки или непредвидени разходи, за чекове без покритие или такива, които се бавят прекалено дълго.

Натали търпеливо чакаше. За момент адски я намразих.

— Няма ли възможност да отложим подписването на договора до приключването на сегашния ни ангажимент? — попитах.

— Боя се, че не — поклати глава Малъри. — По този въпрос са категорични. Искат ви на борда веднага.

— Много удобно — промърмори Натали. — Тъкмо поемаме една работа и хоп — ДТС се появява с още едно безкрайно съблазнително предложение...

— Впечатлени са от начина, по който се грижите за охраната на господин Пъф — спокойно поясни Малъри. — Приемам, че сте поставени в малко неудобно положение, но тези хора не са от търпеливите и предпочитат да действат с максимална бързина. Господин Кодиак?

— Хм...

— Какво решавате?

Мълчаливо поклатих глава.

— Нима деветдесет хиляди месечно не решават проблемите ви? — Тя ме погледна с почти истинска невинност.

— Ламия знае ли, че ни отправяте подобна оферта? — попитах.

Тя поклати глава.

— Госпожице Малъри, не съм много вещ в правната етика, но не нарушавате ли някакви правила? Не сме ли свидетели на типичен случай на конфликт на интереси?

Малъри се поколеба за момент, после кимна, вероятно решила, че може да ни се довери.

— Бях помолена от ДТС да ви направя тази оферта.

— Но това ви поставя в рискова ситуация, нали? — притиснах я аз. — Ако откажем, а Ламия научи, вероятно ще ви уволни.

— Възможно е.

— Но при всички случаи ще ви отстрани от делото.

— Това е сигурно — потвърди Малъри. — Но не е нужно да стигаме дотам. В цялата работа няма нищо лошо, господин Кодиак. Просто ви предавам условията на една оферта, която, ако бях на ваше място, щях да приема без никакво колебание.

Договорът на Натали лежеше акуратно в скута ѝ. Отново сведох очи към моя. Забелязах, че едното му ъгълче е леко измачкано.

Малъри отвори чантата си за пореден път, но го направи така, че да виждам съдържанието ѝ. Отново мярнах чековете и пудриерата, а

след това и останалите дреболии — четка за коса, червило и кутийка презервативи. Тя ме стрелна с поглед и се усмихна, след това продължи да рови. Скоро намери това, което търсеше — масивна автоматична писалка „Паркър“, оцветена в мраморно-синьо на бели жилчици. Развъртя капачката и ми я подаде.

„Аз съм най-големият глупак на света — рекох си. — Още сто години да живея, пак няма да намеря по-тъпо копеле от себе си“.

— Не мога да приема — промърморих и станах. — Съжалявам.

Натали се изправи до мен, а Малъри се облегна в креслото си и ни дари с един наистина слисан поглед.

— Това важи и за двама ви, така ли? — пожела да узнае тя. Беше успяла да се овладее със смайваща бързина и във въпроса ѝ нямаше нищо освен леко разочарование.

— Аз не бих била толкова дипломатична, затова предпочитам да замълча — хладно отговори Натали.

Подадох договора на Малъри. Тя го взе и заби питащ поглед в лицето ми.

— Офертата е изключителна! — После прошепна: — В нея има толкова изгода за вас, че би трябвало да си помислите пак.

— Желая ви успех в новата работа — казах и тръгнах към фоайето.

Натали ме настигна чак на ъгъла на Бродуей и Четиридесет и шеста и ми извика да забавя крачка. Спрях да я изчакам. Пред един от малкото останали на Таймс Скуеър сексмагазини някакъв мъж раздаваше листовки. През раменете му беше нахлузен плакат-сандвич, на който пишеше ВСИЧКИ ЖЕНИ ГОЛИ!!!

На следващия ъгъл някакъв лилипут на средна възраст тактуваше върху обърнати кофи. Акомпанираше му латиноамериканче с акордеон, което едва ли беше на повече от десет години. Неоновите реклами светеха ярко.

Натали спря до мен и уви ръка около кръста ми. За момент си помислих, че пак е открила опашка подире ни, но този път не ѝ беше до игри. Целуна ме по устата, а онзи с кофите тихо подсвирна.

— Това ти е утешителната награда — рече тя.

— Дълго ще се питам какви ли бяха тези допълнения към договора — промърморих.

— На първо място самата Клеър Малъри, предполагам — ехидно подхвърли Натали.

— Съмнявам се.

— Защо иначе ще ти тика под носа презервативи?

Засмях се, Натали също. Тръгнахме по тротоара. Ръката ѝ остана увита около кръста ми. Спряхме едно такси и Натали даде адреса ми на шофьора. Изведнъж се сетих, че не бяхме спали в едно легло от началото на проверката. Разбира се, напрежението се върна в секундата, в която си го помислих. И когато таксито спря пред блока ми, във въздуха вече витаеше нещо особено. Извадих петачка от портфейла си и я подадох на Натали, за да покрия своята част от сметката.

— Искаш ли сутринта да се видим в „Шератон“? — внезапно попита тя. — Или предпочиташ да отидем заедно?

— Първо ще се опитам да хвана Ламия — отвърнах. — Искам да разбера какво го е накарало да промени решението си да се откаже от делото. Последното покушение срещу Пъф беше осъществено с негова помощ, макар и неволна. Може би знае нещо, което ще ни е от полза.

— Попитай го и за Малъри.

— Непременно.

— В такъв случай аз ще направя проверка на терена. Звънни ми около обед на мобилния. Ще уточним евентуалния час на срещата с Дейл и Кори.

— Добре — казах. — Лека нощ.

— И на теб.

Погледите ни останаха заковани един в друг две секунди по-дълго от обичайното, после казах още едно „лека нощ“ и слязох от таксито.

— И така, партньорът ми Джон е по гръб и крещи: „Зад теб, зад теб! Тя има пистолет!“ Обръщам се и наистина я виждам. В ръката си държи малък пистолет. Викам ѝ да го хвърли, но тя само стои и ме гледа. Това ме плаши, вадя оръжието си и го насочвам към нея. Мисля си по какъв начин да я обезвредя. Беше не по-голяма от теб.

— А после? — попита Ерика.

— После тя натисна спусъка и от дулото излетя едно доста странно пламъче. Оказа се, че държи пистолет-запалка. Едва тогава

видях, че в другата си ръка държи лула за марихуана; лапна я и поднесе огънчето към нея. — Скот Фаулър замълча за момент, после се засмя на спомена. — Накрая хвърли всичко на земята, разкашля се и извика: — Чиста съм!

Ерика избухна в смях.

— Престъплението те прави глупав — добави Скот, после ме видя в рамката на вратата и се усмихна. — Здравсти, Атикъс!

— Здравсти, Скот.

Ерика размаха ръце да привлече вниманието ми.

— Тук е вече цял час, защото му казах, че ще се прибереш всеки момент. Къде беше?

— На културното пасбище.

Ерика ми се изплези — сигурен признак, че не вярва на обяснението ми.

— Искан да поговорим — подхвърли Скот.

— Давай — рекох.

Ерика поклати глава на грубостта ми, огледа ни, надигна се от стола, на който през нощта беше седяла Драма, и сухо ни осведоми:

— Ще съм си в стаята.

Скот я изчака да излезе и едва тогава посегна към бутилката на пода. Беше завита в бяла салфетка.

— Предлагам примирие — тържествено рече той и ми я подаде.

Взех шишето и го вдигнах срещу светлината. Беше скоч, „Гленливет“.

— Моля за извинение — каза Скот.

Гледах го и усещах как се смалявам и ставам все по-жалък. Тръснах глава да прогоня това усещане и седнах на стола.

— Не ми дължиш никакви извинения — въздъгнах. — Аз бях този, който не се справи добре. Радвам се, че не си ме отписал.

— Имай ми малко доверие де! Нима наистина си помисли, че мога да сложа край на приятелството ни? За нещо такова?

— Да — признах аз.

— Трябва да имаш повече вяра в хората около теб, Атикъс. С Бриджит се срещаме веднъж в седмицата, не повече. Вечеряме заедно и това е всичко.

— Това, което става между вас, не е моя работа.

— Сигурно. — Той вдига рамене. — А имаш ли представа за какво си говорим по време на вечерята?

— Разменяте си рецепти?

— Тя говори, а аз слушам. Говори главно за теб, а понякога и за Натали. От време на време бълва огън и жупел за работата си. Не проявява интерес да ме вкара в леглото. Честно казано, и аз също — въпреки че съм силно впечатлен от темперамента ѝ... И така, тя ми разказва за живота си. Не може да отиде при Дейл, още по-малко пък при Натали. Затова идва при мен. Но ти трябва да я потърсиш, да ѝ подадеш ръка...

— Спах с най-добрата ѝ приятелка. Това не се забравя с една подадена ръка.

— Наранил си я, държал си се като задник. И докато продължаваш да спиш с Натали, нещата няма да се оправят!

— Ерика ли ти го каза?

— А ти няма ли да кажеш, че това не е моя работа?

— Няма — отвърнах. — Но нещата не са толкова лесни, колкото ти се струва.

— Трябва само да завъртиш един телефон.

— Не знам какво да ѝ кажа.

— Все ще измислиш нещо. Искаш ли да отворим бутилката и да споделим част от нейната топлина?

Станах и отидох в кухнята. Налях две чаши и ги донесох. Скот взе своята и попита:

— Как е работата?

— Извън контрол. Тази вечер ДТС ми предложи договор за един милион.

— Срещу какво?

— Срещу изключителните ми услуги. Винаги съм се питал как ще се почувствам, ако някой предложи да купи душата ми.

— И?

— Странно. Изведнъж се почувствах стар. Чу ли за бомбата?

— Да. Федералният прокурор възложи на двама от нашите да се заемат със случая. Намирисва ми на възпрепятстване на правосъдието, макар че още е рано за нещо по-определено.

— След три дни е насрочено ново снемане на клетвени показания. Мисля, че Доу няма да допусне това.

— „Сентител“ ще опази Пъф, не се безпокой.

— Няма да е „Сентинел“, а ние с Натали.

— Облечи бронезилетка — посъветва ме Скот. — Между другото, най-сетне успяхме да идентифицираме трупа в „Орсини“. Канадец на име Гастон Рафаел. Канадската полиция има дебело досие за него, подозират, че е замесен в няколко убийства на територията на Квебек. Но не мислят, че той може да е Джон Доу.

— Не е — съгласих се, но не добавих нищо повече. Не знаех какво да му кажа, а не бях сигурен дали ще ми повярва, ако отворя приказка за снощното посещение на Драма. Самият аз не можех да си повярвам.

— И Интерпол е на същото мнение — подхвърли Скот. — Разполагат с твърди доказателства за две негови операции в Хонконг преди година-две, но по това време Рафаел е бил в затвора. Съжалявам, че не мога да ти предложа нещо повече. — Той опразни чашата си и стана. — Е, аз тръгвам. Обади се. Ще идем да хапнем нещо, а може и да изгледаме някой мач на „Янките“.

— Добре — обещах аз и станах да го изпратя. Заключих след него и тръгнах да се прибирам в стаята си. Ерика ме чакаше в коридора.

— Трябва да го направиш — каза тя.

— Пак ли подслушва? — Намръщих се.

— Обади се на Бриджит! — гневно извика Ерика, обърна се и затръшна вратата след себе си.

21.

На следващата сутрин взех от Маргил личния телефон на Ламия и му се обадох. Отначало той се възпротиви, но в крайна сметка се съгласи да се срещнем. Взех метрото до Чембърс Стрийт и малко преди десет бях там. Юридическата фирма „Ламия и Бракмън“ заемаше етажите от първи до девети, а кабинетът на Ламия се оказа на осмия етаж — далеч над мястото на експлозията. Да не говорим, че нищо в сградата не показваше, че вътре неотдавна е избухнала бомба. Той ме посрещна в чакалнята, нетърпелив да приключи с мен. Кракът му в елегантна обувка „Топсайдър“ нервно почукваше по теракотата. Последвах го в кабинета му — покрай друга стая за снемане на показания и разкошна библиотека, запълнена с юридически издания. Коридорите бяха почти пуси. Малко бяха хората, които изгаряха от желание да прекарват почивните си дни в офиса.

— Какво мога да направя за вас? — попита Ламия, след като ме покани да седна.

— Имам един-два въпроса относно охраната на Пъф по време на снемането на клетвените му показания в понеделник. Преди всичко искам да зная колко човека ще присъстват.

— Само Клеър.

— Малъри?

— Да, Клеър Малъри. Това проблем ли е?

— Зависи. Знаете ли, че тя изпълнява поръчки на ДТС?

Веждите му се склочиха.

— Моля?

Разказах за офертата на сътрудничката му в театър „Шуберт“, като започнах с тайнствената двойка, която ни бе следила с Натали. Предадох му всички подробности от разговора с Малъри, а след това му показах и отрязъка от билета си.

— Ако не вярвате на мен, обадете се на Натали Трент — приключих и му продиктувах мобилния ѝ телефон.

Ламия обаче не си го записа.

— Как изглеждаха мъжът и жената, които ви следяха? — попита той, докато разглеждаше билета. Пръстите му внимателно гладеха назъбените му краища.

— Бели, на тридесетина години. Жената беше висока около метър и седемдесет, слаба и руса, с обикновени черти. Мъжът също беше рус, но доста едър.

Ламия остави билета на бюрото си, после го побутна с пръст към мен. Очите му все още избягваха моите.

— Дрейк — промърмори той.

— Като патето ли? Доналд Дрейк?

Ламия поклати глава, но не се впусна в подробности.

— Клеър няма да присъства на снемането на показанията в понеделник — заяви той. — От този момент е уволнена, макар че все още не го знае.

Имах причина да се съмнявам в това. Подозирах, че Клеър Малъри вече е в Чарлстън и осребрява първия от чековете на ДТС.

— Кой са двамата, които ни следяха? — попитах. — Какво имахте предвид, като казахте „Дрейк“?

— Не съм много сигурен кои са.

— Все пак опитайте.

Ламия не хареса тона ми. Скръсти ръце пред гърдите си и ме изгледа строго.

— Затова ли сте тук? Аз съм доста зает и...

— Тук съм, за да обсъдим охраната на Пъф в понеделник. Сам ли ще бъдете, след като уволнихте Малъри?

— Ще се опитам да й намеря заместник. Но не мога да кажа кой ще е.

— Заместникът ще присъства в помещението, нали?

Ламия кимна.

— Преди да започнете, моите хора ще претърсят и вас, и колегата ви — предупредих го. — Същото важи и за всички други присъстващи в стаята заедно с Пъф.

— Това го очаквах — отвърна адвокатът. Търпението му видимо се изчерпваше.

— Кой друг ще присъства?

— Освен мен и сътрудника ми ще има още стенограф и съдия от САП, който ще решава евентуално възникналите възражения и

спорове.

— САП?

— Службата за съдебен арбитраж и посредничество — САП. Или съдия под наем. Най-често е пенсиониран член на съдебната колегия, който сядва на масата, за да бъде рефер. Присъствието му струва петстотин долара, но пести време.

— И него ще трябва да го претърсим.

— Очевидно.

— Кой друг в кантората знае за мястото, на което ще се снемат показанията?

— Ами аз, Клеър, Сузи — това е секретарката ми... Май само толкова. Опитвахме се да ангажираме минимум хора.

— Уведомихте ли ДТС?

— Обади се Уилям Бойър и попита кога възнамеряваме да снемем показанията.

— Бойър? Човекът, който даде показания пред Сената?

— Точно така.

— Какво му отговорихте?

— Че ще снемем показанията на Пъф колкото е възможно по-скоро. Още не бяхме решили къде ще стане това и по тази причина не му съобщих точното място.

— А той поиска ли да го научи?

— Не.

Разбира се. Това е било без значение, тъй като Малъри е била наясно. Което означаваше, че и ръководството на ДТС е разполагало със същата информация.

— Това ли е всичко? — попита Ламия и изразително размести няколко бумажки по бюрото си.

— Любопитно ми е да разбера защо отново поехте делото — подхвърлих.

— Просто си промених решението.

— При последния ни разговор бяхте категоричен, че се отказвате. Не е ли малко странно? Първо се отказвате от делото, а след това го поемате отново.

— Какво намеквате? — Ламия ме изгледа начумерено.

— Не съм много сигурен, че изобщо намеквам нещо. Но не съм единственият, който ще си направи вярно заключение за развоя на

събитията. ДТС ви заплаши, нали?

— Не ви разбирам, господин Кодиак. А сега извинявайте, но ме чака работа. Надявам се, че ще намерите изхода.

— Обадете се във Федералната прокуратура и им разкажете всичко — подхвърлих.

— Приятен ден! — Той тръсна глава, разтвори папката пред себе си и започна да подчертава пасажи с жълтия си флумастер. Станах и тръгнах към вратата.

— Благодаря за времето, което ми отделихте — рекох. — Ще се видим в понеделник сутринта.

Той се обади в момента, в който посегнах към дръжката на вратата.

— Чакайте.

Обърнах се. Папките по бюрото му бяха подредени като амбразура на картечар.

— Ще успеете да осигурите охраната на Пъф, нали? — попита Ламия. — Ще направите така, че снемането на показанията му да мине без инциденти?

Исках да отговоря положително на тези въпроси. Наистина исках.

Но сърце не ми даваше да излъжа представител на правосъдието. Излязох и тихо затворих вратата.

Те чакаха в огромните кресла от черна кожа, наредени покрай стените на приемната. Жената беше качила краката си на масичката, а тялото ѝ се бе смъкнало по такъв начин в големия стол, че изглеждаше без врат. Носеше същите маратонки от предната вечер, но беше сменила дрехите си. Сега беше облечена с дънки и черна тениска. На пода до краката ѝ имаше късо кожено яке, а на очите ѝ — слънчеви очила „Рейбан“.

Мъжът до нея също беше с дънки, но неговата тениска беше бяла. Положението на тялото му също беше по-прилично — с изправен гръб и крака на пода. На масичката пред него беше разтворена някаква папка. Успях да зърна голямата снимка — осем на десет, която побърза да тикне под купчина документи, предимно фотокопия.

Тя ме видя първа и побърза да се изправи.

— Хънтър!

Мъжът вдигна глава към нея, после проследи погледа ѝ и ме видя. Затвори папката, избърса длани в дънките си и стана. Жената не се помръдна.

Изчака да тръгна по коридора към асансьорите и се обади едва тогава:

— Атикъс Кодиак?

— Почти същият — отвърнах.

Беше по-едър, отколкото си бях мислил. Поне с десетина сантиметра по-висок от мен, с широки рамене и внушителни мускули. Беше по-едър и от Дейл, може би и по-силен. Около сините му очи се появиха ситни бръчици. Очите ме изследваха безцеремонно, от глава до пети. Това продължи доста повече, отколкото ми беше приятно — най-малко десетина секунди.

— Ако искаш, ще се обърна, за да ме огледаш и отзад — казах.
— Така ще получиш пълната картинка.

— Ще я получа, като си тръгнеш — отвърна той, пресегна се покрай мен и натисна бутона на стената.

Жената също стана и каза:

— Държиш се грубо, Хънтър.

Мъжът ми се ухили.

— Извинявай.

— Извинен си — отвърнах и вдигнах глава към индикатора за етажите над вратата. Показа се, че такъв няма. На негово място имаше две стрелки, насочени нагоре и надолу. Нито една от тях не светеше. Жалко, защото имах чувството, че всяка би ми свършила работа.

Жената извади визитна картичка и ми я подаде.

— Мисля, че е редно да се представим по-любезно, отколкото снощи — промърмори тя. — Аз съм Чесапик, а това е брат ми Хънтър.

Взех картичката. Беше проста и изискана. В средата ѝ пишеше „Агенция Дрейк“, а в ъгъла, с по-дребен шрифт „Чесапик Дрейк“, плюс телефонен номер, но без адрес.

— Край на дългогодишните ми усилия! — съобщих ѝ тържествено. — Най-последно успях да открия хора с по-странни имена от моето.

Хънтър Дрейк се плъзна зад сестра си и я прегърна през рамо. На безимения му пръст имаше солидна венчална халка от бяло злато, която на по-малка ръка би изглеждала прекалено дебела. Сестра му се

облегна на гърдите му. Изведнъж ми се стори мъничка, а той — огромен. Сякаш мечок беше прегърнал катеричка.

— Родителите ни са имали по-особени чувства към историята — сподели Чесапик. Косата ѝ беше лъскава, ушите — малки, с изящни перлички вместо обици.

— Или необичайно чувство за хумор — подхвърлих.

— Нашите старци са сред основателите на колонията Плимът — осведоми ме Хънтър Дрейк.

— Страхотно! — Отново погледнах стрелките. Все още не светеха. Май щеше да се наложи да използвам стълбите. — И за кого работите, ако не е тайна? За Ламия или за ДТС?

— Страхувам се, че не можем да говорим по този въпрос — отвърна Чесапик, докато лекичко се люлееше на пръсти.

— Агенция Дрейк... — проточих. — Нещо започва да ми светва. Не сте ли частни детективи?

— Може би — рече Хънтър.

— А може би не — добави сестра му.

Кимнах, усмихнах се и с мъка потиснах желанието си да ги застрелям и двамата.

— А ти си Атикъс Кодиак — рече Чесапик.

— Частен бодигард — допълни я Хънтър.

— Страхотен охранител...

— Стабилен пич...

— Тежък случай...

— Или поне така сме чували — приключи серията Хънтър.

— Стига, защото ще се изчервя — рекох.

Чесапик игриво захапа десния палец на брат си, после взе ръцете му между дланите си. Той нежно я притисна към себе си, после тя се освободи, наведе се напред и каза мило:

— Асансърът е тук.

Миришеше на кутия от парфюм.

— Слава Богу — рекох, докато влизах в кабината. — Странно беше да се запозная с вас.

— Мерси, подобно — усмихна се Чесапик.

— Скоро пак ще се видим — обеща Хънтър.

— Не и ако аз ви видя пръв — уверих го.

— Няма — успокой ме Чесапик. — Това просто не може да се случи.

Заварих Ерика седнала на стълбите пред вратата, с книга в ръце. Щом ме видя, тя стана и започна да си изтупва задника.

— Заклучих се.

— Защо не звънна на Ортега или на домоуправителя?

— Звъннах, но ги няма. А и от твоите резета не бих могла да проникна в апартамента, дори да имах ключ.

Отворих входната врата и ѝ направих път да влезе. Наведохме се да приберем пощата и веднага започнахме да я сортираме. Открих едно писмо от брат ми и веднага ме боцна чувство за вина. Все още не бях отговорил на предишното. От мястото си на площадката видях, че вратата точно под нас зее отворена.

— Някой се е нанесъл, а? — подхвърлих на Ерика.

— Нямам улики, Уотсън — отвърна тя. — Ще започнем ли разследване?

Слязох долу и почуках на отворената врата. В носа ме удари острата миризма на прясна боя.

— Ало?

— Момент.

Погледнах Ерика, която сви рамене, облегна се на стената и отново отвори книгата.

На прага се появи непозната жена и ми се усмихна. Имаше руса коса, капризно издути кукленски устни и носеше очила. Косата ѝ беше стегната с широка лента на черно-бели ивици. Беше някъде около моята възраст.

— Да?

— Здравейте. Скоро ли се нанесохте?

Тя кимна и ми подаде лявата си ръка, която беше сравнително по-малко оплескана с боя от дясната.

— Приятно ми е, Мидж.

— Атикъс — отвърнах. — А това е Ерика.

Ерика се надвеси над перилата и пусна в ход любезната си усмивка.

— О, вие сте охранителят! — възкликна Мидж. — Предупредиха ме, че ще се появите. Знаете ли, никак не ми харесва прозорецът, от

който се излиза на аварийната стълба. Можете ли да направите нещо за резето му?

— Мога да го погледна — казах. — Но за поправка трябва да се обърнете към домоуправителя.

— Ще ви бъда благодарна — усмихна се Мидж, обърна се и тръгна навътре. Последвах я. На втората крачка усетих, че и Ерика е зад мен. Разположението беше същото като това горе. Вървахме по коридора, задръстен от кутии с боя. Стигнахме до това, което в нашия апартамент наричавме дневна. Но Мидж явно беше решила да го превърне в спалня. Дъсченият под беше покрит със стари чаршафи, които явно й помагаша да смени цвета на стените от бежово в бяло.

Тя махна към прозореца.

— Просто ми се струва, че не е добре затворен.

Приклеках и се заех да изследвам механизма и рамката.

— Изглежда ми наред — констатирах след известно време.

— Сигурен ли сте? Имам чувството, че държи хлабаво. Ако някой бръкне с пръчка или нещо подобно, лесно ще може да го отвори.

Уверих се, че прозорецът е залостен, след което направих опит да го отворя. Рамката дори не помръдна.

— Мисля, че нямате проблем. Просто бъдете сигурна, че скарата срещу прозореца е вдигната и заключена.

— Е, след като казвате...

— Това е мнението ми.

— И за него ви плащат, така ли?

— Така — казах. — Е, добре дошла в сградата. Предполагам, че ще се виждаме често.

— Да ви предложи нещо за пиене? Имам сода.

Ерика надникна иззад рамото на Мидж и енергично поклати глава.

— Съжалявам, но очаквам гости — отказах аз. — Надявам се, че прозорецът няма да ви създава проблеми.

— Ще ви държа отговорен — усмихна се Мидж. — А вие със сестричката ви сте винаги добре дошли.

— Не съм му сестра — каза Ерика.

— Не си ли?

— Не съм — сладко отвърна Ерика и притисна книгата към гърдите си като някоя примерна пенсионерка.

— О — рече Мидж, след което затръшна вратата под носа ни, без да обръща внимание на опитите ми да обясня как стоят нещата.

— Много хубаво! — изръмжах на Ерика, докато се качвахме по стълбите.

— Господи, видя ли я? — изкиска се тя. — Щяха да ѝ изскочат очите!

— Ще се обади в полицията — рекох мрачно.

— Няма ли най-сетне да престанеш да се тревожиш какво ще си помислят хората? — Ерика ме изгледа обвинително. — Какво като се обади на ченгетата? Ще им обясним положението и готово!

— Обичаш да създаваш неприятности, нали?

— Обичам, е слабо казано, брато. Направо си умирам за тях!

Ерика излезе веднага след появата на Натали, като заяви с отровна любезност:

— Ще ви трябва уединение и покой. Ще се върна в осем.

Не реагирах. Но уединението и покоят се оказаха илюзия. Новата ни съседка Мидж явно бе приключила с боядисването и беше преминала на инструменти с електрическо захранване. Надявах се, че управата на блока е запозната с бояджийските ѝ амбиции.

Натали си взе една бира, седна на кухненската маса и впери поглед в лицето ми.

— Чувала ли си за „Агенция Дрейк“? — попитах.

— В областта на частните разследвания Дрейк са върхът — моментално отговори тя.

— Чувал съм за тях, но съвсем бегло — признах. — Дори не си спомням къде.

— „Гаймс“ публикува един малък материал за тях миналото лято. Това беше в разгара на скандала с тютюневите монополи. Но, доколкото знам, с това се изчерпи и цялата им реклама. Умишлено избягват да се афишират.

— Откъде знаеш за тях?

— От „Сентинел“. Засичали са се по разни задачи. Те са фамилна фирма.

— Сякаш са излезли от евтино криминале — измърморих.

— Страшни ли са?

Описах накратко поведението им в офиса на Ламия.

— Дрейк открай време работят за тютюневите монополи. — Натали потръпна. — Наемат ги да ровят калта и да разкриват онези малки гадни тайни, които дискредитират експертите и не им позволяват да дават показания в съда.

— Бизнесът им вероятно се разраства — промърморих, спрях да бърша печката и изплакнах гъбата на умивалника. Фактически печката не се нуждаеше от почистване, но търсех някаква работа за ръцете си. Не знам защо става така, но домашната работа винаги ми помага да мисля. — Кога ще се появят останалите?

— Дейл каза, че ще се отбие да вземе Кори — отвърна Натали. — Но ти не знаеш защо са били там, нали? Имам предвид Дрейк.

— Предполагам, за да докладват на Ламия. Хънтър носеше някаква папка, която при появата ми побърза да затвори.

— Може да е била пълна с порнографски снимки — подхвърли Натали.

— Които показва на сестра си, така ли?

Дейл и Кори се появиха точно навреме. Разменихме си няколко общи приказки, след което се заловихме за работа. Натали беше осъществила обиколката на „Шератон“ и беше нарисувала скиците. Разгледахме възможните пътища за проникване и изтегляне и изразходвахме почти пет часа, за да уточним всички подробности по придвижването на Пъф. Особено внимание обърнахме на евентуалните слаби пунктове в плана. Някъде към пет бургиите и флексовете долу замлъкнаха, но малко след това Мидж улови чука и ни разгони фамилията.

— Искам смяна на стаите — подхвърлих на Натали. Идеята беше да преместим на ново място участниците в снемането на показанията непосредствено преди да докараме Пъф в хотела. Надявахме се, че тази промяна ще обърка плановете на Доу.

— Добра идея — съгласи се тя. — Ще имам грижата.

Дейл искаше да се запознае предварително с маршрута от имението до града, а Кори изрази желание да го придружи. Разбраха се за следващата сутрин.

— Може би ще видя баща ти — каза Кори на Натали. — Да му предам ли много поздравии?

— Не съм сигурен, че ще те разбере — подхвърлих.

Приключихме в девет и всеки тръгна да се прибира. По моя преценка нещата се развиваха добре, надеждите ми нараснаха. Единственият неудобен момент настъпи, когато Дейл попита дали някой от нас се е свързал с Бриджит. Въпросът му беше последван от една от онези гадни паузи, които казват всичко.

— Всъщност няма значение — обади се след нея дълбоко сконфузеният Дейл.

Ерика се прибра точно когато гостите ми си тръгваха. Поздрави Натали с изненадваща любезност, вероятно защото виждаше, че си тръгва. Нат ѝ отговори с подобаваща сърдечност, но в поведението ѝ на двете се усещаха дебели пластове лед.

Апартаментът изведнъж се опразни. Седнахме пред телевизора и изгледахме едно старо видео с Гари Купър. Ерика заяви, че Гари Купър е най-добрият актьор на света.

— Благородството буквално се процежда от порите му — каза с уважение.

— Това ми звучи доста отвратително.

— Не съм казала, че искам да го излижа — отвърна тя. — Утре вечер пак ли имаш среща?

— Да — въздъгнах. — А в понеделник няма да ме има цял ден...

— Няма проблеми. И без това утре вечер мислех да отида у Бриджит, ще остана и повечко... Тя няма да има нищо против.

— Добре.

— Можеш спокойно да си извикаш Натали.

— Може би — отвърнах спокойно.

— Майната ти!

Последното съвещание проведохме в неделя, в осем, отново у дома. Натали пристигна първа. Носеше куфарче, а раницата с дрехите беше праметнала през рамото си.

— Може ли да ги оставя в стаята ти? — попита тя.

Кимнах, но в душата ми се промъкна чувството за вина. Тя нямаше предвид куфарчето.

Десетина минути по-късно се появиха Дейл и Кори. Настанихме се около кухненската маса и започнахме окончателния си брифинг. Дейл описа в детайли маршрута, на който се беше спрял. Рало сутринта на следващия ден пред портала на имението щеше да ни чака

бронирана кола, доставена от „Сентинел“. Снемането на показанията беше насрочено за десет, което означаваше, че трябва да сме в имението най-късно в осем, готови за придвижването на Пъф.

Докато Натали проверяваше за последен път кодовете за вътрешна радиовръзка с Дейл и Кори, аз вдигнах слушалката и набрах номера на Трент.

— Ще бъдем на място между седем и осем — казах. — Искаме да направим последен оглед на терена, след което Дейл ще прегледа превозното средство и чак тогава ще изкараме Пъф.

— Ще разполагате с още две коли — водач и задна — отвърна Трент. — Имаш ли нещо против?

— Нямам. — Изброих другите неща, които щяха да ни трябват, и той обеща всичко да е наред. — Ще наричаме клиента с псевдоним „Спусък“, предай това на хората си.

— Няма проблем — отвърна Трент. — А ще ми кажеш ли нещо за плана си да спипаш Доу?

— Възнамерявам да посипя пътеката до пещта с трохи от царевичен хляб — започнах с жизнерадостен тон. — В момента, в който Доу влезе, Натали ще затръшне вратичката, а аз ще пусна газта.

— Наистина ли мислиш, че е смешно? — изръмжа той.

— Мисля, че имаме други грижи освен залавянето на Доу — отвърнах.

— Искам да ме разбереш добре — мрачно продължи той. — В момента си нагазил много надълбоко и нямаш ресурс да се справиш. Създаваш абсолютно същата ситуация, при която загина Рубин Фебър. Искам да те предупредя, че ако някой от екипа ти пострада, с теб е свършено. Ще направя всичко възможно да ти отнемат лиценза и да го хвърлят в огъня — още преди да изровиш главата си от пясъка... А не дай Боже нещо да се случи на дъщеря ми! Тогава ще те накарам да си платиш здраво. Заклевам се, че ще те преследвам, докато съм жив!

— Тъкмо ще си имам храна за размисъл — промърморих, но той вече беше затворил.

— Проблеми? — Натали ме погледна настойчиво.

Поклатих глава. За това щяхме да говорим по-късно, когато останехме само двамата.

— Преминаваме на последните детайли — продължи тя. — Кой ще борава с далекобойните оръжия?

— Как си с AP-15? — попитах Кори.

— Мога да улуча мишената.

— Браво тогава. Току-що беше номиниран за отговорник по прикриващия огън, в случай че се прецакаме.

— Оспорвам номинацията — обади се Дейл. — Който е за нея, да каже „йес, сър“, който е против — същото.

— Йес, сър — рече Натали.

— Благодаря — обади се Кори. — Благодаря на всички. Надявам се да отговоря на очакванията на фирмата и да изпълня задълженията си както трябва. Най-много мечтая да забия една капачка в задника на онзи, който дръзне да ни се мотае в краката!

Натали, Дейл и аз заръкопляскахме, а Кори избърса от окото си една фалшива сълза.

— Много трогателно — рече Натали. — В момента, в който стигнем хотела, ще те помоля да оставиш AP-15 и да хванеш карабината.

— По тая част си падам най-много — ухили се Кори.

— А сега да преминем на облеклото.

— Модна маниачка! — промърмори Дейл.

Тя изви вежда.

— Предполагам, че ще сме с професионално облекло.

— Мислих по този въпрос — обадох се. — Това е хотел в центъра на Манхатън, лято е... Ако всички се изтупаме в костюми, няма как да не приличаме на бодигардове.

— Боже опази! — Кори се прекръсти.

— Възпиращият фактор ще е на наша страна, ако изглеждаме като хора, които не искат да бъдат обезпокоявани. От друга страна обаче, ако изглеждаме като бодигардове, неизбежно ще привлечем вниманието.

— Хората на „Сентинел“ ще са с костюми — каза Натали. — И ще поемат тази роля.

— В такъв случай съм склонен да приема, че трябва да сме с всекидневен облекло — рекох. — Нека те да привличат вниманието, а ние да си вършим работата.

Всички изразиха мнение, че предпочитат всекидневното облекло, което е и по-удобно. А в края на деня това щеше да е най-важното. Неудобството води до невнимание — вместо да наблюдава клиента си,

гардът започва да си мисли колко гадно го стягат обувките. А невниманието е предшественик на грешката.

Утре обаче всяка грешка щеше да е фатална.

Общо взето това беше всичко. Кори и Дейл казаха лека нощ и си тръгнаха, а Натали се забави с обичайното „има да обсъдя още нещо с Атикъс“.

Вратата щракна. Стояхме в кухнята и се гледахме. Това, което правехме нощно време, беше започнало в тази кухня преди близо десет месеца. Нощта беше студена и мрачна, а аз бях самотен и изпълнен със самосъжаление. Натали беше леко на градус, страдаше и търсеше рамо, на което да положи глава. Рамото задължително трябваше да е на човек, който също е познавал Рубин.

В един момент седнахме на дивана с чаши в ръце; споделяхме загубата. И отново станахме приятели. По онова време излизах с Бриджит, но само от месец.

Когато времето напредна и навлязохме в малките часове на нощта, станах да я изпратя до вратата, но вместо да си тръгне, тя се озова в леглото ми.

Тя се обади точно когато обмислях всичко това:

— Да остана ли?

— Не.

— Вероятно си прав. Тази вечер трябва да си починем.

— Сама каза, че не можем да продължаваме така.

Натали затвори очи, тялото ѝ видимо се отпусна. Разбрах, че изпитва облекчение. Аз също.

— Не бях сигурна какво искаш — промълви тя след кратка пауза.

— Не бях убедена, че... Може да ти прозвучи тъпо, но не исках да стане така, че да нараня някакви твои чувства...

— Аз също.

— Господи, ама много ни бива да се прецакваме, а? — засмя се тя.

— Аха — промърморих неохотно.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че е време да изтрием черната дъска и да забравим тая история!

— Е, чак пък да я забравим... — Поклатих глава. — Имахме сексуални моменти, които си струва да бъдат запомнени.

— Не и напоследък.

— И това е вярно.

— Точно тази част имах предвид.

— В такъв случай съм съгласен.

— Добре — каза Натали. — Между другото, не съм чувала за трайно партньорство, в което участниците спят заедно.

— Бракът — напомних ѝ.

— Не го приемай навътре, но ти не си идеалният брачен партньор.

— Нараняваш ме.

Тя отново се засмя, после пристъпи към мен и ме целуна по бузата с белега.

— Лека нощ, Атикъс. Ще се видим утре сутринта.

Изчаках я да си вземе раницата от стаята ми, а после я изпратих до вратата. Слезе по стълбите, без да се обръща. Останах с впечатлението, че стъпва по-леко отпреди. Аз също се чувствах така, сякаш бях свалил от плещите си огромен товар. За пръв път от петък ме обзе нещо като оптимизъм. Нямаше гаранция, че нещата ще се получат, нямаше гаранция и за оцеляването на Пъф — както вече бях предупредил Маргил, — но шансовете изведнъж ми се сториха по-добри.

Залостих вратата и погледнах часовника си, после включих печката и сложих чайника. Имах един нов ментов чай, който ми харесваше. Беше добър за прочистване на стомаха, а освен това помагаше преди сън. Разгърнах „Харпърс“ и докато чаках водата да заври, нападях кръстословицата. Чаят стана много добър, но кръстословицата доста ме озори.

Когато телефонът иззвъня, отдавна я бях зарязал и се бях задълбочил в статията на Лафъм за военнопромишления комплекс.

— Ало?

— Ти си ало. Кажи с какво си облечен.

Изпуснах списанието и за малко не се полях с остатъците от горещия чай.

— Адски късно е да си буден, нали? — добави Драма. — А утре те чака тежък ден. Много тежък... Бях почти сигурна, че вече си почиваш.

Нямаше начин да засека откъде се обажда, а дори и да имаше, това нямаше да ми донесе нищо добро. По всяка вероятност се

обаждаше от уличен телефон или от краден джиесем. И в двата случая връзката със сигурност минаваше през пет-шест спътника, преди да кацне в някой от рутърите на „Бел Атлантик“ и да стигне до мен.

— Много си мълчалив — отбеляза тя. Гласът ѝ беше леко дрезгав. Може би беше от телефона, може би нарочно говореше така. — Обаждам ти се от негово име, просто за да ти кажа сбогом. Беше ми много приятно и наистина съжалявам, че не прекарахме повече време заедно.

След тези думи линията прекъсна.

22.

В шест и десет сутринта Дейл ме взе от тротоара пред блока и подхвърли:

— Изглеждаш ужасно. Не можа ли да спиш?

— Не много.

— Нат ли ти попречи?

В погледа ми имаше достатъчно острога, за да го накарам да се вторачи в пътя напред. Взехме Кори, който се настани отзад с цялото си оборудване и картонена чаша кафе в ръка. На неговото „добрутро“ отвърна само Дейл — аз си замълчах.

С Натали се бяхме разбрали да се видим направо в имението, затова Дейл подкара директно към изхода на града и магистралата за Йорктаун Хейтс. От стереото се лееше музиката на „Дайър Стрейтс“, Кори и Дейл пееха заедно с групата. Парчето беше „Братя по оръжие“.

След обаждането на Драма бях напълно блокирал и не забелязвах нищо около себе си. Ако беше шега или номер от страна на Мозиър и Трент, тя никак не беше смешна и имаше всички шансове да стане опасна. Но ако Драма беше истинска — а вече бях почти сигурен, че е така — значи вървахме по пътеката, предначертана от врага, директно към зоната на смъртта.

Опасността ни дебнеше, но аз просто не я виждах. Бях толкова притеснен, че ми се искаше да си блъскам главата в арматурното табло. Да я блъскам, докато двигателят блокира.

Нещо бяхме пропуснали. Но това нещо не беше убягнало на Джон Доу и в резултат Джеръмая Пъф щеше да умре.

Пристигнахме на портала в седем и половина. Охраната ни спря за проверка, след която бяхме допуснати във вътрешността на периметъра. Оставихме колата на малкия паркинг. Шевролетът на Натали не се виждаше никъде. Страхът и съмненията ми бързо взеха връх въпреки неистовите усилия да ги държа под контрол.

Мозиър го нямаше. Единствено Йоси си направи труда да ни посрещне. Прегърна Кори и Дейл и им подхвърли няколко приятелски

думи.

— Не сме се виждали само десет дни — рече Кори.

— Да, ама вече ми липсваш, джудже!

— Достатъчно съм висок, за да ти изритам задника!

Йоси се обърна към мен и съобщи:

— Спусък чака в стаята си. Облечен, нахранен и изпълнен с ентузиазъм, тъй като ще бъде ескортиран от твоя охранителен екип. Да го изведем ли?

— Още не.

Дейл ми хвърли въпросителен поглед, на който отвърнах с поклащане на глава. Не исках да се повтарям. Щях да съобщя новината едва след появата на Натали. Попитах Йоси къде мога да намеря телефон и той ме прехвърли на охранителя в коридора, който ме поведе към кухнята. Помещението се оказа огромно, с вградени хладилник и фризер. В средата му имаше островче за приготвяне на храната, отлято от бетон и покрито с листове неръждаема ламарина. Телефонът беше на стената в дъното, до микровълновата фурна.

Охранителят дискретно се оттегли, а аз направих опит да се свържа с Маргил. Първо го потърсих у тях, но младеешката му съпруга или някоя от дъщерите му ме уведоми, че вече е тръгнал за кантората. Прекъснах връзката и набрах служебния му телефон. Телефонистката ми каза да почакам.

— Добро утро — прозвуча в слушалката гласът на Маргил.

— Обажда се Атикъс — казах. — Искам да отмените снемането на показания.

— Какво се е случило?

— Все още нищо. Но ще се случи.

— Сигурен ли сте?

— Достатъчно сигурен. Джон Доу знае къде и кога ще бъдат снети клетвените показания на свидетеля.

— Как е разбрал?

— Вероятно чрез Клеър Малъри.

Маргил помълча няколко секунди, после каза:

— Това не мога да го приема.

— Ламия е бил заплашен или шантажиран — продължих. — ДТС са го притиснали по някакъв начин да поеме делото отново, за да излезе Пъф на светло и да стане лесна плячка на Доу. Купили са

Малъри, както се опитаха да купят Натали и мен. Правят всичко възможно да извадят Пъф на показ, за да могат да го елиминират. Ламия ми каза, че Уилям Бойър от ДТС е пожелал да научи деня и мястото на снемането на показанията. Получи ли тези сведения, смятайте, че ги е получил и Доу.

— Но вие проверихте охраната, нали? — възрази Маргил. — Работите по въпроса от петък. Нима искате да кажете, че днес Джери ще бъде убит въпреки ангажимента, за който ви плащам?

— За съжаление това е твърде вероятно.

— Не — отсече Маргил. — Отлагането е невъзможно. Показанията трябва да бъдат снети днес, защото съдия Халъндал даде специално разрешение за възобновяване на процедурата. Ако поискам отлагане, процедурата ще бъде затворена, а Ламия ще се погрижи Джери никога да не се появи пред съда. Това е последният ми шанс да получа официалните му показания и съм длъжен да се възползвам от него.

— Трябва да има и друг начин.

— Нямаме избор, Атикъс. Ламия настоява за снемане на показанията лице в лице. Писмените няма да са достатъчни.

— Може да направим видеоконферентна връзка.

— Вече се досетих за това и дори го предложих. Но Нийл отказа. Настоява да е в едно помещение с Джери.

— Което означава, че ДТС иска той да е в едно помещение с Джери.

— Можете ли да го докажете?

— Не.

— Не мога да отида в прокуратурата само с вашите подозрения, Атикъс. Трябват ми доказателства.

— Днес нещо ще се случи, господин Маргил. И не съм сигурен, че моите хора ще успеем да му попречим, за да спасим живота на Пъф.

— Нямам избор — повтори адвокатът.

Няколко секунди гледах втренчено телефона на стената, после затворих очи. Видях Драма в затъмнената ми спалня, ухилена под двойствената си маска.

— Ще се видим там — подхвърли Маргил.

— Ако изобщо стигнем — отвърнах с въздишка.

Когато излязох отвън, Натали тъкмо паркираше. Цифрите на часовника ми показваха седем и петдесет и една. Йоси не се виждаше наоколо, а Дейл и Кори проверяваха оръжията до микробуса и зареждаха далекобойните. Кори сложи в джобовете си няколко резервни пълнителя. И двамата се бяха облекли за работа — Дейл в панталони в защитен цвят и бяла риза с дълъг ръкав, а Кори в джинси, тениска и дънково яке. Натали слезе от колата си и получих възможност да се уверя, че и нейното облекло е подобно. Приличахме на групичка застарели студенти.

— Съжалявам, че закъснях — подхвърли Натали. — Но татко се обади и ме задържа на телефона.

— Какво иска тоя мръсник? — попита Кори.

— Виж сега, това все пак е баща ми! — сръза го Натали.

Кори замълча и продължи прегледа на пушката си.

— Атикъс, той ме помоли да се оттегля — каза Натали. — Според него или Пъф ще бъде убит, или някой от нас.

— Това трябва да го обсъдим — отвърнах и й направих знак да се приближи към микробуса, за да включим и останалите двама колеги, без да повишаваме тон. Кори и Дейл нямаха представа за първата ми среща с Драма, затова им я описах набързо.

— Снощи отново ми се обади — добавих. — Каза, че се обажда, за да ми каже „сбогом“, но не защото напуска града с въображаемия си работодател.

— Може да е блъф — подхвърли Кори.

— Защо ще блъфира? — учуди се Натали.

— А защо ще ни предупреждава? — контрира Кори.

Дейл внимателно оглеждаше периметъра. Обади се едва когато очите му спряха на портала.

— Предполагам, че преди малко си се обадил на нашия работодател.

— Да — казах. — Но Маргил твърди, че не може да отмени снемането на показания.

— Което означава, че сме в лайната до гуша — загрижено промърмори Кори.

— Огледах многократно подготвителната ни работа — казах. — Имам чувството, че пропускаме нещо, но не зная какво е.

— Нищо не пропускаме — заяви категорично Натали. — Подготовката ни е сто процента. Направихме всичко както трябва, дори повече. Ако отнякъде изскочи грешка, тя няма да е наша.

— Значи си на мнение, че Драма е проникнала в „Сентинел“, така ли?

— Все отнякъде трябва да получава информация, нали?

— Може би е проникнала в самата операция — подхвърли Дейл. — Чрез някой, който работи по нея.

Тази идея хареса на всички, но никой не я одобри на глас.

— Нищо не можем да направим — заключих. — Действаме според плана, като сме готови за всичко.

— К'во пък чак толкова, по дяволите! — тръсна глава Кори. — Винаги съм мечтал да се окъпя в лъчите на славата!

През следващите четиридесет и пет минути Дейл се занимаваше с шофьорите на „Сентинел“, с които уточни последните детайли от маршрута. Те щяха да управляват двете коли — водещата и ариергардната. Кори се свърза с Йоси и научи, че авангардният екип начело с Мозиър вече е успял да се придвижи до „Шератон“ и да направи оглед на апартамента, в който щяха да снемат показанията на Пъф. Всичко било нормално, не открили нищо. Кори предупреди, че веднага след пристигането ни ще поискаме смяна на помещенията, а Йоси каза, че ще имат готовност за проверка на новото.

С Натали отидохме да се видим с Пъф, който ни чакаше на вратата. Беше облечен в сив костюм, който изобщо не му отиваше — отпуснат там, където трябваше да бъде стегнат, и тесен там, където би трябвало да е по-свободен. Единствено каубойските ботуши от алигаторска кожа изглеждаха удобни.

Пъф ни стисна ръцете с леко овлажнялата си десница, после облиза устни и бодро подвикна:

— Хайде, време е за шоу!

— Я облечи това. — Подадох му бронезилетката. Той мълчаливо се подчини. Изведнъж заприлича на човек, който е намъкнал спасителен пояс. Което всъщност си беше чистата истина.

Прегледах жилетката, за да проверя дали панелите ѝ са разгърнати правилно и дали е достатъчно стегната. Всеки пропуск в това отношение увеличава риска от евентуалното проникване на

куршум. Което, от своя страна, създава допълнителния проблем със събличането — една съвсем нелека процедура, когато става въпрос за тежко ранен човек.

Той размаха ръце да изпробва свободата на движенията си и на лицето му се появи нервна усмивка. После протегна ръце към Натали. Беше леко изпотен въпреки работещата климатична инсталация.

— Какво? — попита тя.

— Ела де — рече Пъф, придърпа я за ръцете и направи няколко танцови стъпки около масата. — Танцуваш божествено.

Обиколката им свърши при дивана.

— Много благодаря — отвърна изненадано Натали и механично опипа косата си, за да провери дали жичките на радиостанцията ѝ са в ред.

Пъф подръпна жилетката за последен път, след което се потупа по гърдите и седна.

— Ще стане — каза. — Кара ме да се чувствам като човека от Ламанча, но ще стане... Това не е първата планина, която се налага да изкача. Което ми напомня, че имам нещо за теб. Ей там, на бюрото.

— Какво е то?

Той напълни гърдите си с въздух и започна:

— Колаж, синко. Изкуство, ако щеш... Обещах да ти изработя един и го изпълних. Ей го там, на бюрото.

Отидох да хвърля едно око. Слава Богу, този път бе обърнал гръб на цигарите — бе предпочел архитектурните детайли и природните пейзажи. Композицията представляваше мъж с два различни крака — единият от тухли и бетонни блокчета, а другият от цимент и мрамор. Ръцете му бяха от дървета. Главата беше стегната в стоманен шлем, върху който беше нахлупена каубойска шапка. На левия джоб на ризата му беше окачена шерифска звезда, изработена от нарязан на ивици пейзаж на пустинен залез.

— Бартер — ухили се Пъф и почука с пръст по кевлара на бронежилетката си. — Една броня за друга, или костюм за костюм...

— Благодаря — рекох. — Ще си го взема, като те върнем тук.

— Да не забравиш. — Изгледа ме тежко. — Иначе може да си помисля, че не го харесваш.

— Напротив, харесвам го.

— Не понасям да ме лъжат — продължи той, без да дава вид, че ме е чул. — Става страшно гадно, защото подкопава доверието и разбива приятелството. Знам го от собствен опит...

Проверихме батериите на радиостанциите, опипахме за последен път предавателите, слушалките и микрофоните. Всичко изглеждаше наред.

— Дейл? — включи се в ефира Натали.

— Слушам те.

— Спусъка е готов за път.

— Всичко за посрещането му е наред.

Извърнах се към Пъф, който се беше вкопчил в презрамките на бронезилетката с такава сила, сякаш искаше да увисне на тях.

— Няма нищо срамно да си нервен — казах. — Мен самият едва ме свърта на едно място.

Той примигна два пъти, после облиза устни.

— Пресвета Дево, помогни ми! Устата ми сякаш е пълна с пясък, Атикъс! Освен това адски ме свива стомахът.

— Искаш ли вода?

Той поклати глава.

— Ще се справиш — уверих го. — Оттук отиваме директно в колата. Ще те помоля да изчакаш при вратата и да тръгнеш, след като те повикам. Тръгнеш ли, трябва да вървиш бързо. Ще се придържаш плътно между мен и Натали. Насочваш се директно към колата, качваш се и се навеждаш силно напред. Държиш си главата на коленете, докато не ти кажем, че можеш да се справиш.

Пъф преглътна с мъка. Стори ми се, че чувам как мърда адамовата му ябълка.

— Разбрано — изграчи той.

— Хайде, да тръгваме — обърнах се към Натали.

— Една минута — обяви в микрофона си Натали.

— Прието — отвърна Дейл.

Спуснахме се по стълбите и се насочихме към входното антре. Пъф беше плътно между нас. Докторката Карин Казанджян беше там, начело на екип от четирима охранители. Държеше оранжев спасителен пояс, който имаше малко по-особено предназначение. Ако навън дебнеше снайперист, който не може да улучи главата на клиента с

първия изстрел, и ако Карин действаше достатъчно бързо, Пъф може би имаше някакъв шанс да оцелее.

От мястото си виждах колите, три на брой, наредени непосредствено пред къщата. И трите бяха черни лимузини, като тази в средата беше нашият мерцедес специално изпълнение. Беше оборудван с блиндирани стъкла, синя лампа, устойчиви на куршуми гуми и противопожарна система, а във вратите му имаше ниши за огнестрелно оръжие. Беше направен не за скорост, а за здравина. Един среден по големина танк, способен да оцелее в урбанистични условия.

Покрай пътеката се наредиха охранители — по четирима от двете страни. Идеята беше да се намали до минимум възможността за далечен обстрел. Тримата останали в антрето изпълняваха същата роля. Те щяха да излязат навън заедно с нас, образувайки плътен кордон около Пъф. Аз щях да бъда зад него, леко вдясно. Натали щеше да крачи право пред него. В края на редицата охранители, непосредствено до колата, чакаше Ланг.

Натиснах копчето на предавателя.

— Дейл, провери ли колите?

— Да. Всичко е наред.

Натали се извърна към Пъф и поясни:

— Атикъс мрази колите.

— Сериозно? — нервно се изкикоти Пъф. — Момче, това не е твърде американско от твоя страна.

— Готови сме — екна в ухото ми гласът на Дейл.

— Спусък тръгва — заявих.

Излязохме в плътен пакет. Ланг изчака да стигнем до средата на пътеката, след което отвори вратата на колата. Дейл вече се беше настанил зад волана. До него се очертаваше профилът на Кори с пушка в ръце. В краката му имаше раница с резервни пълнители, две димки и бог знае още какво.

Натали ни поведе към колата, влезе вътре и пъргаво се прехвърли в другия край на седалката. Аз побързах да натикам Пъф след нея. Той се настани в средата и покорно сведе глава към коленете си, почти в скута на Натали. Аз се качих последен и Ланг затръшна вратата. Казанджян се насочи към ариергардния автомобил заедно с един от гардовете.

— Тръгвай! — заповядах. Дейл повтори думата в микрофона на арматурното табло и колите в малкия ми конвой покорно се раздвижиха.

Натали ми хвърли поглед, в който имаше усмивка и леко притеснение, и промърмори:

— Мисля, че си имаме работа с един стар мръсник!

— Мръсниците са най-добрите, скъпа — обади се от скута й Пъф.

Натали реши, че това е добър признак, и подхвърли:

— След като си толкова свеж, никакъв убиец не може да те изплаши.

— Свеж значи — промърмори Пъф. — Отдавна не бях чувал тази дума. Ти очевидно си една елегантна и добре възпитана млада дама.

Излязохме през портала и поехме по асфалтирания път. Водещата кола беше на пет секунди преди нас — нито прекалено далеч, нито много близо. В корема ми започна да се оформя голям моряшки възел. Дърветата от двете страни на пътя бяха дебели и стройни, предлагащи великолепно укритие. Ако ни нападнаха тук, щеше да стане внезапно и без никаква възможност да маневрираме.

Очите на Дейл не се откъсваха от пътя. Ние с Натали и Кори непрекъснато въртяхме глави. Пъф продължаваше да държи главата си ниско, но вече не говореше. Напрежението ни намаля в момента, в който излязохме на „Таконик“. Скоростта на колите нарасна до сто километра в час, но дистанцията между тях не се промени.

— Добре се движим — съобщи Дейл.

— Можеш да се изправиш — казах на Пъф.

— А мога ли да сваля това нещо? — попита той и подръпна бронезилетката.

— Бих казал не — рекох. — Но попитай Натали. Когато става въпрос за коли, тя е по-милостива.

— Можеш да я свалиш, но при условие да я облечеш отново, преди да пристигнем, и да си с нея през цялото време на процедурата. За пътуването по обратния път отново ще я махнем.

Пъф започна да се гъне и да се навежда, от устата му излизаше мъчително пъшкане. В крайна сметка успя да смъкне бронезилетката и да я сгъне на коленете си.

Следващите няколко километра изминахме в пълна тишина. От време на време Дейл подхвърляше по някоя реплика в микрофона си, а другите шофьори му отговаряха. Намали, дай газ, внимавай за колата вдясно, гледай онзи отляво, приближаваме завой... И това беше всичко. Обстановката не предразполагаше към разговори.

Пъф се обади някъде около северните предградия на Йонкърс:

— Ти пушиш, нали?

— Не — изненадано заекна Натали. — Всъщност понякога.

— Недей — смушка я Пъф. — Тютюнът ще те убие. Със сигурността на куршум, но много по-бавно.

— Не ме ръчкай! — обидено се отдръпна тя.

— Не ти харесва, а?

— Никак.

Той отново я смушка, този път в рамото.

— Ей така действа цигарата на дробовете ти, скъпа. Катранът, добавката амоняк за повишаване на никотиновото съдържание, другите вредни съставки — мога да ти изброя поне сто — всички до една фатални за здравето. Всяка година от цигарите умират четиристотин двадесет и пет хиляди души. Нима искаш да бъдеш една от тях?

— Не, аз само...

— Не ме лъжи, момиче! Повече от двайсет години се занимавам с тая гадост! От десет метра надушвам пушача! Никотинът е в косата и дрехите ти. Раков парфюм, скъпа. Усетих го, докато танцувахме.

— Отказах ги! — заоправдава се Натали. — Изобщо не съм сериозен пушач. Пуша по-малко от половин кутия, за Бога!

— Значи си ги отказала току-що, защото сутринта си изпушила поне една — засече я Пъф. Пръстите му несъзнателно опипваха каишките на бронезилетката в скута му.

Натали ме погледна, но аз не можех да направя нищо в нейна защита и тя отново се извърна към Пъф.

— Прав си — рече. — Сутринта изпуших една, малко преди да тръгна за имението.

— Не го прави пак — промърмори Пъф и закова поглед в пътя пред нас. Изминахме около три километра, преди да се обади отново: — Съжалявам, не биваше да те блъскам. Човек не може да се отнася

така с една дама. Но вонята непрекъснато ме удряше в носа, а не можех да разбера кой от двамата ви е пушил...

— Няма нищо — рече Натали.

— Нямам право да хвърлям камъни по никого! — горчиво продължи Пъф. — Самият аз пуших и ги отказвах цели петнадесет години. Не можех да работя за ДТС, без да съм захапал фасата! Двамата с Били седяхме в кабинета му и изпробвахме различни марки, произведени от различни производители. Оценявахме ги, опитвахме се да открием хармана им, съотношението между различните тютюни. Знаеш ли, че между четирийсет и шейсет процента от твоите цигари първо качество се правят от суровина, която се търкаля по пода на фабриката? Събират я с метли, нарязват я на ситно и я прибавят към хармана.

— Кой е Били? — обадох се. — Да не е Уилям Бойър?

— Точно той. — Пъф кимна. — Тогава не беше изпълнителен вицепрезидент, а само директор по маркетинга. Двамата със съпругата му редовно ни идваха на гости, хапвахме, пийвахме. И пушихме, разбира се. Един-два пъти дори ходихме на риба в Монтана. Беше още преди времето, когато всеки втори клечеше до водата с пръчка в ръце, твърдо убеден, че това е най-добрият начин да се контактува с природата...

— Чували ли сте се напоследък? — попитах.

— С Били не си говорим — отсече Пъф и не отвори уста чак до Манхатън.

Конвоят пристигна в „Шератон“ без инциденти. От радиостанцията долитаха кратките реплики на гардовете на „Сентинел“, които си разменяха информация. Дейл спря, но не изключи мотора. В следващия миг Кори отвори вратата и тръгна да слиза. Очите му направиха кратко, но изчерпателно сканиране на лицата наоколо, после се вдигнаха нагоре, търсейки евентуален снайперист. Не откри нищо. В Манхатън има хиляди места, които могат да послужат за скривалище на снайперист. Ако Драма или Доу бяха решили да действат от разстояние, имаха доста богат избор.

От фойето на хотела се появиха четирима гардове на „Сентинел“ и се насочиха към нас. Други двама слязоха от ескортиращата кола, следвани от Карин Казанджян. Тя тръгна право

към входа, докато гардовете останаха в близост до мерцедеса. Кори отвори задната врата от страната на Натали. Тя излезе навън, плътно следвана от Пъф. Аз отново останах в ариергарда. Охранителите ни заобиколиха, Дейл отмести колата и ние бързо се шмугнахме в хотела.

Бяхме на открито най-много за петнайсетина секунди, но те бяха наситени с напрежение. Оглеждах се и се вслушвах — очаквах сухия пукот на пушечен изстрел.

Не се случи нищо.

В радиостанцията прозвуча гласът на Мозиър:

— Второто северно стълбище осигурено, можете да потегляте.

— Прието — рекох.

Тръгнахме да пресичаме фойето, покрито с дебел килим. Минахме покрай гишето на рецепцията. Хората се отдръпваха да ни направят път. Някаква дебелана попита на висок глас дали Пъф е политик. Кори крачеше вдясно от клиента. В едната си ръка носеше раницата, другата бе под дрехата му. На всички беше ясно, че държи оръжие, но все пак гледаше да не го размахва прекалено открито.

Гардовете пред нас се разделиха и отвориха вратата, водеща към стълбището. Натали за миг вдигна ръка и аз се залепих до Пъф, готов да го поведе напред. Той дишаше тежко и видимо се напрегна, когато го докоснах. Натали провери обстановката пред себе си и ни направи знак да тръгваме. На площадката на четвъртия етаж Пъф вече дишаше толкова тежко, че започнах да мисля за почивка, но той беше упорит и стигна до осмия дори без да забави ход.

— Напускаме стълбите — каза Натали по радиото.

— Всичко е чисто — отговори Мозиър.

Коридорът не беше нищо особено — като всеки хотелски коридор. Беше боядисан в характерните за „Шератон“ убито златисти тонове. Крачехме по него с умерен ход към апартамента. Мозиър и още един гард чакаха пред вратата. Отново изпитах особеното усещане за обреченост, нещо като déjà vu... Не много отдавна охранявах един друг клиент, пак в хотелска стая, пак с гардове на „Сентинел“, покриващи периметъра...

От отворената врата се влизаше директно в хола на апартамента, който беше празен. Обзавеждането беше добро, съставено от онези особени хотелски мебели, които изглеждат като скъпи оригинали, но на практика са обикновени ментета серийно производство. Малка

стълба вляво от входната врата водеше към второто ниво. На горния ѝ край се беше изправил Лесли Маргил. Този път носеше вратовръзка на червени и бели ивици.

— Всичко наред ли е? — попита той, но никой не му отговори.

Натали се насочи директно към спалнята вдясно. Кори направи крачка встрани и остана на пост в хола. Спалнята беше празна. Натали разпредели гардовете, а аз помогнах на Пъф да се освободи от бронезилетката. В момента, в който приключихме, той заяви, че иска да са наплиска лицето, и се втурна към банята. Затвори след себе си и почти веднага се разнесе шум от течаща вода. Напрегнах слух и долових гъргоренето му.

Мозиър наблюдаваше процедурата със здраво стиснати устни.

— Кой друг е тук? — попитах го.

Той ме огледа, сякаш преценяваше дали си струва да отговори.

— Ламия и някаква чернокожа дама, казва се Брийдън. Новата му помощничка, или нещо такова... Тук е и Клеър Малъри, придружава Бойър. Съдебният писар Гриър, същият от предишния път, плюс съдията... Всички са на горния етаж и чакат. Осигурихме помещението, което ще използват. Проверихме го три пъти, дръпнахме завесите...

— Защо са тук Малъри и Бойър?

— Че откъде да знам? Появиха се преди петнадесет минути и започнаха безкрайните се адвокатски приказки. Никой не прояви желание да си тръгне.

Не знаех дали да се тревожа. Някой от ДТС — по всяка вероятност група хора, бяха отговорни за покушението срещу Пъф и ангажирането на Доу. Нямах основания да подозирам, че Бойър е съучастник на Джон Доу, но едновременно с това не виждах причини, поради които изпълнителният вицепрезидент на ДТС е пожелал да присъства на клетвените показания на Пъф. Преди малко бях научил, че двамата са били приятели, но беше съвсем ясно, че това приятелство отдавна е приключило. Не очаквах да се поздравят с цветя и прегръдки.

— Всички ли претърсихте? — обърнах се към Мозиър.

Той преглътна язвителния си отговор с видими усилия и отвърна:

— Всички са чисти.

— Кога сменихте стаите? — попита Натали.

— Две минути преди появата ви.

— Браво — казах.

Пъф излезе от банята с бяла кърпа в ръце. Избърса се и я хвърли на леглото. Не улучи и кърпата се плъзна на пода.

— Готов съм — промърмори прегракнало. На яката му тъмнееше мокро петно.

— Бойър е тук — осведомих го.

Лицето му се опъна, бръчките му станаха по-дълбоки.

— Къде е?

— Горе — отвърна Мозиър. — Излезе на балкона да пуши.

— Не допускате да е паднал, нали? — попита Пъф.

— Още не сме проверили — отвърнах и подхвърлих: — Това не ти ли пречи?

— Готов съм — отвърна той, без да обръща внимание на въпроса ми. Опипа възела на вратовръзката си и избърса уста с opakото на ръката си. — Да започваме шоуто.

Вторият етаж беше почти пълно копие на първия. Клеър Малъри седеше до минибара в дъното. Видя ме и устата ѝ оформи едно беззвучно „здравей“. Не знам защо поздравът ѝ ми прозвуча като предложение.

Източната стена беше изцяло от прозорци. Пердетата бяха спуснати, с изключение на това, което покриваше плъзгащата се врата. Зад нея се виждаше силует на мъж с цигара в ръка. Срещу минибара беше отворена друга врата. Зад нея се беше настанил съдебният писар с лаптопа си и машина за стенографиране. Зърнах Ламия, до когото стоеше стройна афроамериканка, вероятно помощничката му Брийдън.

Маргил чакаше пред стаята заедно с още един човек — десетина години по-възрастен от него, с лице, прорязано от дълбоки бръчки. Носеше сив делови костюм, на врата му висяха очила с двойни лещи, окачени на тънък шнур. Гледаше доста напрегнато.

— Ще започваме ли? — обърна се той към Маргил.

— Разрешете ми само минутка със свидетеля, ваша чест.

Съдията кимна, огледа ни за пореден път и тръгна към помещението, в което се беше настанил съдебният писар.

— Чакат ви няколко не особено приятни минути — тихо подхвърли Маргил на Пъф. В гласа му имаше загриженост, примесена с напрежение. — Ламия се готви да ви настъпи здравата.

— Ясно — промърмори Пъф, но очите му останаха заковани в мъжа на балкона.

— Ситуацията е същата като преди, Джери — продължи Маргил. — Както по време на първите клетвени показания. Има малки промени в персонала, но това е всичко. Ще се проведе и кръстосан разпит, както вече ви обясних. Отговаряйте кратко, ясно и точно. Оставете Ламия и помощничката му да вършат тежката работа.

Пъф кимна. Мъжът на терасата хвърли фаса през парапета и посегна към дръжката на вратата. Беше едър, с почти незабележимо коремче. Под скъпия костюм не можеше да се определи дали е дебел, или всичко по него е мускули.

Затвори вратата и с насмешка погледна Мозиър, който забърза да спусне завесите. После каза:

— Здравсти, Джери.

Пъф го гледаше втренчено.

— Как е Хелън? — попита с дрезгав глас Бойър. — А Джордан?

Пъф пусна една крива усмивка, сякаш беше очаквал точно този въпрос. Хвърли ми един кос поглед, после изведнъж се втурна напред с протегнати към гърлото на Бойър ръце. Успя да го докопа, преди някой от нас да успее да реагира. В следващия миг го заби с пълна сила в дебелото стъкло на вратата. Ние с Мозиър се хвърлихме да го хванем.

— Не искам да изричаш имената им, Били! — задъхано изръмжа Пъф. — Не искам да ги шепнеш, не искам никакъв звук да излиза от устата ти!

— Спокойно — казах, докато се мъчех да разхлабя хватката му. Пръстите му почти не се виждаха, потънали дълбоко в обилната плът на Бойър. Натали мина зад Пъф, прегърна го през раменете и започна да го дърпа.

— Да не съм те чул! — повтори Пъф, но все пак разхлаби хватката си и ни позволи да го издърпаме назад. Малъри побърза да застане до Бойър.

Той се закашля и бръкна в джоба си за носна кърпа. Избърса първо устните, а след това и дланите си и промърмори задавено:

— Ти не си нормален, Джери.

Пъф отново полетя напред, но този път бяхме подготвени и му позволихме една-единствена крачка.

— Достатъчно — обади се съдията. Каза го със съвсем спокоен глас, но всички в помещението разбраха, че този човек няма да позволи повече своеволия. — Господин Маргил, бихте ли обяснили поведението на клиента си?

Ламия и Брийдън се изправиха до съдията и Маргил се обърна към тях.

— Вашият клиент демонстрира враждебно отношение към свидетеля ми — обяви той.

Ламия поклати глава. Имаше вид на човек, който не е спал цял месец.

— Ваша чест, моля да вземете под внимание молбата ми да се забрани всякакъв контакт на клиента на господин Ламия с моя свидетел, независимо дали е вербален, или не.

Маргил млъкна, изпъна рамене и зачака.

— Молбата ви е удовлетворена — каза съдията, обърна се към Бойър и вдигна вежди. — Никакви номера от този сорт, ясно ли е?

— Нямам какво друго да му кажа — сви рамене Бойър и се обърна към Малъри. Тя от своя страна размени многозначителни погледи с Ламия и Маргил.

— Клеър, бих искал да поговоря за минутка с теб и господин Бойър — подхвърли Ламия.

Малъри кимна, а Бойър прибра носната кърпа във вътрешния джоб на сакото си. Изчакахме, докато Ламия ги придружи надолу по стълбите. Отсъствието им продължи около три минути, след което адвокатът се върна горе. Не чух отваряне на външната врата.

— Още ли са тук? — попитах.

— Ще изчакат края на процедурата долу — отвърна навъсено адвокатът.

Понечих да попитам защо Бойър не си е тръгнал, но Ламия не ми даде възможност да го направя — мина покрай мен и влезе в стаичката, където се беше настанил съдебният писар. Брийдън го последва. Шествието се завършваше от съдията.

— Десет часът — обяви Лесли Маргил.

Пъф въздъхна, попипа вратовръзката си за последен път, след което повдигна панталоните си. Плъзна длан по темето си, опитвайки се да приглади непокорния кичур бяла коса, който бойко стърчеше нагоре, и изсумтя:

— По дяволите!

А после изпъна рамене и тръгна към помещението, където щеше да даде клетвените си показания. Приличаше на герой от сапунен сериал пред разстрел.

23.

— Господа адвокати, преди да започнем процедурата, съм длъжен да ви напомня, че сте ме упълномощили да определям правилата за работа, включително процедурните въпроси и отстраняването на пречките — започна съдия Фланигън. — В тази връзка предупреждавам, че няма да търпя никакви инциденти. Това, на което станах свидетел преди малко, никак не ми хареса!

Тримата адвокати кимнаха и отвърнаха в един глас:

— Да, ваша чест.

Съдията се обърна към Пъф и добави:

— И вас включвам в това число, господине.

— Разбирам.

— Много добре. Господин Ламия, можете да започвате.

— Господин Гриър, моля, помогнете на свидетеля да даде клетва — рече с плътен глас Нийл Ламия.

Съдебният писар кимна и се извърна към Пъф.

— Заклевате ли се да кажете истината, само истината и цялата истина? Съзнавате ли, че в противен случай носите съдебна отговорност?

— Да — отвърна Пъф.

— Господин Пъф, предполагам, че адвокат Маргил ви е обяснил какво означава снемане на клетвени показания — продължи Ламия. — Но нека си припомним още веднъж основните положения на тази процедура, просто за да избегнем всякакви неясноти. Ще ме извините за повторението, но това е изключително важен въпрос.

Прочисти гърлото си и продължи:

— В обстановката, в която се намираме, въпросните показания изглеждат съвсем неформални, но съдия Фланигън е тук, за да им придаде необходимата законна форма. Трябва да сте наясно, че вашите показания имат абсолютно същата сила, която биха имали в съдебната зала, пред законно избрани съдебни заседатели. Разбирате ли това?

— Да.

— По същество снемането на клетвени показания е процедура за събиране на факти. Очаквам от вас верни отговори на въпросите, които ще ви задам. Разбирате ли това?

— Да.

— Искам също така да бъдете наясно, че сте дали клетва да казвате истината и съзнавате, че противното се наказва от закона. Това означава, че ако съобщите неверни факти, това ще бъде считано за престъпление. Разбирате ли?

— Да.

— Искам най-кратките и ясни отговори от ваша страна, догадки и предположения не ме интересуват. Разбира се, това не означава, че ще отхвърля приблизителността на някои ваши отговори само защото не разполагате с по-точни сведения. Такива отговори ще бъдат приети, ясно ли е?

Този път Пъф се прокашля, преди да отговори утвърдително.

— И накрая, поради факта, че процедурата се записва от господин Гриър, който е съдебен писар, валидни ще бъдат само вашите вербални отговори. Това ясно ли ви е?

— Да.

— Много добре. Моля, продиктувайте трите си имена за протокола...

Не зная какво всъщност очаквах от тези клетвени показания, но никога не бях предполагал, че ще бъдат такива, каквито се оказаха. И мога да се закълна във Всевишния, че това е чистата истина за всички подобни процедури.

Скука.

Пълна и отчайваща скука.

Ето ви един пример:

Въпрос (на г-н Ламия): Посочете постоянното си местоживееене.

Отговор: Ричмънд, Вирджиния.

В.: Адрес?

О.: Стенли Стрийт 2543.

В.: Посочете за протокола своята професия.

О.: Аз съм изследовател в областта на биологията и биохимията.

В.: Разполагаме ли с неговото сиви?

Г-н Маргил: В петък беше изпратено в кантората ви.

Г-ца Брийдън: Аз го получих.

В. (г-н Ламия): Вярно ли е това, което посочи свидетелят?

О.: Да.

В.: Кой е сегашният ви работодател?

О.: В момента съм в пенсия.

В.: Кой беше последният ви работодател?

О.: „ДТС Индъстриз“.

В.: Колко време бяхте служител на „ДТС Индъстриз“?

В този дух нещата продължиха още около час и половина, след което Ламия започна да задава малко по-интересни въпроси. Те бяха свързани с подробности от работата на Пъф в посочената компания, с документацията, която е поддържал, с хората, които са имали достъп до нея. Все едно че наблюдавахме как се топи буца лед, но с тази разлика, че ледът е доста по-забавен.

Единственият човек в стаята, който изглеждаше нащрек и в час, беше самият Джери Пъф. Вероятно защото беше чакал тази процедура от доста време, а тя в неговите очи без съмнение заместваше изцяло съдебната зала. Но енергията му беше предимно нервна. На няколко пъти се задавяше, кашляше и се извиняваше, след което продължаваше да говори.

Някъде към дванайсет Дейл ме информира по радиостанцията за едно изискване на Карин Казанджян:

— Докторката твърди, че Спусък трябва да яде. Предлага да му поръчаме храна по румсървиса.

— Отхвърля се — отсякох. — Изпрати двама от хората си до някой кулинарен магазин наблизо. Да вземат нещо за ядене, което ти ще качиш тук, при нас. Не разрешавам да се ползва кухнята на хотела.

— Разбрано.

Храната пристигна след около час. Обявиха кратка почивка и всеки си взе по един сандвич и нещо безалкохолно. Адвокатите и съдия Фланигън демонстрираха отличен апетит. Може би се надяваха, че храната ще ги посъбуди. Пъф отхапа един залък от сандвича с бекон, остави го на близката масичка и заяви, че трябва пак да отскочи до тоалетната. Дейл стана да го придружи, а аз използвах възможността да направя една малка обиколка из апартамента.

Клеър Малъри и Бойър бяха седнали в хола на долния етаж и си хапваха от количката на румсървиса.

— Как е работата? — подхвърли Малъри.

— Като по вода. — Дарих я с най-сладката си усмивка и отворих вратата към коридора. Не успях да надникна, тъй като почти се блъснах в Кори.

— Трябваш ми — сухо съобщи той. — Ела.

— Проблеми?

Той ми направи знак да изляза и затвори вратата след мен. В коридора бяха разставени трима охранители. Двама от тях охраняваха стълбището — бях ги виждал в имението Уестчестър, но не им знаех имената, а третият беше Пит Уайт, изправен точно до входа на апартамента. Погледите ни се срещнаха и той леко кимна.

— Какво има? — попитах Кори.

— Следят ни — понижи глас той. — След като се върнахме от кулинарния магазин, Пит отново зае поста си на вратата...

— И?

— В една от стаите в дъното на коридора влезе жена, която запомних от магазина — обади се Уайт. — Номер 831.

— Сама ли е?

— Май да. Но вътре може би има и друг човек.

— Или цяла група — мрачно добави Кори.

— Как изглежда жената?

— Метър и шейсет и пет, не повече. — Уайт леко притвори очи. — Русокоса и слаба. Дънки и черна блуза. Носеше хартиен плик, но не знам какво имаше в него. — Очите му бавно възвърнаха обичайната си форма.

— Сигурен ли си, че следеше вас?

— Изобщо не бях сигурен, докато не я видях в коридора. От сутринта никой не беше излизал от тази стая. А когато мина покрай

мен, изобщо не ме погледна.

Това беше странно. Уайт беше облечен в цивилни дрехи — панталони в защитен цвят, мокасини, синя риза и тъмносиня вратовръзка, блейзър в убити тонове. От ухото му стърчеше миниатюрна слушалка, на колана му имаше радиостанция и пистолет. Изглеждаше точно това, което е — професионален бодигард.

Всичко това би трябвало да му спечели поне един, макар и повърхностен поглед. Ако не и втори.

— На чие име е регистрирана стаята? — попитах.

Уайт извади някакво листче от джоба на спортното си сако и бавно го разгъна пред очите ми. Срещу номера на стаята беше записано името Дрейк.

— Под това име са регистрирани двама гости. Снощи, малко преди полунощ.

— Как ще заповядаш да действаме? — попита Кори.

Усетих как бръчките на челото ми раждат главоболие от съвсем нов тип.

— Би ли повикал госпожица Малъри? — казах. — И кажи на Дейл да ми съобщи, когато процедурата се възобнови. Нямам представа колко още ще продължи.

— Искаш ли прикритие?

Поклатих глава, отидох до стая 831 и почуках на вратата. С гърба си усетих как Уайт сменя позицията си, за да може да ме прикрива. Това ми донесе чувство на неочакван комфорт. Фактически не знаех дали мъжът и жената, които бях срещнал в кантората на Ламия в събота, са истинските Чесапик и Хънтър Дрейк; не знаех дори дали Дрейк изобщо съществуват и какви са тези двамата зад вратата.

Отвори жената, която се беше представила като Чесапик. Очите ѝ светнаха, а главата ѝ леко се извърна към вътрешността на стаята.

— Хънтър, имаме гости!

— Здравейте отново — рекох.

— Здравейте, човече, дето са ви кръстили на голяма полярна мечка! Тъкмо започнахме една игра на джин-руми, искате ли да се включите?

Надникнах над рамото ѝ и видях Хънтър седнал на пода с тесте карти в ръце. Той ме поздрави с вдигнат палец. От хартиената торбичка до него се подаваше нахапан сандвич. Не бях напълно

сигурен, но ми се стори, че е пастърма върху нещо бяло, най-вероятно майонеза.

Чесапик се завъртя на токчетата си, изтича обратно в стаята, грабна картите и опря задник на ръба на бюрото. После подхвърли:

— Бас държа, че се пита какво правим тук.

— И аз — рече Хънтър. — Имаш ли осмици?

Чесапик прегледа картите си и изплези език.

— Я оди се пери! — Каза го така, сякаш ставаше въпрос за еротичен масаж.

— Мамка му — рече Хънтър и изтегли една карта от тестето.

— Влезте де — обърна се Чесапик към мен.

Подчиних се. Стаята беше значително по-малка от апартамента в другия край на коридора. Леглото беше разхвърляно, а между възглавниците се мъдреше чанта за фотоапарат. На бюрото имаше картонена опаковка с шест газирани води, две от които липсваха.

— Попове — обяви Чесапик. — Искам всичките ти попове, независимо от цвета! Хайде, давай ги!

Хънтър се начумери, измъкна една карта от тези в ръцете си и я подхвърли към сестра си. Тя я хвана във въздуха и заяви:

— А сега дамите!

— Що не идеш да се удавиш, скъпа — изръмжа брат й, после хвърли поглед към мен и добави: — Още не е попитал.

Чесапик се прегъна почти на две, за да стигне до тестето.

— Бавен е — рече. — Всички мечки са бавни.

До мен изведнъж се изправи Клеър Малъри, а от другата ми страна пристъпи Уилям Бойър. Рамката на вратата стана прекалено тясна.

— Защо са тук? — попитах Малъри.

Тя облиза устни.

— Не ги ли попитахте?

— Питам вас.

— Да, точно така — намеси се Чесапик. — Отговори на човека.

— Може би живеят тук — рече Малъри.

Направих две крачки към бюрото и започнах да издърпвам чекмеджетата. Чесапик си отмести краката, за да не ми пречи. В чекмеджетата нямаше нищо освен една библия, телефонен указател на Манхатън и бележник с емблемата на „Шератон“.

- Трябва да провери и гардероба — обади се Хънтър.
- Той също е празен — отвърнах.
- Грешка — извика Чесапик. — Вътре има *закачалки!*
- И онова малко пакетче, което е вътре...
- Я повторете? — Втренчих се в Малъри.
- Нямам представа защо са тук — рече тя.
- А вие? — обърнах се към Бойър.

Той склучи ръце пред колана си. Изглеждаше отегчен, а в очите му имаше презрение.

Хънтър и Чесапик прекъснаха играта и насочиха вниманието си към мен. Малъри също.

— Е, хубаво — казах й аз. — Искам да ги няма. Те работят за вас, кажете им да си вървят.

— Не виждам защо, особено ако живеят тук. Не ви пречат с нищо, нямат отношение към клетвените показания. Проблемът си е изцяло ваш.

— Докато не кажа на Маргил, а той — на съдията Фланигън, — че вие с господин Бойър имате намерение да оказвате натиск върху свидетеля.

— Не, господин Кодиак. Това няма да се случи. Пъф дори не знае, че те са тук, няма никакъв контакт с брата и сестрата Дрейк. Страхувам се, че съдия Фланигън няма да обърне внимание на подобна молба.

— Освен това сме предплатили стаята до петък — нацупено добави Чесапик. — Нали не искате да ни изхвърлите навън, в горещата и влажна атмосфера на Манхатън?

— Ще си намерите друг хотел — отвърнах. — Тук е пълно с оферти за почасово заплащане.

Хънтър скочи на крака с такава бързина, сякаш му се беше подпалил задникът.

— Не харесвам намеците ти за сестра ми!

— Извинявай, имах предвид и двама ви — отвърнах.

Той направи крачка назад и замахна, но Малъри изкрещя:

— Не!

Хънтър замръзна на място, вдигнатият му юмрук приличаше на тухла в телесен цвят. Аз не помръднах.

— Ако го удариш, той ще извика полиция! — забързано поясни Малъри. — И ще те обвинят в преднамерено насилие.

Хънтър се поколеба, без да отпусна юмрук.

Изпратих му една въздушна целувка.

Юмрукът му се разтвори и ръката му тежко легна върху рамото ми.

— Доста умно, браво — рече той с усмивка. Натискът на пръстите му съвсем не беше приятелски. Обърна се към сестра си и подхвърли: — Тоя го харесвам, да знаеш!

— Мисля, че и той ни харесва — отвърна Чесапик. — Все повече и повече...

— Като разпространяваща се плесен — уверих я аз.

Хънтър се изсмя, а след това сложи другата си ръка на другото ми рамо.

— А сега се махай по дяволите от стаята ни, или аз ще извикам полицията и ще те обвиня в незаконно нахлуване!

— Което едва ли ще се отрази добре на мерките ти за сигурност — добави Чесапик.

Освободих се от лапите на Хънтър и тръгнах към вратата, ескортиран от Малъри и Бойър. В коридора, на крачка от вратата, стоеше Уайт.

— Приятен ден! — извика след мен Чесапик.

Спрях и се обърнах към усмихнатите брат и сестра. После направих знак на Уайт да се върне на поста си и натиснах бутона на предавателя си.

— До всички екипи! — обявих в микрофона достатъчно високо, за да бъде чуто от околните. — Промяна в оперативните планове! Ако по време на транспортирането на Спусък регистрирате някакви действия от стая осем три едно, повтарям — осем, три, едно — смятайте тези действия за враждебни! Стреляйте на месо!

Кратка пауза, после в слушалката ми заваляха потвържденията.

Стрелбата на месо си беше чист театър. Използвах фразата специално заради семейство Дрейк.

Чесапик скочи от бюрото и се насочи към мен.

— Кажи чао на Спусък! — изсъска тя, след което затръшна вратата под носа ми.

24.

В. (Г-н Ламия): Колко брака имате?

О.: Само един.

В.: От колко време сте женен?

О.: От тридесет и девет години.

В.: И в момента ли сте женен? Господине? Ще повтора въпроса си... И в момента ли сте женен?

О.: Не.

В.: Как приключи бракът ви — със смърт или с развод?

О.: Той има ли право да задава такива въпроси?

Г-н Ламия: Ваша чест, моля инструктирайте свидетеля да отговори на въпроса.

Съдия Фланигън: Отговорете на въпроса, господин Пъф.

О.: Със смърт.

В.: Внезапна смърт или резултат на продължителна болест?

Г-н Маргил: Възражявам!

Съдия Фланигън: Отхвърля се.

В.: Внезапна ли беше смъртта, или...

О.: Внезапна беше.

В.: Доколкото ми е известно, съпругата ви се е самоубила. Вярно ли е това?

О.: Ама вие какво, ще ми помагате ли, или не?

Съдия Фланигън: Имате ли възражение, господин Маргил?

Г-н Маргил: Ваша чест, въпросът е твърде личен и болезнен за господин Пъф.

Г-н Ламия: Той е част от системата за мотивиране на свидетеля, ваша чест. Съдът има право да търси подобна мотивация.

Съдия Фланигън: Господин Маргил, моля инструктирайте свидетеля си да отговори.

О.: Да.

В.: Съпругата ви била ли е на лечение в психиатрична клиника?

О.: Не.

В.: А вие?

— Възражение!

— На какво основание?

— Ваша чест, преди да отговоря, бих искал да разменя две думи със свидетеля си — каза Маргил. — Няма да отнеме много време.

Пъф седеше, без да помръдва, заковал поглед в изпотената гарафа с вода в средата на масата. Ламия се наведе и прошепна нещо на ухото на Брийдън. Тя кимна и си записа нещо в бележника.

— Не съм сигурен, че трябва да изпълня молбата ви, господин Маргил — каза съдията. — Просто защото въпросът изисква еднозначен отговор — да или не... Все пак нека бъде вашето. Разполагате с три минути.

— Спусък напуска залата — промърморих в радиостанцията си.

— Прието — отвърна Дейл.

Маргил поведе Пъф към вратата. Побързах да ги последвам, а за Натали остана задължението да затвори след нас. Дейл стоеше на площадката и наблюдаваше стълбището.

— Трябва да зная отговора на този въпрос, Джери — меко рече Маргил.

— Вие защо не ми помагате там вътре? — раздразнено попита Пъф и разхлаби възела на вратовръзката си.

— Опитвам се, Джери. Но изглежда, те са в течение на нещо, което е неизвестно за мен. Страхувам се, че ако не ми помогнеш да вляза в час, няма да мога да ти помогна. Бил ли си в психиатрична клиника?

— Това няма нищо общо с ДТС. Все още не са ме попитали нищо за онова, което ставаше в тази компания.

Пъф видимо загуби увереността си.

Маргил погледна часовника си.

— Какво ще отговориш, Джери?

Пъф потърси с очи помощта ми, но бързо се осъзна.

— Влязох на лечение сам, преди пет години. След смъртта на сина ми. Само за три седмици, поради депресия.

Маргил се намръщи, после го потупа по рамото.

— Това няма да ни помогне, каубой, но ще го преживеем. Поеми си дълбоко дъх и ме последвай в залата!

Пъф кимна и изпълни нареждането. Аз ги последвах.

— Готови ли сме да възобновим процедурата? — попита съдията.

— Да, ваша чест.

Маргил и Пъф се върнаха на местата си.

— Господин Гриър, бихте ли прочели отново последния въпрос? — попита Ламия.

— Въпрос — меко повтори Гриър. — Били ли сте някога на лечение в психиатрична клиника?

— Да — отвърна Пъф.

— Бихте ли обяснили причините за това?

— Възраavam, ваша чест — обади се Маргил.

— Основания? — Ламия разпери ръце.

— Преди всичко защото медицинският статут е поверителен. Второ, защото въпросът няма отношение към делото. И трето — дори да има отношение, той е незаконно преднамерен.

— Ние трябва да знаем причините, поради които господин Пъф е бил обект на специализирани грижи — възрази Ламия. — Защото, ако случайно е претърпял психически шок, това може да се е отразило на паметта му. Това съвсем не означава, че искаме да се бъркаме в личния му живот в случай, че е имал друго заболяване...

Съдия Фланигън вдигна ръка и Ламия млъкна. Пръстите на Гриър почукаха още известно време по клавиатурата на машината за стенографиране, после и те спряха. Пъф дишаше тежко, дясната му ръка беше вдигната пред корема, сякаш искаше да се предпази от удар.

Съдия Фланигън свали ръката си и бавно огледа юристите около масата.

— Господа, госпожо... — започна той. — Очевиден за всички участници е фактът, че настоящата поредица от въпроси задоволява двете страни, но причинява значителен дискомфорт на свидетеля. Оставам с впечатлението, че този стил на разпит ще бъде повторен и по време на процеса... По тази причина обявявам кратка почивка, по време на която ще освежа паметта си върху това, което казва законът. Моля ви да заемете местата си след половин час и да бъдете напълно готови да ми докажете правилността на съответните си гледни точки. Господин Гриър, съдът обявява почивка.

Изправени пред вратата на банята, ние с Натали слушахме как Пъф се напъва вътре. Пристъпите му бяха сухи и болезнени. Почуках и за пореден път попитах:

— Искаш ли помощ?

— Добре съм — задавено отвърна той.

Натали въздъхна, намръщи се и се облегна на стената.

— Горкичкият...

Ламия и Брийдън бяха останали в апартамента, където съдия Фланигън се изтегна на дивана с лаптоп в ръце и започна да преглежда съдържанието на някакъв CD-ROM, който извади от чантата си. Маргил използва телефона на бара, за да се свърже с помощника си.

— Евън, спри всякаква друга дейност и се залавяй с това, което ще ти кажа! В рамките на двадесет минути искам всичко за правата на лична неприкосновеност, което ти е подръка. Особено текстовете, засягащи душевното здраве. Двайсет минути, разбираш ли?

Всичко това се случи преди тридесет и пет минути. Помощникът на Маргил се обади и му продиктува резюмета от прецедентите „Шнапкова срещу Кох“ и „Люис срещу Велес“, а съдия Фланигън приключи с проучването на компютъра си. Негова чест реши да освободи Пъф от присъствие на дебата по възражението, а на мен и Натали каза да изчакаме. Фланигън и Маргил се скриха в стаята за снемане на показанията, а ние останахме да слушаме болезнените напъни на клиента.

Всичко това ме караше да се чувствам безпомощен.

Изад барчето надникна Дейл.

— Как вървят нещата?

— Според мен на това му викат „юмрук в зъбите“ — отвърнах.

От банята долетя стенание, последвано от пускането на водата.

— Ще отида да извикам докторката — рече Дейл. — Може би ще успее да помогне на Спусък.

— Дано — въздъхна с надежда Натали.

Карин Казанджян се появи в коридора в момента, в който Пъф излизаше от банята. Хвърли един поглед на пепелявото му лице и му нареди да седне. После поклати глава.

— Не сте добре.

— Нали такава е целта на някои хора? — едва-едва се усмихна той.

— Приемали ли сте някаква храна?

— Да, обядвах.

Тя отвори докторската си чанта и извади едно десертно блокче.

— Искам да изядете това.

— Няма да го задържа в стомаха си — глухо отвърна Пъф и разтърка зачервените си очи.

Казанджян се обърна към мен и ми подаде блокчето.

— Направете така, че да го изяде.

— Той е прав — отвърнах. — Ще го изхвърли в момента, в който го глътне.

Лекарката измери пулса и честотата на дишането на Пъф, после пак поклати глава и каза:

— Донесете му чаша сок или нещо подобно. Трябва да задържим нивото на кръвната му захар.

— Ще се оправя — промърмори Пъф и й направи знак да се отстрани. Ръката му инстинктивно потърси моята.

Казанджян стана и заби показалец в гърдите ми.

— Ако има нужда, веднага ме повикайте!

— Непременно — уверих я аз и пуснах десертното блокче в джоба си. — Случайно в тая чанта да носите нещо срещу главоболие?

— Имам тиленол — отвърна тя.

— Ще свърши работа — казах. — Натали?

— Да, моля.

Казанджян отвори чантата си и изтръска на масата две разтворими таблетки, към които, след настоятелна молба от моя страна, прибави още две. Натали си поиска три и ги глътна наведнъж с помощта на чаша вода от бара. После вратата се отвори и Маргил ни направи знак да влизаме.

— Възражението се отхвърля — каза той на Пъф.

Хората около масата не бяха помръднали. Издърпах стола на Пъф и той се настани в него. Отстъпих крачка назад и включих радиостанцията си.

— Спусък е на мястото си.

— Да продължаваме — вдигна глава съдия Фланигън.

В. (Г-н Ламия): За колко време бяхте пратени на лечение?

О.: Не са ми пращали, пожелах го сам.

Съдия Фланигън: Моля, отговорете на въпроса, господин Пъф.

О.: Три седмици.

В.: Каква беше причината да потърсите психиатрична помощ?

О.: Депресия.

В.: Само толкова?

О.: Бях депресиран.

В.: А правихте ли опит за самоубийство, преди да постъпите на лечение?

О.: Да.

В.: Синът ви Джордан е починал, нали така?

О.: Защо питате, след като вече знаете?

Съдия Фланигън: Господин Маргил, моля, инструктирайте свидетеля си да отговаря директно на въпросите, без да прибъгва до редакции!

Г-н Маргил: Джери!

О.: Да, синът ми почина.

В.: На колко години беше?

О.: На тридесет и две.

В.: Колко време след смъртта му депресията ви се влоши до степен да потърсите психиатрична помощ?

О.: Четири.

В.: Моля?

О.: Четири месеца.

В.: Колко време след смъртта на сина ви се самоуби съпругата ви Хелън? Господин Пъф?

Съдия Фланигън: Искате ли още една почивка, господин Маргил? Свидетелят ви не изглежда добре.

О.: Не съм...

Г-н Маргил: Искаш ли почивка, Джери?

О.: Не, не... Беше някъде по същото време.

В.: Искате да кажете, около четири месеца след смъртта на сина ви?

О.: По-скоро пет.

В.: Къде откриха тялото на жена ви?

О.: Извинете ме... Имам нужда от малко време...

Г-н Маргил: Да направим прекъсване.

О.: Не, не. Искам да приключим... Намериха я у дома, в спалнята ни...

В.: По това време вие вече се лекувахте, така ли?

О.: Да.

В.: Как разбрахте, че жена ви е починала?

О.: Някакъв доктор ми каза. Един от лекарите в клиниката.

В.: Вие пушач ли сте, господин Пъф?

О.: Какво? Не, не...

В.: А били ли сте пушач?

О.: Да.

В.: Съпругата ви пушеше ли?

О.: Да.

В.: А синът ви? Господин Пъф! Пушеше ли Джордан?

О.: Мръсник!

Г-н Маргил: Отговори на въпроса, Джери.

Г-н Ламия: Стига адвокатът ви да не възразява.

Г-н Маргил: Не възразявам.

О.: Да.

В.: Колко? Пакет на ден?

О.: Не си спомням.

В.: Повече? По-малко?

Г-н Маргил: На въпроса беше отговорено.

О.: Не си спомням.

В.: Ваша чест, искам да напомня на господин Пъф, че е под клетва. Със сигурност е болезнено, но ако си спомня, той трябва да отговори.

Съдия Фланигън: Ако не си спомняте, трябва да го заявите. Но ако си спомняте, сте длъжен да отговорите на въпроса.

О.: Пакет на ден, понякога по-малко.

В.: А повече? Господин Пъф?

О.: Може би.

В.: От какво почина Джордан? Господин Пъф, моля ви! Отговорете на въпроса. Каква беше причината за смъртта на сина ви?

О.: Получи аневризма в мозъка.

Г-н Маргил: Ваша чест, искам кратка почивка, която ще позволи на свидетеля да се съвземе.

Съдия Фланигън: Обявявам почивка.

25.

Часът беше около пет следобед и нещо не беше наред.

Ламия най-сетне докара разпита до ДТС, а изтощеният Пъф бавно се съвземаше. Ламия пожела да узнае кой е имал достъп до служебните му доклади с химическите анализи, а Пъф се опитваше да си спомни имената. Маргил се чешеше по брадичката.

Натали улови погледа ми и леко кимна. Тя също беше усетила, че нещо не е наред. Вдигна ръка и леко почука по слушалката си.

Радиообменът беше спрял. В лявото ми ухо цареше пълна тишина. През целия ден бях слушал какво става извън хотелския апартамент, в слушалката се редуваха гласовете на Кори и Дейл. Включваше се и Мозиър, макар и значително по-рядко.

А сега нищо. Пълна тишина.

Натали насочи показалеца си към мен, след това към изхода. Кимнах и безшумно излязох в коридора. Дейл и Мозиър си шепнеха нещо в близост до вратата на балкона. Видяха ме, че излизам от апартамента, и ме изчакаха да се приближа.

— Изключихме радиостанциите — съобщи Дейл и махна с ръка към бетонната козирка, в близост до която се виждаше някаква малка кръгла кутийка. Беше залепена за стената на апартамента, в който се провеждаше съдебната процедура. Върху горната ѝ част беше завързана зелена панделка.

— Господи! — промърморих и побързах да изключа радиостанцията си.

— Открихме я преди три минути — поясни Дейл. — По време на обиколката на Кори.

— Нали бяхте направили предварително електронно прочистване? — попитах Мозиър. Любезността решително отсъстваше от гласа ми.

— Лично аз го направих — отвърна той и се изчерви. — И нямаше никаква кутийка. По-късно, когато Бойър излезе да изпуши

шибаната си цигара, също нямаше нищо. Чисто беше и по време на последната ви почивка. Със сигурност е поставена през последния час.

— Може би са я спуснали от етаж над нас — подхвърли Дейл.
— Или са я прикрепили ръчно, докато ние бяхме долу, а ти — вътре в апартамента.

Изведнъж си представих Драма с маската и черния комбинезон, видях я да пълзи по външната стена на хотела като някакъв Спайдърмен, решила да заложи поредната си бомба.

Видението никак не беше забавно.

Нямаше как да разбере дали има нещо общо с действителността.

Зелената панделка ме караше да потръпвам от ужас.

— Ще заповядаш ли евакуация? — попита Дейл.

Ако бомбата беше поставена с цел да убие Пъф, това без съмнение бе направено зле. Ние с Натали го бяхме настанили далеч от външната стена, като част от рутинните предохранителни мерки. Драма би трябвало да е наясно, че ще го направим. Следователно, ако тази кутийка бе нейно дело, беше поставена за отвличане на вниманието или бе заредена с изключително мощен експлозив. И двете възможности не ми харесваха.

Коремът ме присви остро, почти като главата. Възможностите бяха твърде много, опасностите — също.

— Атикъс? — повика ме Дейл.

— Докарай ми Бойър! — заповядах. — Искам да съм сигурен, че това не е подарък от него! Уайт да провери дали братът и сестрата Дрейк още са в стая 831.

Дейл се обърна и тръгна към стълбището, а Мозиър реши да ми се надуе.

— Вече ти казах, че когато Бойър се прибра в апартамента, кутийката не беше там — заядливо подхвърли той. — Била е поставена най-много преди един час.

— Чух те — кратко отвърнах аз.

— Искам да я разгледам отблизо.

— В никакъв случай! — срязях го. — Не смей дори да се доближаваш до нея! Стой тук и чакай!

Върнах се в апартамента. Ламия питаше дали Пъф си е водил личен дневник и дали е записвал в него някакви данни, свързани с

работата му. Прокашлях се, за да привлека вниманието. Съдия Фланигън вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— На балкона има подозрителен пакет — съобщих аз. — Налага се да опразним помещенията, за да го огледаме. Господин Гриър, госпожице Брийдън, ще ви помоля да вкарате в паметта на компютрите това, което сте работили досега, а след това да ги изключите.

Гриър погледна към Фланигън, който кимна и обяви:

— Прекъсвам процедурата за неопределено време. При първа възможност ще подновим работата си.

— Искам всички да тръгнат надолу — наредих аз. — Ако не сме сто процента сигурни, че това отвън не е бомба, ще трябва да прибегнем до пълна евакуация и да уведомим полицията.

— Не — обади се Пъф.

— Въпросът не подлежи на обсъждане, Джери.

Клиентът се обърна и заби показалец в гърдите ми.

— Аз трябва да довърша това, Атикъс! Направи ми услуга и не дърпай щепсела точно сега! Нима ми беше малко през целия този шибан ден?

— Свалете го долу — обърнах се към Натали, но тя вече ме беше изпреварила и подканяше Пъф да стане от стола си. Отдръпнах се встрани да им направя път.

— Недейте, за Бога! — продължаваше да се моли клиентът. — Трябва да довърша!

Помещението се опразни. Надникнах в коридора и почти се сблъсках с Дейл, който водеше Бойър да хвърли едно око. На крачка след тях ситнеше Малъри. Били Бойър имаше вид на човек, на когото току-що са откраднали акциите, а лицето на Клеър Малъри имаше изражение като това на Пъф, преди да се затвори в тоалетната. Никой от двамата дори не погледна стареца, когото Натали побутваше към стълбите за долния етаж.

Посочих с пръст кутията и попитах:

— Това ваше ли е?

Въпросът ми беше предназначен за Бойър, който поклати глава. Вратът му беше мокър от пот.

Дейл вдигна вежди към мен и аз му кимнах. Уилям Бойър се оттегли към стълбището, откъдето се появи Кори — вземаше по три стъпала наведнъж.

— Братът и сестрата Дрейк не отварят! — задъхано съобщи той.

— А вътре ли са?

— Уайт не е сигурен. Не ги е видял да излизат, не е мърдал от шибания коридор. Но никой не отговаря на почукването. Мога да поискам от управата да отвори вратата.

— Не си прави този труд, защото обявявам евакуация — отвърнах. — Подгответе Спусък за транспортиране.

Мозиър беше клекнал пред кутията и внимателно я оглеждаше.

— Напускаме — съобщих му.

Той вдигна глава, очите ни се срещнаха. Веднага разбрах какво мисли, но само поклатих глава и тръгнах да съобщя решението си на останалите.

Натали, Дейл и Кори бяха събрали всички присъстващи в антрето, непосредствено до входната врата. Карин Казанджян стоеше до Пъф с куфарче в ръка. Очите на Бойър бяха оцъкдени, също като на адвокатите. Не бих могъл да ги обвинявам, защото и аз бях уплашен.

Единствено Пъф беше забил в мен зачервените си очи.

— А сега какво? — попита той.

— Евакуация — отговорих. — Дейл, вземи двама от охранителите в коридора и слез при колата. Среща след пет минути пред входа.

— Не прави това, Атикъс — умолително подхвърли Пъф. — Това е само някаква кутийка!

— За съжаление няма как да разберем какво точно е съдържанието ѝ — поклатих глава аз.

— Хей, Били! — обърна се Пъф към някогашния си приятел. — Нима си се опитал да ме убиеш?

Бойър зяпна, устните му се разтвориха. Малъри се оказа побърза от него и възкликна възмутено:

— Това вече е прекалено!

— Знам, че е прекалено! — сопнато отвърна Пъф. — Точно като вашето поведение през делия шибан ден, мръсници такива! Атикъс, те няма да се опитат да ме разкъсат на парчета. Не и в присъствието на Били! Ти сам каза, че ако са искали да ме ликвидират, щяха да използват пистолет или пушка и да ме гръмнат... Това е още едно менте, синко. Няма начин да е друго!

— Няма как да сме сигурни, преди да огледаме кутийката, Джери — отвърнах. — А това ще стане само след като те изведем оттук.

— Къде е Мозиър? — попита Пъф.

Огледах се и установих, че въпросната личност не е зад мен, както бях очаквал.

— Мамка му! — промърморих под нос и се извърнах към Кори. — Иди го доведи!

Кори се обърна, но не успя да направи и две крачки, когато Пъф се обади:

— Като го откриеш, питай го дали това не е същата кутийка със зелената панделка, която сутринта беше в ръцете му.

— Държал е кутийката в ръце?! — Зяпнах от изненада. Пеперудите в корема ми се обединиха в гигантски моряшки възел. Пъф кимна.

— Ей сега ще го застрелям! — изръмжа заканително Натали.

— Бил ли е горе през последния час? — бързо попитах аз. — Сам?

— При последната почивка Бойър излезе на балкона да пуши — отвърна Дейл. — А Мозиър отиде да заключи след него.

— Беше със сакчето си — добави Кори. — Онова, в което си носи бойната готовност.

— Ще го застрелям многократно! — разлюти се още повече Натали.

— Иди да го доведеш! — заповядах на Кори, но в следващата секунда зърнах Мозиър да се спуска по стълбите с кутийката. Държеше я нежно с две ръце, сякаш носеше дете.

— Разкарай се от пътя ми — тихо рече той. — Ще я поставя във ваната, която ще попречи на ударната вълна.

Никой от нас не помръдна. Съдия Фланигън се прокашля, но не за да прочисти гърлото си.

— Може да се взриви всеки момент — добави Мозиър. — На твоето място бих евакуирал...

— Аз ще я взема! — внезапно заяви Натали.

— Какво ви става?! Разкарайте се оттук!

Натали направи една крачка и протегна ръка към кутийката. Мозиър бързо се дръпна.

— Ние знаем всичко — казах му.

— Какво знаете? — озъби се той. — Няма ли най-после да се отдръпнете? Повикайте сапъорите, за Бога! Това тук не е шега!

— Не е шега, но е менте — отвърнах спокойно. — И ти прекрасно го знаеш, защото лично си го поставил там.

— Глупости! — отвърна той, но в гласа му липсваше справедливото възмущение. На негово място се промъкна унижението от факта, че го бяха разкрили.

— Дай го насам. — Натали размърда пръсти.

— Кодиак, изведи Спусък! Това може да гръмне всеки миг!

Поклатих глава.

Мозиър ни огледа един по един, след което закова очи върху мен. Това, което видя зад очилата ми, вероятно беше напълно достатъчно. Лицето му леко побледня, клепачите му примигнаха объркано. После направи нов опит да намъкне старата си маска, но и той се провали.

Секундите се точеха бавно. Измина цяла вечност, преди да пусне кутийката в ръцете на Натали. Продължаваше да ме гледа втренчено, сякаш се страхуваше да види какво има в очите на останалите. Устните му се превърнаха в тънка черта, клепачите му започнаха да се навлажняват.

Това е част от характерните признаци на унижението. Плюс затрудненото дишане, главно през носа.

Натали махна панделката, отлепи с нокът лепенката под нея и махна капачето. Не каза нито дума, а само показа вътрешността на кутийката.

Вътре имаше няколко бонбона с бяло покритие.

— Кори, ела с мен горе — казах. — А на останалите предлагам да се върнат към това, което правеха допреди малко.

Изтече цяла секунда, преди да започнат да се движат. Натали пропусна групата на стълбите пред себе си, като обърна гръб на Мозиър. Той стоеше на място с наведена глава и не гледаше никого. Чух как Дейл инструктира адвокатите да заемат местата си в хола, после назова по име и останалите — Карин, Малъри, Бойър.

Когато най-сетне останахме сами, се обърнах към Мозиър и изръмжах:

— Предай оръжието и радиостанцията и се махай!

Устните му се разлепиха с видимо усилие.

— Ще се обадиш ли на Трент?

— Да.

— Какво възнамеряваш да му кажеш?

— Ще му разкажа какво се случи.

— Не е нужно...

Не си направих труда да му отговарям. Погледът му изведнъж стана твърд, краката му се размърдаха. Пропуснах го покрай себе си и го последвах. Останах да гледам как прибира оборудването си в сака, след което го придружих до асансьорите. Уайт ни гледаше настоятелно, но аз го подминах. Щеше да получи обяснение, разбира се, заедно с останалите охранители. Но по-късно, тъй като не ми се щеше да унизявам колегата му допълнително.

Мозиър влезе в кабината и побърза да натисне бутона за партера. Клепачите му вече не бяха влажни. Гледаше ме втренчено до момента, в който вратите се затвориха.

После изчезна.

Тръгнах обратно към апартамента. На половината път си дадох сметка, че радиостанцията ми продължава да е изключена. Щракнах копчето и натиснах бутона на предавателя.

— Нат?

— Слушам.

— Той е в асансьора, на път за фойето. Искам от теб да се свържеш с баща си в момента, в който се върна в апартамента. Обясни ми подробно какво е станало.

— Мислиш, че е по-добре да го чуе от мен, така ли?

— Точно така.

За миг в ухото ми настъпи тишина, после Натали каза:

— Е, в крайна сметка една грижа по-малко, не мислиш ли?

В съзнанието ми изплува изражението в очите на Мозиър миг преди да се затворят вратите.

— Или една повече — промърморих.

26.

Снемането на клетвени показания приключи в осем и петдесет и пет вечерта, когато Ламия обяви, че е задал последния си въпрос:

— Попълнихте ли писмения формуляр, който изпратих в кантората на господин Маргил?

— Да, сър — отговори Пъф.

— В такъв случай обявявам снемането на показанията за приключено — обърна се адвокатът към Маргил.

— Не възразявам — отвърна последният.

Съдия Фланигън изправи гръб в стола и се прокашля. Лицето му издаваше умората и напрежението, натрупали се през последните единадесет часа. Работният ден беше труден за всички.

— Господин Гриър, протоколът на тази процедура приключи — обяви той. — Приемете моите искрени благодарности за свършената работа. Свободен сте.

В стаята изведнъж настъпи оживление. Промяната беше толкова рязка, че за момент изгубих ориентация. Брийдън, Ламия и Маргил събираха бумагите пред себе си и ги тикаха в различни по размер куфарчета. Дискетата изскочи от лаптопа на Гриър, последва разкачане на кабелите, които го свързваха с машината за стенографиране. Фланигън стана и се протегна. Натали потърси с поглед одобрението ми, после излезе навън да подготви оттеглянето ни. Единствено Пъф остана седнал.

— Това ли беше всичко? — обърна се той към Маргил.

— Да.

— Значи свършихме, така ли? И вече няма да ме призовават?

— Не и преди процеса — отвърна Маргил. — Дотогава си напълно свободен... — Замълча за момент, поглади брадичката си и добави: — Сега трябва да поспиш. Изглеждаш наистина изтощен.

Лицето на Пъф се сбърчи от усилието да обмисли тази идея. След това той въздъхна и опря длани върху облегалките на креслото си, явно с намерението да се изправи. Едва сега видях колко тежко му

се е отразил този наистина дълъг ден. Приведе се през масата и подаде ръка на Ламия, след това се ръкува и с Брийдън, съдия Фланигън и съдебния писар Гриър. Адвокатът и помощничката му бяха доста изненадани от този жест, но успяха да се овладеят и стиснаха протегнатата му ръка.

— Готов съм за тръгване — обърна се Пъф към мен.

— Дейл отиде да изкара колата — казах му. — Ще тръгнем, след като се обади.

Той отново напълни дробовете си с въздух, затвори очи и годините му буквално се удвоиха.

— Божичко, направо съм изцеден!

— Ако си гладен, имам едно десертно блокче — подхвърлих. Тежкият ден беше свършил онова, което и времето не бе успяло. Пред мен стоеше един грохнал старец, а от онзи жизнен Пъф с бутилката водка, грубия хумор и огромната жизненост не беше останало нищо. Отдавна не бях виждал толкова изтощен човек.

Клепачите му бавно се повдигнаха.

— Стомахът ми още не се е оправил — каза той. — Като се прибера у дома, ще си препека една филия.

Тръгнахме надолу по стълбите, начело с Маргил. Ламия разговаряше с Гриър близо до входната врата, а двамата охранители в коридора си бяха по местата. В подножието на стълбите ни чакаха Кори и Натали.

— Отидоха ли си Бойър и Малъри? — попитах аз.

— Още в шест — отвърна Кори.

— Как изглеждаха?

— Не мога да ти кажа. Защо питаш?

— Не знам.

— Причината за излагането им на опасност току-що изчезна — обади се Натали. — Клетвените показания на Пъф са снети и убийството му вече губи смисъл.

— Което означава, че можем да се отпуснем — добави Кори.

— Ще се отпуснем, като го върнем жив и здрав в имението — отсякох аз.

— Всичко ще е наред — успокои ме Натали. В гласа ѝ се долови лек оптимизъм.

— Пътят дотам е дълъг — предупредих я.

Запълнихме колата по същия начин, по който го бяхме направили на идване. Пъф бе притиснат между мен и Натали, Дейл бе зад волана и Кори — с дългата пушка в ръце. Не се отказахме и от ескортиращите автомобили. Трафикът на излизане от града ни опъна нервите до скъсване, но Дейл без проблеми стигна до Соу Мил, откъдето движението се отприщи. Но топката в корема ми отказваше да се стопи, слепоочията ми продължаваха да пулсират от напрежение. Пъф на два пъти се опита да завърже разговор, но всички му отвърнаха с мълчание.

Най-сетне той подвикна:

— Стига де, вече можете да се отпуснете! — В гласа му имаше едновременно умора и радостна възбуда.

— Още не — изсумтях.

— Но какво може да се случи, по дяволите? За тях вече е късно.

— Процесът все още предстои.

— Не, той свърши. Съдът разполага с показанията ми. Аз свърших своята работа. Защитих мъртвите.

— Но все още ти предстои да се явиш в съда и да заемеш място на банката на свидетелите.

— Не, братле. — Пъф поклати глава. — Всичко свърши.

Нещо в начина, по който го каза, привлече вниманието ми. Обърнах се към Натали, за да се уверя, че и тя го е усетила. Пъф гледаше право пред себе си, заковал очи в червените светлини на колата отпред.

— Бяхме едно голямо и щастливо семейство, оборудвано с пепелници — тихо каза той. — Много хора дори не са чували, че пушенето може да причини мозъчна аневризма. Те си мислят, че опасността е насочена основно към сърдечносъдовата система и белите дробове. Но цигарите водят и до кръвни съсиреци, които запушват съдовете толкова плътно, че неизбежно се стига до тяхното пропукване... Точно така, съдът просто се разкъсва... Това води до вътрешен кръвоизлив, който, от своя страна, отново увеличава налягането. И какво се получава? Собствената ти кръв става причина за разрушаване на органите ти.

Никой не каза нищо.

— А тя не искаше да живее без него — тихо продължи Пъф. — Не искаше да е сама. А аз не бях до нея, когато трябваше да бъда...

Дейл даде мигач за смяна на платната. Механичното почукване прозвуча ясно в притихналото купе. Натали отново гледаше навън, Кори следеше пътя. Но всички слушахме.

— Понякога знаем, че вършим нещо лошо, но въпреки това го вършим. Особено когато това лошо не е свързано с конкретно лице. Тогава сме склонни да го игнорираме, да го забравим... Особено когато ни плащат много пари. Пари, които не можем да спечелим никъде другаде. Викат му „подходяща финансова компенсация“. Но идва момент, в който надничаш в мъртвите очи, които те гледат обвинително. И тогава се питаш: „Добре, ами сега? Какво ще правя сега?“

Замълча рязко, сякаш изведнъж осъзнал какво говори. Дейл пое по пътя за Йорктаун Хейтс. Радиостанцията на арматурното табло се включи. Гласът на шофьора пред нас поиска връзка с имението и съобщи координатите ни.

— Почти стигнахме — рече Пъф. — Вие ще останете ли известно време, деца?

— Май ще се връщаме веднага — отвърнах аз. — Денят беше тежък.

— Прав си, синко.

Йоси ни посрещна на алеята и двамата придружихме Пъф до стаята му. Натали, Дейл и Кори останах да прехвърлят оборудването ни в микробуса на Дейл. В момента, в който влязохме в стаята, Пъф отиде да си налее една солидна порция водка.

— Благодаря ти, синко — рече той. — Нямах представа колко високо ценя усилията на всички ви.

— Няма проблем — казах.

— Глупости! — тихо отвърна той.

— Приятни сънища.

Той кимна и ни обърна гръб. Оставихме го да си пие водката на спокойствие. Пред вратата пазеше само Ланг. Изчаках Йоси да го инструктира, след което заедно се спуснахме по стълбите към входното антре.

— Трент ще дойде утре — съобщи приятелят ми. — Каза, че Мозиър е уволнен и че поемам оперативната охрана.

— А каза ли ти защо?

— Не, но мога да се досетя. Реймънд пак е опитал да се направи на герой.

— Но този път прекали.

— Важното е, че спряхте убиеца — успокоително рече Йоси.

— Не съм много сигурен.

— Поради липсата на изстиващия труп на Пъф бих си позволил да кажа, че мисията приключи успешно — подхвърли Йоси.

— Трябва ми телефон — казах.

— Ще те чакам отвън. И ще гледам твоите партньори да не си мешат шапките с моя екип. Вероятно имат чувството, че са непобедими, след като успяха да спрат представител на Десетката.

Обърнах се и тръгнах към правната кухня. Ерика вдигна на второто позвъняване. Съобщих ѝ, че ще се прибера след три-четири часа, най-вероятно след полунощ.

— Страхотно — рече тя. — И сигурно ще си ял.

— Да. С Натали искаме да поканим на вечеря Дейл и Кори, за да отпразнуваме успешния край на операцията.

— Това ли е обичайното оправдание за гуляй?

— Днес да — отвърнах. — А утре може би не.

— Като каза „утре“, се сетих, че онази мацка Хейвъл пак строши телефона да те търси. Останалото можеш да го отгатнеш, нали?

— Мога и вече го направих — отвърнах. — Остави ли някакъв телефон?

— Даже два. Искаш ли ги?

— Опазил ме Бог.

— В такъв случай приятна вечеря — засмя се Ерика.

Излязох навън. Екипът ми се закачаше около микробуса на Дейл. Започнаха да ръкопляскат в момента, в който ме зърнаха. А аз изведнъж изпитах вълчи глад.

— Гладни сме — заяви Кори, сякаш отгатнал чувствата ми. — Трябва да ни нахраниш.

— И да ни напоиш — добави Дейл. — Защото днес, под твоето мъдро ръководство и твърдата ръка на госпожица Трент, ние успяхме

да отклоним куршума на Джон Доу. А това заслужава няколко здрави тоста.

— И мръвки.

— Да, и мръвки. Най-добре ребърца, защото мръвката около тях е крехка.

— Нищо не сме отклонили. — Поклатих глава. — Защото нищо не ни е заплашвало.

— Още е напрегнат — обяви Кори.

— Едно-две питиета ще му се отразят добре — добави Дейл.

Натали ми хвърли изпитателен поглед.

— Хей, какво те яде?

— Нищо не се случи — промърморих.

— Което не означава, че не сме си свършили работата.

— Права си, разбира се. Но със сигурност означава, че Драма ми се подигра с онова среднощно обаждане.

— А защо не допуснеш, че сме се справили добре и просто не сме им дали възможност за изява? — попита Дейл.

— А ти наистина ли мислиш, че сме надхитрили член на Десетката? — отвърнах с въпрос.

— Всъщност не...

— Ето, видя ли?

В този момент зажува пейджърът ми. Погледнах екрана, на който се беше изписал номерът на Маргил.

— Не може ли да почака? — възмути се Натали.

— Не.

— Тогава побързай — извика Кори. — Ако скоро не получа храна, като нищо ще заръфам собствения си крак!

Върнах се в къщата и тръгнах към телефона в кухнята. Набрах Маргил, който вдигна веднага и почти викна:

— Гриър е мъртъв!

Слушалката изведнъж натеза в ръката ми.

Първата ми мисъл беше случайно съвпадение.

— Чу ли какво ти казах? Гриър е мъртъв!

— От какво? — Едва успях да го кажа.

— Сърдечен удар. Получил го в метрото, докато чакал влака. Умрял на място... — В гласа на Маргил имаше напрежение. — Опитях

се да открия Ламия, но той е изчезнал. Атикъс, налага се да снемем отново клетвените показания на Пъф!

— Как така? — учудих се. — Нали току-що...

— Да, снемем ги, но не са протоколирани — нетърпеливо ме прекъсна той. — Тази вечер Гриър трябваше да направи разпечатка на записките си и да ги преработи в официален протокол. Но тези записки вече ги няма. Ченгетата не са открили дискетата сред личните вещи на Гриър. Което означава, че днешните клетвени показания просто не са се състояли.

— А записките? Нали споменахте, че има записки?

— Именно те са били на дискетата. Която би трябвало да е в чантичката за лаптопа и стенографската машина. Но я няма.

— Доу — казах само.

— Няма никакви доказателства за...

— Това е работа на Доу, Драма или дявол знае още кой! — извиках. — Те изобщо не са планирали да видят сметката на Пъф и точно по тази причина Бойър напълни гащите, като научи за бомбата! Затова ми се обади и Драма. През цялото време са планирали покушение срещу Гриър, а нас са ни пратили за зелен хайвер! — Чувах собственото си развълнувано дишане в телефона, но не можех да се спра. — През цялото време имах някакво гадно предчувствие!

— Искам да охраняваш Джери, докато не снемем отново клетвените му показания — каза Маргил.

— Добре, оставам тук — отвърнах. — Но ще освободя останалите членове на екипа си.

— Ще се справиш ли?

— По-добре от Гриър, бъди сигурен — отговорих, после затворих и тръгнах към хората си. В антрето изведнъж смених посоката и тръгнах нагоре по стълбите да кажа на Пъф. Когато ме видя в коридора, Ланг смаяно вдигна вежди.

— Нали си беше тръгнал?

— Бях — рекох. — Той все още е вътре, нали?

— Откакто двамата с Йоси си тръгнахте, не съм го чул да гъкне.

Почуках на вратата и посегнах към дръжката. В същия миг вратата отлетя на пантите си и Пъф връхлетя върху мен. Бясно размахваше ръце, а очите му бяха оцъкдени като на мъртвец. Успях да се задържа на крака и улових отпуснатото му тяло. Дишането му беше

бързо и накъсано, а дъхът му миришеше на водка. Тялото му буквално се разпадаше в ръцете ми. Той отвори уста и каза нещо, което включваше и името ми, но думите му бяха напълно лишени от смисъл.

Започнах да крещя за помощ, но това беше излишно, тъй като Ланг вече беше подал сигнал за тревога. Помъкнах Пъф обратно в стаята. Не ми беше лесно, защото той изведнъж оказа луда съпротива.

Всичко отиваше на кино. Гриър беше мъртъв, Пъф щеше да умре, клетвените показания бяха изчезнали. А за мен оставаше да си представям какви ще са последиците, как ще остана в бизнеса след поредната загуба на клиент. Доу, Драма, Мозиър... Не знаех кой от тях е свършил работата, но тя беше факт. Някой бе проникнал в имението под носа ми и в резултат на това Пъф береше душа.

Стъпих върху някаква твърда пластмаса, която изпука под обувката ми. Помъкнах Пъф по изцапания килим, като преобърнах по пътя си бурканче с кит и бутилката „Столичная“. Под гуменките ми попаднаха някакви списания с гланцови корици, на които за малко не се подхлъзнах.

— Не, не, не! Недей, Джери! Недей! — чух гласа си някъде отстрани. — Да не си посмял да хвърлиш топа, мамка ти!

Пъф залитна. Ръцете и краката му трепереха конвулсивно, мускулите му започнаха да блокират. Поначало беше силен човек, а непредвидимостта на движенията му го правеше още по-силен. Хватката ми бавно отслабваше. От устата му течаха гадории. Той замахна с юмрук и ме улучи в брадичката. Усетих как зъбите ми проникват дълбоко в езика, устата ми се напълни с кръв. Успях някак да го кача на леглото, помогна ми и Ланг. Той веднага се претърколи в обратна посока, сякаш искаше да избяга от нас. Отвън се чу тропот на тичащи крака, после в стаята се втурна Йоси, следван от други охранители. Един от тях каза, че Пъф просто е пиян, нищо повече.

Йоси пристъпи към леглото, а Пъф се опита да го ритне. Пуснах го. Очите ми се спряха на нещо малко и смачкано на пода. Пластмасово.

— Къде е лекарката? — извиках.

— Идва — отговори Йоси.

— Иди донеси сок и захар! — заповядах му. — Действай!

Йоси се обърна и реших, че ще прехвърли задачата на някой друг. Но той явно искаше да я изпълни лично и хукна към вратата.

Двама от охранителите се приближиха към леглото с очевидното намерение да ни предложат помощта си. Но станахме прекалено много и само си пречехме, а Пъф продължаваше да се мята и да издава нечленоразделни звуци. В един момент се изплъзна, свлече се от леглото и главата му болезнено се удари в нощното шкафче. От устата му излетя вик, кракът му се стрелна напред и улучи Уайт в коляното. Гардът изкрещя от болка. Зад гърба ми се разнесе гласът на доктор Казанджян, която ми нареди да вдигна Пъф на леглото. Подчиних се. Казанджян отвори лекарската си чанта и започна да рови вътре.

— Къде е шибаната глюкоза?

— Йоси ще донесе сок — казах и изплюх кръвта от устата си.

— Придържай го прав — заповяда ми тя. — Здраво го дръж!

Главата на Пъф се люшкаше напред-назад, сякаш беше прекалено тежка за шията му. Йоси се появи с чаша портокалов сок и шепа захар на бучки. Карин хвана клиента за главата, а аз се опитах да му наляя сок в устата. Той обаче се дърпаше и риташе, сокът се разплиска по ръцете ми и оттам — върху чаршафите. Карин опита отново. Този път Пъф отметна глава назад и Ланг го сграбчи здраво. Аз се наведох над него с чашата. Сокът се разля по ризата и лицето му, но една част все пак влезе в устата му. Той преглътна, за да може да диша, а аз побързах да изляя и останалото количество.

— Сега го пуснете — заповяда Карин.

Сложихме го по гръб на измачканите мокри завивки. Карин отново зарови в чантата си и извади стетоскоп и апарат за кръвно налягане. Кафявите очи на Пъф бяха широко отворени и гледаха в тавана. Миризмата на повръщано и портокалов сок изведнъж стана прекалено силна. Миризма, която помнех и от която ми се плачеше.

Карин долепи стетоскопа до гърдите на Пъф и той потръпна.

— Студено!

— Джери — повиках го.

Той извърна глава да ме погледне и явно остана изненадан, че съм тук.

— Уморен съм...

— Ще ви извикаме линейка — каза му Карин. — Днес взехте ли си инсулина?

Пъф затвори очи и извърна глава.

— Взехте ли си инсулина, господин Пъф?

— Оставете ме на мира — измърмори той. — Уморен съм.

Карин хвана китката му, измери пулса му и ни направи знак да се отдалечим. Йоси се зае да опразни стаята. Едва сега видях, че между охранителите са и моите колеги Дейл, Кори и Натали.

— Ще се оправите, господин Пъф — успокоително каза Карин.

— Яж лайна, краво! — грубо викна той.

Карин отново кимна, сякаш този речник ѝ беше до болка познат. Стетоскопът и апаратът за кръвно потънаха обратно в докторската ѝ чанта, а самата тя се изправи. Последвах я в коридора до вратата.

— Нали повикахте линейка? — попита Карин.

— Вече е на път — отвърна Йоси.

— Какво стана, по дяволите? — попита Дейл.

— Той е диабетик.

— Какво?

— Не знаехте ли? — попита Карин и ме изгледа изненадано.

— Не — отвърна Натали. — Никой не ни е казал.

— Беше изпаднал в инсулинов шок — поясни Карин. — Ниска кръвна захар и недостатъчно глюкоза, за да захрани мозъка. Това е опасно състояние, което води до увреждания на мозъка и смърт. — Обърна се към мен и попита: — Не му дадохте онова десертно блокче, нали?

— Ако знаех защо държите да му го дам, непременно щях да го направя — отговорих.

— Но знаехте, че е диабетик, нали?

— Разбрах го едва когато го сложихме на леглото и настъпих спринцовката.

— Взел ли си беше инсулина?

— Не знам. Със сигурност не и по време на клетвените показания.

— А какво яде на обяд?

— Яде малко.

— Отхапа веднъж-два пъти от сандвича си — добави Натали. — И пийна малко вода.

Карин Казанджян отново погледна към Пъф. Той вероятно ни чуваше, но с нищо не го показва.

— Глупаво старче! — поклати глава тя. — Ако не го бяхте открили, сега щеше да е мъртъв. И го е знаел много добре!

Радиостанцията на Йоси пропука. Охраната на портала съобщаваше за пристигането на линейката. Той излезе да посрещне екипа, а Казанджян се върна при Пъф. Откъм стълбището се появиха двама санитаря. Отдръпнахме се настрана и загледахме как Карин им помага да прехвърлят Пъф на носилката. Клиентът не отговаряше на въпросите им, не пожела да погледне и нас. Носилката изчезна надолу по стълбите.

Поведох екипа си след нея. Излязохме навън тъкмо навреме, за да видим как товарят Пъф в колата на „Бърза помощ“. Йоси беше разположил около нея четирима гардове, а количката за голф беше паркирана в близост до портала.

Изчаках да застопорят леглото-носилка във вътрешността на линейката, след което се качих в нея заедно с Карин и един от медиците.

— Няма място — заяви недоволно той.

Не му обърнах внимание и си пробих път до сгъваемото столче в близост до главата на Пъф. Клепачите на клиента бяха затворени, а под тях се виждаше влага. Сълзите му бяха оставили тъмни петна на чаршафа.

Санитарят се намръщи и отвори уста да се нахвърли върху мен, но Карин го спря.

— Той трябва да е с пациента, това му е работата.

Човекът преглътна, после махна с ръка и направи знак да затворят задната врата. Миг преди това в процепа се показа Натали — каза, че ще ни следват с една от колите.

После вратата се затръшна и линейката рязко потегли. Пъф продължаваше да хълца.

27.

Нощта прекарахме в болницата „Нортърн Уестчестър“ в Маунт Киско, натикани в една тясна чакалня на петия етаж. Решението да продължим охраната на Пъф беше взето единодушно от колегите ми веднага след като им съобщих за смъртта на Гриър и настояването на Маргил за нови клетвени показания. Дейл подремна на един стол, а Кори се просна направо на килима. Натали получи дивана. В момента, в който сгъна якето си, за да го използва като възглавница, от джоба му изпадна пакет цигари. Тя се наведе да го вдигне и мълчаливо го изхвърли в кошчето за боклук под монтирания на стената телевизор.

Аз не успях да заспя.

Приеха Пъф без много шум, спокойно и делово. Карин дойде да ме осведоми за състоянието му веднага след като дежурните лекари привършиха с манипулациите. Бил добре, но искали да го оставят в болницата за наблюдение. Щели да го изпишат в момента, в който нивото на кръвната му захар се стабилизира.

— Искат и преглед при психиатър — добави накрая Казанджян.

— Подложил се е на такъв преглед доброволно, веднага след смъртта на сина си — възразих аз. — Поставили са му диагноза „депресия“.

— Правил ли е опит за самоубийство?

— Не.

Ламия беше разгледал много подробно въпроса за лечението на Пъф, но не бе споменал за самоубийство.

— Почти три седмици работя в имението, но днес за пръв път имаме проблем с неговия диабет — подхвърли Казанджян. — Досега всичко беше нормално, а и настъпването на такъв инсулинов шок не е проста работа. Той изисква доста усилия, една инжекция в повече не стига.

— Видях само една спринцовка — казах.

— На леглото имаше още две, също използвани. Открих ги, когато го прехвърляхме на носилката. — Казанджян отмести от челото

си кичур изрусена коса и присви очи. — Значи наистина не знаехте, че е диабетик? Не го казахте само за да спасите задника си?

— Не знаехме — потвърдих аз.

— Мислех, че Мозиър ви е инструктирал.

Не отговорих. Мозиър или Трент би трябвало да ни предупредят за заболяването на Пъф, но не го бяха направили. Усетих как гневът започва да ме задушаваша.

Карин си тръгна. Каза, че се връща в имението да поспи, тъй като пациентът ѝ вече бил в добри ръце. Аз застанах на пост пред стаята на Пъф, като за целта отидох да си взема един стол от приемната в дъното. Вратата беше с прозорче, през което се виждаше леглото на Пъф и системата, окачена над главата му. Достатъчно беше само да се изправа. В момента клиентът спеше и изглеждаше някак смален в болничното легло. Във въздуха се носеше леката миризма на белина и нещо, което според мен излъчват стерилните превръзки. От време на време се чуваха приглушени гласове от другите помещения на етаж, понякога примесени с леки стъпки по излъскания линолеум. Иначе беше тихо. Дори болните се нуждаят от сън.

В два след полунощ се появи Йоси, придружен от трима охранители. Противопоставих се на идеята друг да заеме мястото ми пред вратата.

— Изглеждаш ужасно, нека те смени някой от моите хора — настоя той.

— Няма да си ходя у нас! — запънах се.

— Че кой те кара да си ходиш у вас? Иди да се изтегнеш на дивана в приемната.

— Не съм изморен.

— В такъв случай си лъжец. Силите ще ти трябват, Атикъс. Рано сутринта тук ще цъфне Трент.

— Някой обади ли се на Маргил?

— Аз свърших тази работа. Ще дойде заедно с Трент. Иди да си починеш малко, друже. Аз ще поема дежурството.

Пъф се беше обърнал на една страна и вече не виждах лицето му. Понечих да вляза в стаята и да го попитам как е, но после реших, че това би било глупаво. Човекът се намираше в болница след свръхдоза инсулин, заобиколен от непознати и въоръжена охрана. Разбира се, че не беше добре.

— Не пускай никого вътре — казах.
— Знаеш ли от колко време я бачкам тая работа? — усмихна се Йоси. — Дотолкова мога да се досетя и сам.
— Не исках да те обидя.
— Хайде, върви да си почиваш — посъветва ме Йоси.

Останах край масата в приемната около час, забил поглед в екрана на телевизора, по който течеше някакво старо копие на „Ние не сме ангели“. Филмът свърши малко след три и изведнъж си дадох сметка, че не съм се обадил на Ерика. Дейл до мен рязко се изправи и попита:

— Какво стана?
— Нищо — отвърнах. — Филмът свърши.
Той се огледа и примигна срещу празния телевизионен екран.
— Помислих, че е станало нещо.
— Няма промяна.
— Какво не е наред?
— Нищо.
— Имах предвид с теб.
— Нищо ми няма. Заспивай.

Той направи гримаса, после кимна. Трябваша му две секунди, за да намести прекалено едрото си тяло на стола, след което вече беше заспал.

Помислих за хората, на които трябваше да се обадя, след което си дадох сметка, че вече е прекалено късно.

Някъде след четири задряха, но това не беше истински сън, а дълбоко пропадане. Така спи човек, който е прекалено уморен и не може да се отпусне. В шест се събудих от писукането на пейджъра. В главата ми продължаваха да се въртят апокалиптични картини, разпокъсани и неясни.

Бях заспал с ръка под бузата и в резултат същата ръка се оказа силно изтръпнала. Трябваше ми известно време, за да накарам пейджъра да млъкне. Не познавах номера, който се беше изписал на екрана.

Дейл още спеше, Натали също. Кори не се виждаше никъде. Станах и предпазливо тръгнах към изхода. В коридора открих телефонен автомат. Малко след това се сетих, че бях сънувал Ерика и

Бриджит. Номерът на пейджъра беше от Манхатън, но аз нямах достатъчно дребни, за да го набера. Това ме принуди да използвам кредитната си карта.

— Хейвъл.

„Какъв начин да ти започне денят“, рекох си.

— Обажда се Атикъс. Какво искаш?

— Същото като преди, с тази разлика, че сега и аз имам какво да ти предложа.

Свалих очилата и разтърках основата на носа си. Събудих се с главоболието, което ме бе нападнало още по време на клетвените показания. С тази разлика, че вече беше узряло, беше се оженило и си бе родило дечица.

— Откъде взе номера на пейджъра ми?

— Виж какво, аз съм *разследващ* репортер! — обиди се тя. — Не се ли интересуваш от това, което искам да споделя?

— Интересувам се единствено от това да ме оставиш на мира! — отсякох.

В слушалката прозвуча недоволно сумтене. Някъде около нея течеше сутрешно шоу. Радио, а не телевизионно, най-вероятно на Националното публично радио.

— Май от доста време спиш сам — подхвърли Крис Хейвъл, не получи отговор и побърза да добави: — Извинявай, не исках да те обидя...

— Направих опит да бъда любезен, но на теб май не ти пука — казах. — Затова ще опитам друг подход: върви по дяволите и ме остави на мира!

— Добре, обещавам! — извика в слушалката тя. — Но първо ме изслушай, Атикъс! Аз зная за съдебния писар, за Франклин Гриър...

— Получил е инфаркт — казах.

— Тя би искала да изглежда като инфаркт.

Сега вече наистина се събудих.

— Тя?

— Охо, от промяната в гласа ти разбирам, че най-накрая се радвам на някакво внимание!

— Стига глупости! Защо каза „тя“?

— Защото Джо Доу е Джейн Доу и имам очевидец, който може да го потвърди! Цяла нощ не съм мигнала, но в замяна на това

разполагам с нейното описание.

— Да чуем — рекох.

— Е, имай ми малко доверие — засмя се Хейвъл. — Кажи къде си, ще дойда да се видим и ще ти разкажа каквото знам. А след това ти ще ми позволиш да се навъртам наоколо.

— Не мога да направя това.

— В такъв случай няма да получиш никаква информация — отсече тя. — Това са условията ми.

— Обещавам да не те гоня, Крис.

— Това не ме устройва. Искам среща и разговор очи в очи.

Сложих си очилата и погледнах часовника. Шест и двадесет.

— Следобед между три и четири — рекох. — Ще си бъда у дома.

— Не можеш ли по-рано?

— Не.

Тя се замисли за момент, после въздъхна:

— Добре. Къде живееш?

— Сигурен съм, че отдавна знаеш.

— Предизвикваш ли ме?

— Дочуване, госпожице Хейвъл — казах, затворих и срещнах погледа на Натали, която ме наблюдаваше от дивана.

— Какво искаше тая?

— Каза, че разполагала с описанието на Джон Доу, който не бил Джон, а Джейн.

— Не съм изненадана — промърмори Натали. Кимнах.

Тя стана и хвърли поглед към Дейл.

— Господи, как се е изкривил! Имам чувството, че никога няма да се изправи... Къде е Кори?

— Не знам. Когато станах, го нямаше.

— Може би наблюдава стаята на Пъф.

— За какво ли?

— Виждам, че си спал зле — отбеляза тя.

— Вероятно. Ти си втората, която ми го казва.

— Трябва ти кафе.

— Не ми трябва. Но и то няма да ме накара да се чувствам по-зле.

Натали се обърна и тръгна към стаята на дежурните сестри. Последвах я. Указания получихме от мъж на около тридесет години с

леко подпухнало младежко лице. Беше усмихнат и говореше тихо — факт, който принуди Натали да се наведе над гишето. Той хвърли поглед към деколтето ѝ и очите му останаха там. Обясненията му фактически бяха насочени към това, което виждаше.

— Истински са — уверих го.

Той се изчерви, а Натали ми хвърли един по-скоро развеселен, отколкото ядосан поглед. Тръгнахме по коридора към асансьорите, спуснахме се на партерния етаж и бързо открихме барчето. Вътре беше почти празно. Неколцина доктори и сестри пиеха сутрешното си кафе. Върху лицата им се беше запечатало онова особено изражение, което говори, че не искат да мислят за разни други неща, случващи се на друго място в тази сграда.

Взехме си кафе и се настанихме на една масичка до стената.

— Това е характерна черта за хора от противоположния пол — промърмори Натали.

— Кое? Да ти зяпат в деколтето?

— Случва се непрекъснато.

— Аз не бих го направил.

— Понякога и на мен ми писва, но в повечето случаи не обръщам внимание. Също като теб.

— Не е вярно!

— Ти просто не го забелязваш — поправи се Натали. — Кое не означава, че не се е случило. А сега казвай какво те яде отвътре.

Отпих глътка кафе и установих, че ако го нарека лошо, със сигурност бих нанесъл обида на някоя марка машинно масло.

— Нещата са извън контрол — изсумтях.

— Но Пъф все още е жив — възрази тя.

— Все още, но докога? И двамата знаем, че е обладан от мания за самоубийство.

Тя замълча и отпи от чашата си.

— Помисли малко и ще видиш, че съм прав — настоях. — Монологът му в колата е достатъчно ясно доказателство за това. Нарочно избягваше да се храни, за да си смъкне захарта. Отлично е знаел какво ще му причина инсулинът.

— Повтарям: Джери все още е жив. — Натали тръсна глава.

— Но Гриър е мъртъв. За Бога, Натали! Никой не знае още колко хора ще изгубят живота си в хода на тази операция! Ти, Дейл, Кори?

— А може би и ти — подхвърли тя.

— Да се надяваме!

— Хайде, стига! — Натали отметна кичур коса зад ухото си. — Нещата все още не са приключили. Ламия ще снее нови клетвени показания, а ние ще намерим начин да му осигурим необходимите условия — най-вече като съхраним живота на Пъф.

— Дори ако той самият е изгубил желание за това?

— Ще го убедим.

— Синко, станал си много рано...

Кимнах и затворих вратата. Навън останаха Кори, Натали и един гард от „Сентинел“, Фернандо Пикачо. Кори споделяше поста с Пикачо, а аз помолих Натали да ме остави насаме с Пъф и тя неохотно прие.

Седнах на стола до леглото и огледах клиента си. На флуоресцентната светлина лицето му изглеждаше още по-бледо, а колосаната калъфка на възглавницата правеше косата му мръснобяла, като преспа сняг през пролетта.

— Страхотна работа, а? — подхвърли жизнерадостно той. — Не мога да повярвам, че бях такъв глупак!

— Наистина ли?

— Забравих, че не съм ял.

— Да бе.

Рунтавата вежда на Пъф леко се повдигна. Пръстите на краката му се надигаха под завивката като заснежени върхове. Очите му бяха заковани върху тях.

— Нима е невъзможно да съм забравил? — попита той. — Нима е невъзможно да съм останал с впечатлението, че вече съм си взел лекарството? Какво ще кажеш за подобна вероятност?

— Че не ти вярвам — отвърнах.

— Всички забравяме, синко — въздъхна той. — Всички допускаме грешки.

— Но ти не би допуснал такава грешка. — Поклатих глава.

— Май ме надценяваш.

— Едва ли.

— Е, хубаво — рече Пъф. Каза го така, сякаш най-сетне сме постигнали взаимно съгласие. А може би наистина го бяхме

постигнали. — Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Признай, че беше нарочно, Джери! — настоях аз. — И ми обещавай, че повече няма да правиш тези шибани номера! Я кажи защо искаше да се самоубиеш?

Очите му се заковаха в моите.

— Вече ти казах. Защото приключих. Казах истината и тази истина беше протоколирана. Вярвам, че това ще е достатъчно, за да заковем тия тлъсти алчни копелдаци! А това, което ще се случи после, за мен вече е без значение.

— Ще има съдебен процес — напомних му.

— Ти знаеш не по-зле от мен, че клетвените показания са напълно достатъчни. Сам ми го каза... — Вдигна ръка и разтърка лявото си око. Системата му тихо изтрака. — Чувал съм, че понякога те са по-добри от показанията на живо. Защото свидетелят може да промени показанията си, може да бъде направен на задник пред съдебните заседатели от адвоката на противника. След всичко, което ми причини Ламия, съм сигурен, че направих огромна услуга на Маргил.

— Страхотна услуга, Джери, няма що!

— Не ме иронизирай, момче. — Пъф ме изгледа строго и ръката му пак се отпусна върху чаршафите.

— Да не очакваш да кажа, че съм съгласен с теб? Че правиш точно това, което трябва?

— Не е нужно да се съгласяваш с мен, синко. Животът си е мой, решението също. Във всички случаи не ти влиза в проклетата работа. Не можеш да ме убедиш в нищо, а освен това си достатъчно умен, за да осъзнаеш, че не можеш да ме спреш.

Кимнах. Нямах никакво значение дали дежурният психиатър ще определи състоянието на Пъф като склонност към самоубийство, или не. Нямах никакво значение какво си мислят другите. Можехме да не се отделяме от него двацет и четири часа в денонощието в продължение на всички годишни сезони, но той пак щеше да намери време да отнеме собствения си живот. Всичко е въпрос на време.

Това си беше чисто убийство, но от друг вид.

Въздъгнах и се изправих.

— Снощи умря Гриър, Джери — казах му. — Още преди да протоколира клетвените ти показания. По тази причина ще те моля да

забавиш малко великия си жест, самонаказание или както там си го нарекъл, просто защото се налага да повториш процедурата.

Пъф ме стрелна с поглед, сякаш да провери дали не се шегувам, след което стисна клепачи.

Избухна в смях в момента, в който затварях вратата след себе си.

Кори ни раздаде картонените чаши с кафе, които беше донесъл от барчето. Часовникът на стената показваше девет и осем минути. На десетина метра от чакалнята се отвориха асансьорните врати и в коридора се появи Трент. Очите му обходиха чакалнята и се заковаха върху мен. Краката му коригираха посоката си. В ръката му се поклащаше чантичката-папка от черна кожа, която използваше за оперативни бележки. Лицето му беше непроницаемо. След него от кабината излезе и Маргил.

Спряха пред нас, Трент протегна ръка към Натали, сякаш за да я дари с бащинска прегръдка. Тя не се отдръпна, но и не го улесни. Той свали ръка с изражението на човек, направил опит да целуне буца лед.

— Радвам се, че сте добре — каза.

— Как е Пъф? — попита Маргил.

— Състоянието му е стабилно, възстановява се — отвърнах. — Но не мога да кажа същото за психиката му.

— Защо не ни казахте, че е диабетик? — рязко попита Натали баща си.

Елиот Трент не издържа на погледа ѝ и отмести очи.

— Казах на Мозиър и Казанджян да ви информират за здравословното му състояние — промърмори той.

— В такъв случай те са забравили да го направят, татко.

— Мисля, че грешката е основно на Реймънд — промърмори Трент, обърна се към Маргил и добави: — Моля да ме извиниш, Лесли. Той беше от моите хора, аз му плащах, аз го прецених неправилно. Стори ми се надежден.

— В момента хич не ме е грижа за Мозиър — отвърна Маргил. — Много повече ме интересува как ще опазите Пъф.

Трент кимна и прехвърли чантичката-папка в другата си ръка. Кокалчетата на показалеца и безимения пръст на дясната му ръка бяха обвити с лепенки, а очите му продължаваха да гледат по начин, който не успявах да разгадая.

— Надявах се да обсъдя този въпрос с Атикъс — подхвърли той.
— Нали никой няма да има нищо против, ако си поговорим насаме?

— Аз имам — обади се Натали. — И държа да присъствам.

Трент бавно поклати глава.

— Няма да го задържам дълго, Натали. Но предпочитам да сме само двамата.

Очите ѝ проблеснаха гневно и тя се обърна към мен.

— Всичко е наред — казах. — Бъди спокойна.

— Къде можем да поговорим? — попита Трент.

— Веднъж вече успях да открия барчето — казах. — Мисля, че ще ни свърши работа.

— Добре, ти водиш. — Той се подсмихна.

Поведох. По пътя той мълча, а когато влязохме в заведението, предложи да ме черпи. Отказах. Помещението беше малко по-пълно отпреди. Чуваха се разговори, потракваха прибори.

Трент си поръча чай с лимон, изсипа вътре две пакетчета подсладител и ги разбърка. Кожената папка легна на масата между нас и си остана затворена.

— Искам да се оттеглиш — каза той.

— Изключено, Елиот.

— Късметът те напуска, Атикъс. А именно той те крепеше дотук. В случай, че вчера Доу бе решил да премахне Пъф, а не Гриър, положително би успял.

— А „Сентинел“ би му попречила, така ли?

Той тържествено кимна.

— Какво тогава са вършили моите хора? Може би са държали мишената пред сърцето на Пъф?

— Твоите хора допуснаха пропуски, от които Доу несъмнено би се възползвал. Ти не разполагаш с човешкия ресурс за подобна операция, не разполагаш с нужното оборудване. Стигна дотук единствено благодарение на подкрепата от моя страна.

— Забравяш Мозиър! — процедих ледено.

— С него допуснах грешка — съгласи се Трент. — Достатъчно съм разумен, за да я призная. — Отпи глътка чай от пластмасовата чаша, която имаше цвета на шините, с които тук обездвижвах счупени крайници. — Но и ти трябва да признаеш, че този залък е прекалено

голям за устата ти. Дотук успя да се промъкнеш без големи инциденти, но отгук нататък някой със сигурност ще умре.

— Някой като Пъф?

— Или дъщеря ми, а може би и двамата. Спомни си за Кати Ромеро, за Рубин. Нима искаш да повториш техния кошмар?

— Няма да стане — отвърнах. — Просто няма да го позволя.

— Арогантността ти едва ли ще запази живота на Пъф.

— Но способностите ми ще го направят. Моите и на екипа.

— Не и без моята подкрепа.

Кимнах, разбрал, че бие натам. Като пилот, който вижда светлините на пистата и се насочва за кацане.

— Ще изтеглиш ли „Сентинел“?

— Ако се наложи.

— В такъв случай ще потърся подкрепления от другаде...

Трент почти се изсмя.

— Кой ще работи с теб? Къде ще ти осигурят двадесет охранители за толкова кратко време? Ами оборудване, транспорт? Как ще финансираш операцията?

— Ще кажа на Маргил какво ми трябва и той ще осигури парите.

— Твърдо ли си решен да се бориш с мен?

Усмихнах се.

Трент бутна пластмасовата чаша към ръба на масата и отвори папката. Извади тесте снимки и ми ги подаде.

— Господ ми е свидетел, че нямах желание да го правя — промърмори той.

Снимките бяха осем на десет, двадесет и четири на брой, направени със специални разузнавателни средства. Поради силното увеличение фокусът им не беше много добър, но заснетият субект беше ясен.

— Предадох ми ги рано тази сутрин — обяви Трент. — Не са най-добрите разузнавателни кадри, но ще свършат работа.

— Кой ти ги предаде?

— Хънтър Дрейк. Искаше да е сигурен, че съм в течение на отношенията между теб и дъщеря ми. — Потърка кокалчетата си, увити с лейкопласт. — Обясних му, че ако той или сестра му се опитат още веднъж да ме изнудват, ще ги гръмна и двамата!

Оставих снимките на масата, като внимавах да не обърна някоя с лицето нагоре. Гневът все още не беше стигнал до ръцете ми.

Един-два от хванатите мигове бяха лесни за разгадаване: прегръдката пред ресторанта преди срещата с Малъри, целувката на Таймс Скуеър. Снимки, инкриминиращи единствено с подозрението, което събуждат.

Но имаше и други, в които нищо не беше оставено на въображението. Поредицата, изглежда, беше снимана от сградата срещу апартамента ми през нощта, когато с Натали се срещнахме в „Пади“, непосредствено преди тя да напусне „Сентинел“ и да се включи в моя екип. Бяхме диви и необуздани, бяхме използвали телата си свободно, вдъхновени от гнева. Споменът се завърна заедно с моментите, запечатани върху фотолентата. Почувствах се унижен.

— Какво искат от теб? — попитах.

— Искат да изтегля „Сентинел“, разбира се. Да те оставя на сухо. Не бях сигурен, че го чух добре.

— И ти ще отстъпиш?

— Не. — Трент поклати глава. — „Сентинел“ ще остане. Ти си този, който ще се изтегли.

Бях твърде смаян, за да отговоря.

— Като установиш емоционална връзка с член на екипа си, ти поставяш под заплаха сигурността на клиента — тържествено заяви Трент. — Нарушил си едно от основните правила. Единственото по-тежко прегрешение е да си легнеш със самия клиент. Не можеш да си обективен по отношение на операцията, защото вниманието ти е насочено към хората около теб, към дъщеря ми, а не към средата, в която оперираш.

— Правиш лоша услуга не само на мен, но и на Натали — промърморих.

— Ако братът и сестрата Дрейк бяха използвали пистолет, а не фотоапарат, и двамата щяхте да сте мъртви.

— Но не сме.

Трент замълча за момент, после натърти:

— Няма начин отношенията ти с Натали да не поставят операцията под заплаха!

— Но до този момент се справяме добре — изтъкнах.

Излишно беше да навлизам в подробности относно отношенията ни, нямаше смисъл да му обяснявам, че вече не спим заедно. За него това щеше да е без значение.

— От професионална гледна точка ти си длъжен да се оттеглиш от операцията — заяви той.

— Няма да стане.

Пръстите му изведнъж забарабаниха по масата. Най-сетне беше разбрал, че няма да приема аргументите му. Сякаш чукаше на морзов апарат. Звукът се прекрати толкова рязко, колкото беше започнал.

— Никой баща не обича да му се обяснява, че дъщеря му прави секс — тихо каза Трент. — Предполагам, че всички искат едно и също — малките им момиченца да останат завинаги девствени. Това е някаква суета. Но на даден етап всеки си дава сметка, че малкото му момиченце вече е възрастен човек и има право на свои лични решения и грешки. Остава ни само да се надяваме, че мъжът, когото е избрала дъщеря ни, ще се окаже достоен човек, който я заслужава и се отнася добре с нея.

— Елиот...

— Млъкни! — изръмжа той. — Това има много по-малко общо с теб, отколкото си въобразяваш! Не одобрявам много неща, но винаги съм се опитвал да оставя на Натали свободата да следва сърцето си.

— Тогава защо...

— Защото животът ѝ е по-важен от щастието ѝ. Защото животът на клиента е най-важното нещо при всяка операция. Не знам, ти може би харесваш детайлите в тези снимки, може би си от онези типове, които се фукат със завоеванията си... Може би не те интересува уважението на хората, с които работиш, желанието им да изпълняват заповедите ти...

Пресегна се и събра снимките в стегната купчинка. После ги прибра в чантичката-папка, като се опитваше да не ги гледа.

— Но Натали се интересува от всичко това — продължи Трент. — Репутацията и уважението на околните са нещо много важно за нея. Ще ѝ е много трудно, ако ги изгуби, включително и когато става въпрос за колегите от „Сентинел“.

— Ти не би го допуснал.

— Защото трябва да опазя живота ѝ? Защото ще се чувствам длъжен да пазя живота на Пъф? Това ли ме принуждаваш да направя?

Вгледах се в лицето му, но не открих нищо, което да ме насочи към истината. Чертите му бяха напрегнати, но непроницаеми. Вероятно блъфираше. Колкото и горещо да беше желанието му да ме отстрани от операцията, той не би позволил тези снимки да видят бял свят. Не би унижил дъщеря си по този начин.

Но фактът, че заплашваше да го направи, беше достатъчен. Фактът, че е готов да използва собствената си дъщеря като чип в една игра на покер, казваше всичко.

Поклатих глава и станах от масата.

— Винаги съм си мислил, че макар и по свой собствен начин, ти си поставял Натали над всичко останало — казах тихо. — Сега виждам, че съм грешил.

— Кажете на Маргил, че се оттегляш — отвърна той и вдигна папката. — Снимките ще бъдат изгорени в момента, в който започне процесът. За съжаление не ми оставяш друг изход.

Ръцете ме заболяха и бавно осъзнах, че съм ги свил в юмруци. Ако държах бучка въглища, със сигурност щях да я превърна в диамант.

— И тъй, какво решаваш, Атикъс? — попита Трент.

Запитах се какво ли ще каже на Маргил, на Джери Пъф. Запитах се дали е друснал един юмрук на Хънтър Дрейк в момента, в който е зърнал тези снимки. Надявах се да го е направил. След което онзи тип да се е сдобил с няколко шева.

— Пъф е диабетик — казах. — Погрижи се да се храни редовно. После се обърнах и си тръгнах.

28.

Мадамата Мидж от апартамента под мен ме причака на стълбите с молбата да ѝ погледна ключалките.

— Снощи говорих с вашата съквартирантка и тя ми каза, че ви очаква...

— Задържаха ме — промърморих.

— Имате ли една свободна минутка?

— Нека да е след малко.

— Наистина ще ви отнеме само минутка. Моля ви!

От усмивката ѝ разбрах, че е свикнала да постига, каквото си е наумила. Има и такива жени. Внезапно я намразих дълбоко — почти толкова, колкото мразех Елиот Трент.

Потиснах тръпката на погнуса и се обърнах към входната ѝ врата. Ключалките си бяха наред. Малко издраскани, но нищо повече. Не съм ключар, рекох си, след което ѝ го повторих на глас.

— Така ли? — изненада се Мидж. — Всъщност с какво се занимавате?

— Пазя клиентите си — отвърнах.

Когато най-после се добрах до горе, апартаментът се оказа празен. Отидох при телефона и прослушах единственото послание на телефонния секретар.

— Вероятно работата те е задържала — прозвуча гласът на Ерика. — Реших да прекарам деня с Бриджит. Ако искаш, обади се. Знаеш номера.

Натиснах бутона за изтриване на съобщението, изключих секретаря и тръгнах към стаята си. Хвърлих кобура си на леглото — така, както си беше с пистолета. Изключих пейджъра и започнах да се събличам. Избръснах се и останах под душа толкова дълго, че топлата вода свърши. Добавих две пълни минути с ледена струя, след което завъртях крана.

Исках да си легна и да заспя, дори се опитах. Но претърпях пълен провал. След един час омотаване в чаршафите скочих от леглото

и започнах да се обличам. Помислих дали да не си пусна музика, като издъня уредбата докрай. Лестър Боуи или може би Чарли Паркър... Не го направих.

Настаних се в стола до прозореца и отправих поглед към панорамата на града отгатык стъклото. Денят беше горещ и дяволски задушен. По улицата се влачеха хора и коли, а асфалтът сякаш се беше разтопил.

Самотата се появи изведнъж и бързо ме срита в задника. Едно телефонно обаждане, рекох си. Просто и ясно. Няколко цифри, един-два гласа в слушалката. Какво му е толкова сложното? Защо ми е дяволски трудно да кажа: „Здрасти, аз съм“, пък после каквото дойде?

Не направих нищо.

Продължавах да гледам през прозореца.

Събуди ме домофонът — издаваше серия от кратки лаещи звуци. Някой долу не се шегуваше и явно не сваляше пръст от бутона. Ефектът не беше от най-приятните — все едно че някой използва клаксона си точно под носа ти.

Прекоших коридора и натиснах копчето на репродуктора. Надявах се да не е Натали, нито пък Кори или Дейл. Надеждите ми се оправдаха.

— Хей, Крис Хейвъл съм! Няма ли да ме пуснеш, по дяволите?

— Махай се! — изръмжах, след което си дадох сметка, че няма да го направи. Още повече че й бях казал да дойде.

— Какво означава това, мамка му? — писна репортерката. — Часът е три и половина, което означава, че съм в рамките на времето, за което се разбрахме! Нали каза да дойда между три и четири? Хайде, отваряй!

— Налага се да отложим.

— Не става. Ако не ме пуснеш да вляза, започвам да звъня на всичките шибани звънци. Ще уведомя съседите ти, че продаваш детско порно направо от дома си!

Натиснах копчето за отваряне на вратата и останах да я чакам на площадката. Чух забързаните й токчета, а след минута зърнах и лицето й, на което грееше самодоволна усмивка. На деколтето й висяха тънки слънчеви очила, през рамото й беше праметната малка кожена раница,

почти еднаква на цвят с бежовата ѝ блузка. Надолу носеше тъмносини панталони.

— Никак не ме улесняваш — подхвърли Крис Хейвъл.

Затворих вратата след нея и магнах към столовете около кухненската маса. Тя се настани и попита:

— Имаш ли нещо за пиене?

— Само вода.

— Нямах ли една биричка?

Отворих хладилника и установих, че ми е останала една бутилка „Анкор Стийм“. А би трябвало да са три.

— Къде е Трент? — зададе първия си въпрос Хейвъл.

— Натали или Елиот?

— Партньорката ти.

— Нямам представа.

Тя вдигна вежди, отпи една глътка от бутилката и каза:

— Нека ти предам това, което зная, а след това ти ще ми кажеш какво става при вас.

— Това ми изглежда справедливо — съгласих се.

— Снощи разговарях с куп народ — започна Хейвъл. — Опитах се да открия всички, които са били на онзи перон в метрото. Повечето от тях ми казаха само това, което са видели — как Гриър изведнъж се строполил в момента, в който влак №6 навлизал на гарата на Петдесет и девета. Часът на задръстванията отдавна бил отминал и на перона нямало много хора. Все пак не било и пусто. Все още не съм разговаряла с ченгетата и не зная какви са медицинските заключения. Но по принцип аутопсия няма да има, освен ако не се подозира насилствена смърт. До този момент преобладава становището, че господин Франклин Гриър е получил фатален сърдечен удар. Следиш ли мисълта ми?

— Да, напълно — отвърнах.

Хейвъл отпи нова глътка от шишето.

— Добре. Това е, така да се каже, официалното становище... Гриър е на перона и чака влака, а екипировката му — черни куфарчета, съдържащи машината за стенографиране и лаптопа му, са качени на съгваема количка и пристегнати с ластик. На перона има много хора. Часът е девет и тридесет и пет — девет и четиридесет... Така. На перона е и един тип, който свири на китара. Казва, че е от Рио, но

според мен е от съседния квартал. Той твърди, че в близост до Гриър е стоял млад мъж с абсолютно същата сгъваема количка, натоварена като тази на нашия човек. Младежът завързал разговор, посочил стенографската машина на Гриър. Вероятно са си разменяли информация за оборудването, но на мен нещо не ми се вярва...

— Защо, възможно е — отвърнах.

— Добре, продължаваме. В близост имало и няколко момичета с вид на секретарки, ударили по един-два коктейла и тръгнали да се прибират у дома. Те също потвърждават, че двамата мъже са разговаряли, но има известно разминаване относно детайлите. Две от тях са убедени, че младият мъж е бил жена, облечена в мъжки дрехи.

— И?

— И влак № 6 изскача от тунела. Светят фарове, скърцат спирачки. Хората естествено извърщат очи натам. Когато секретарките отново поглеждат към перона, Гриър е паднал по гръб, а другата личност е на колене до него и му проверява пулса. Хората започват да разбират, че нещо става. Другата личност вдига глава и заповядва на една от секретарките да повика линейка.

— Описание?

На лицето на Хейвъл се изписа нещо като смущение.

— Непълно — въздъхна тя. — Уж очите ѝ били сини, но има твърдения, че са били кафяви. За косата важи същото — руса или кестенява, дълга или къса. Слаба, метър и седемдесет и пет, според някои — метър и осемдесет. Нищо друго. Според някои твърдения е носила очила.

— Ясно.

— Но нали разбираш, че става въпрос за жена?

— Абсолютно.

Тя ми хвърли недоверчив поглед, после продължи:

— Окей, дотук добре. Самарянката започва да прави изкуствено дишане на Гриър. Занимава се с това в продължение на три-четири минути и когато се появяват транспортните полицаи, вече е леко изпотена... Те разчистват терена, единият се приближава и помага на самарянката при изкуственото дишане, казва се Холман. Той притиска гръдния кош на пострадалия, докато самарянката го обдишва уста в уста. В това според ченгето нямало нищо нередно, само дето Гриър не реагираше. Мнението му е, че човекът е починал на място, още преди

пристигането им. След още десет минути се появява и екип на „Бърза помощ“, който разгонва зяпачите и започва работа върху тялото. Опаковат го за транспортиране, качват го на количка, а дежурният по инцидентите започва да сменя показанията на очевидците.

— Междувременно добрата самарянка изчезва. Количката с оборудването на Гриър — също. — Крис Хейвъл ми хвърли настоятелен поглед, сякаш искаше да ме убеди в нещо. — Такива ми ти работи...

— Самарянките непрекъснато изчезват — уверих я. — Страхуват се да не ги съдят за добронамерените им опити. Или си дават сметка, че всъщност не искат да ги замесват в нищо.

— Нима допускаш, че е грабнала количката на Гриър по погрешка? — Хейвъл се втренчи в мен.

— Напълно възможно.

— Защо изведнъж стана толкова дръпнат? Очаквах, че ще се съгласиш с доводите ми.

— Нямах доказателства.

— Грещиш — отвърна тя и ме дари с напрегната усмивка.

Замълчах в очакване.

— Не знам как го е направила — промълви след кратка пауза Хейвъл. — Ако е използвала някакво оръжие, би трябвало да има следи, кръв или нещо друго. При пристигането на Гриър в болницата той е обявен официално за мъртъв, но по тялото му няма никакви следи.

— Слушам те.

— Но тя го е убила по някакъв начин, нали? Искам да кажа, че в момента, в който той е паднал на перона, тя би могла да го убие за секунда. Достатъчно е погрешно приложение на изкуственото дишане. Няколко натискания не където трябва — например в долната част на гръдния кош, могат да доведат до счупване на хипоидната костичка, което от своя страна причинява масивен вътрешен кръвоизлив.

— Подобен кръвоизлив би довел до изменения в корема, които лекарите не могат да не забележат — възразих.

— Вярно — съгласи се Хейвъл. — Но такива неща често стават, особено след изкуствено дишане. Нищо подозрително. Фатална грешка, но не и убийство.

Замислих се за момент, после кимнах. Ако се приемеше, че припадъкът на Гриър е предизвикан по изкуствен начин, всичко, казано от Хейвъл, придобиваше смисъл. Освен това самарянката би могла да си свърши работата и без да чупи хипоидната кост, просто защото е разполагала с цялото тяло и е била в състояние да прави с него каквото пожелае.

Но всичко това все още беше само теория.

— Къде са ти доказателствата? — попитах.

— Имай малко търпение. Ако ти беше на мястото на тази жена и имаше задачата да ликвидираш Гриър, как щеше да постъпиш? При положение, че не искаш да оставяш следи, от които да личи, че човекът е припаднал с чужда помощ?

— Щях да използвам игла — отвърнах. — Едно директно убождане в бедрото може би... Не познавам много добре съответната химия, но предполагам, че много лекарства могат да постигнат този ефект.

— Това обаче би могло да доведе до дупки и петънца кръв, тоест до улики.

— Разбира се, но само за онзи, който знае какво търси.

Хейвъл протегна ръка към раничката на съседния стол и го прехвърли в скута си.

— А ако не искаш да оставиш никакви следи? — подхвърли тя, докато развързваше връзките на капачето. — Какво би направил?

Замислих се, заковал поглед върху пъргавите й пръсти.

— Бих използвал зашеметяващ патрон или спрей.

— Браво! Заслужаваш голямата награда! — Хейвъл най-сетне отметна капачето и извади някаква хартиена торбичка, която обърна на масата. Между дреболиите, захарницата и няколко пликчета сол, които се оказаха вътре, проблеснаха ръбестите форми на малък зашеметяващ пистолет, черен на цвят.

— Удря с 250000 волта — обясни Хейвъл. — Някъде около полунощ се върнах на перона и потърсих някой от бездомниците, които живеят в метрото. Скоро открих човека, който ми трябваше. Беше видял всичко и срещу десет долара се съгласи да говори. Самарянката изхвърлила нещо на релсите в момента, в който пристигал влакът. Отидох да го потърся и го открих. Беше в средата на коловоза и трябваше да прогоня плъховете, за да го взема.

Не можех да кажа дали Драма бе използвала същото оръжие и срещу мен. Предварително знаех, че върху него няма да има никакви отпечатъци, нито пък нещо друго, което би ни помогнало да я открием. Изборът на оръжието безспорно беше гениален и не можех да не съм впечатлен. На практика това не е точно оръжие. Зашеметяващите пистолети са предназначени по-скоро да вдигат шум и това е част от възпиращото им действие. Но Драма бе проявила достатъчно съобразителност, за да го използва едновременно с пристигането на влака, погълнало всички странични шумове. Гледано от страни, действието е било пределно просто — тя само е протегнала ръка да докосне гърдите на Гриър. Човекът се е строполил моментално, парализиран от болка. Драма се е престорила, че посяга към шията му с цел да провери пулса, приближавайки буза до устата му, за да види дали диша...

Пръстите ѝ са докоснали сънната му артерия, лицето му е било скрито под нейното. Натискът е бил колкото безшумен, толкова и фатален. Убила го е за секунди, след което е започнала да му прави изкуствено дишане.

Единствената видима следа би трябвало да е малко червено петънце на мястото, на което го е докоснал зашеметяващият пистолет. То обаче е било надеждно покрито от енергичното ѝ изкуствено дишане, в резултат на което неизбежно се е зачервила и останалата част от гърдния му кош.

— Добра работа, а? — подхвърли Хейвъл.

— Ювелирна — съгласих се.

— Благодаря.

Едва сега си дадох сметка, че има предвид собствената си работа. Махнах към зашеметяващия пистолет и казах:

— Това би трябвало да го предадеш на полицията.

— Няма да знаят какво да правят с него. — Хейвъл поклати глава. — За тях престъпление няма.

— Обади се във ФБР и поискай да те свържат със специален агент Фаулър. Кажи му, че си разговаряла с мен, разкажи му всичко за Джон Доу. Гарантирам, че ще ти обърне внимание.

— Забрави ли, че имахме уговорка, Кодиак? — Тя се втренчи в мен. — Ти, аз, Натали Трент и другите хора от екипа ти се разбрахме да преследваме един професионален убиец.

Използвах една от салфетките на масата, за да пусна оръжието обратно в книжната торба. После я вдигнах, подадох я на Хейвъл и казах:

— Извън играта съм.

— Много смешно! Предлагам да не губим повече време и да се залавяме за работа!

— Наистина съм извън играта. Тази сутрин напуснах. Ако искаш да преследваш убиеца на Гриър, ще трябва да се обърнеш към Елиот Трент.

Книжната торбичка жалостиво изшумоля под гневния натиск на пръстите й.

— Какво става, по дяволите?

— Операцията се поема от „Сентинел“.

— Защо?

— Не мога да ти кажа.

— Ама ти си бил голям мръсник бе! Подмамваш ме тук, караш да ме изплюя всичко, което зная, след което заявяваш, че вече не играеш! Майната ти! — Показа ми среден пръст и гневно повтори: — Майната ти!

— Ако бях в играта, положително щях да те допусна — уверих я. — Но тази сутрин Трент ме принуди да се оттегля.

— Как? Защо?

— Не мога да навлизам в подробности — отвърнах. Тя намръщено гледаше как взимам празната бутилка от масата и отивам да я изплакна на умивалника. Подсуших шишето с кърпата за чинии, след което го пуснах в коша за рециклируеми отпадъци.

В апартамент 4-Д под мен Мидж започна да забива нещо в стената.

— Агентът ми е говорил с трима издатели, а аз вече започнах предварителна работа по книгата си за Доу — подхвърли Хейвъл.

— Обади се в кабинета на Трент или на някой друг в „Сентинел“ — посъветвах я. — Може пък да те допуснат до операцията. Трент обича рекламата, особено когато е в негова полза.

Крис Хейвъл натика книжната торбичка в раницата си, след това с резки движения завърза капачето й. Преметна я през рамо, стана и тръгна към вратата.

— Гадно копеле! — отсече на прощаване.

— Обади се на Трент — повторих съвета си.

— Никога няма да ме допусне до себе си и ти прекрасно го знаеш! — Обърна се да ме погледне. — Особено след начина, по който го подредих във вестника. Много ти благодаря, Кодиак! Направо ми разказа играта!

29.

Заведението на Пади Райли е разделено на две части: същинският бар с малка естрада за оркестър, в който се влиза от улицата, и една по-малка зала отзад, която е оборудвана с телевизор на стената. В момента предаваха мач по бейзбол, в който „Янките“ здравата притискаха „Сиатъл Маринърс“, но последните се отбраняваха добре, с майсторски построена защита. Взех си една бира „Гинес“ и седнах да ги гледам. В края на петата част „Маринърс“ водеха с три точки, благодарение на попаденията на Грифи и Джей Бунър. Тоя Бунър го харесвах. Приличаше на Дейл, но във вариант с чисто бяла кожа и доста по-малко коса.

С напредването на времето барът започна да се пълни. В края на седмата част „Янките“ съкратиха преднината на съперника си и помещението вече беше достатъчно задръстено с хора, за да не чувам дрънканиците на коментатора — едно неголямо, но много важно облекчение. Бях на трета бира, но не усещах нищо. Адски е кофти, когато искаш да се напиеш, но не можеш.

Някой ме потупа по рамото. Обърнах глава и видях Натали.

— Каква изненада — рекох.

— Пиян ли си?

— К'во значи пиян?

— Наквасен, къркан, поркан...

— По-скоро се пържа в собствения си сос. Но правя съответните опити, като едно време в колежа.

Тя се обърна и махна към бара. Иззад подиума на естрадата бавно изплуваха Дейл и Кори. Пътюм Дейл започна да събира свободни столове и след минута се оказах в плътното им обкръжение. Това не ми попречи да отбележа промените на екрана. Джо Торе извади Дейвид Уелс и го замени с Греъм Лойд. Още един от любимите ми играчи. Не чак колкото Джей Бунър, но все пак...

— Какво се случи? — попита Дейл.

— Трябва да се прибирам вкъщи — отвърнах. — Обещах да поправа една врата.

— Татко се върна от барчето сам и съобщи на Маргил, че си решил да се оттеглим. Каза го пред всички и подчерта, че охраната на Пъф се поема от „Сентинел“.

— Да им пожелаем късмет — рекох.

Дейл промърмори нещо, което не успях да доловя, заради шума в заведението.

— Въпреки това Нийл Ламия ми позвъни малко след като напуснахме болницата — добави Натали. — Поиска да се срещне с теб и мен. Казах му да звъне в апартамента ти около осем, а това означава, че разполагаме с четиридесет и три минути.

— Не трябваше да му казваш такива неща. — Поклатих глава.

— Възразяваш, така ли?

— Да, възразявам — отвърнах, докато Лойд подаде един дълъг пас към Джоуи Кора. Джоуи хвана топката съвсем близо до линията и се понесе към втора база. — Апартаментът си е мой и никой няма право да поема ангажименти от мое име!

— Ти също нямаш право да напускаш, без да се консултираш с нас! — засече ме Натали.

— Това си беше мое решение.

— Не, решението трябва да е общо. И ако не ти харесва липсата на любезност у мен, бих те посъветвала да погледнеш себе си!

Отместих поглед от телевизора и го насочих към нея. Седеше приведена напред, с лакти върху коленете. Лицето ѝ беше на сантиметри от моето, вероятно за да е сигурна, че я чувам.

— Теб те избрах за говорител на групата, така ли? — попитах.

— Точно така. А групата иска да знае какво се е случило, по дяволите! Ти отстъпи пред баща ми и му даде всичко, което поиска, Атикъс! Защо го направи, за Бога?

— Защото баща ти се готвеше да оттегли подкрепата на „Сентинел“. Готвеше се да ни зареже наред операцията и да ни остави да се оправяме сами с охраната на Пъф. Как щяхме да се справим? Как щяхме да пазим живота на един клиент с мания за самоубийство с екип от четири човека?

— Бихме могли да наемем охранители на свободна практика.

— Такива, които ще приемат да работят за мен? Предлагам ти да се поразходиш из този град и да се опиташ да откриеш поне един човек от бранша, който е готов да изпълнява моите заповеди. Един-единствен човек. Особено след кампанията за моето дискредитиране, проведена от Трент. По-лесно ще ти е да откриеш някой честен човек...

— Значи такава била работата — проточи Натали. — Повярвал си на приказките на баща ми!

— Не съм. — Поклатих глава. — Знам, че съм добър в работата си, дори много добър! Но всяко нещо си има граници.

— Още не сме опрели до тях — намеси се Дейл. — Признавам, че в момента наистина сме близо до стената, но не сме притиснати в нея.

— Въпрос на гледна точка — рекох.

Натали посегна да ме хване за ръката, но аз я отдръпнах навреме и улових бирата. Всички разбраха посланието на това рязко движение и за момент на масата настъпи пълна тишина. Така изтече една минута, после Натали се обади:

— Какво ти каза той?

— Вече ти обясних.

— Имам предвид другото...

— Какво те кара да мислиш, че има и друго?

— Ти не би отстъпил. Никога досега не си отстъпвал пред баща ми. Защо ще го правиш точно сега?

Пресуших чашата си и направих опит да се съсредоточа върху мача.

— С какво те заплаши? С отнемане на разрешителното?

Инингът свърши и на екрана се появи реклама на камионетките „Шеви“.

— По дяволите, Атикъс! Отговори ми!

Натали изправи гръб в стола си. Дейл и Кори чакаха, опрели лакти на масата. Една келнерка мина да прибере празната ми чаша и да попита дали желаем нещо.

— Не, благодаря — отговори й Кори.

— Дрейк са посетили баща ти — казах. — Занесли са му и подаръци. Осем на десет, лъскави...

Веждите ѝ се сбърчиха колкото да асимилира информацията, после очите ѝ се разшириха. Реакцията ѝ по всяка вероятност беше точно като моята в мига, в който Трент ми връчи снимките, но кожата на Натали е по-бяла от моята и всички видяха как се изчервява.

— Е, значи знае за нас — каза само. — И какво от това? Лично за мен това няма никакво значение. Мисля, че и за теб трябва да е така.

— Какво по-точно знае? — попита Кори.

Дейл праметна ръка през раменете му и започна да му шепне в ухото. Кори се обърна към нас и започна да ни разглежда с нов интерес. После промърмори:

— Как съм го пропуснал?

— Опитвахме се да бъдем дискретни — поясни Натали.

— И опитът ви явно е бил успешен.

— Не съвсем — рекох. На екрана се появи реклама на „Макдоналдс“. Куп бели хора се радваха на пържените си картопки.

— Има и още, нали? — подхвърли Натали.

— Дрейк са оставили снимките на разположение на баща ти.

През следващите две минути всички мълчаха. Мачът продължи с топка от центъра за „Маринърс“.

— Дейл, Кори — изведнъж каза Натали. — Изчакайте тук до девет, а след това елате в апартамента на Атикъс. — Усетих ръката ѝ в своята. — Да вървим, партньоре. Един потенциален клиент се нуждае от компанията ни.

— Каква радост, Господи! — промърморих, но все пак я последвах.

Първата ми работа у дома беше да заредя кафеварката. Кой знае защо, бях решил, че Ламия ще поиска кафе. Натали бе мълчала по целия път. Беше осем и десет.

— Каза ли какво иска? — подхвърлих.

— Не. Каза само, че тази вечер в осем иска да се срещне с мен и с партньора ми.

— Нарече ни партньори, така ли?

— Да.

— Същото направи и Хейвъл.

— Може пък да подадем документи за фирма, а? — усмихна се тя. — Трябва само да си измислим име. Какво ще кажеш за „Трент и

Кодиак“?

— Звучи ми доста ръбесто — отвърнах.

Тя не се усмихна.

— Разбира се, стартирането на нов бизнес в един град, в който командва баща ми, би било адски трудно — въздъхна тя.

— Със сигурност няма да му хареса — съгласих се.

— Да върви по дяволите! След като ме използва срещу теб, трябва да е доволен от това, че ни ми пука какво му харесва или не... Една част от мен адски много иска да направим фирма с единствената цел да го дразним!

— А другите части?

— Това е работата, от която разбираме и в която сме добри. — Натали въздъхна. — Знаеш, че съм опитвала и друго, но вече съм на двайсет и осем и едва ли мога да се върна към модата.

— Учила си в колеж по изкуствата — напомних ѝ. — А в тази област има работа колкото щеш.

— Освен това съм бакалавър по френска литература — добави тя. — Този пазар също се разраства. — Пресегна се над мен, взе една чаша от лавицата и я напълни до половината с кафе. — Преди да си тръгна от болницата, Маргил ми съобщи, че двамата с Ламия вече са уточнили датата на новите клетвени показания. Пъф ще бъде изписан по някое време утре следобед, а двамата адвокати възнамеряват да снимат показанията му вдругиден, пада се четвъртък.

— Ако преди това не му се случи нещо — промърморих.

— В момента „Сентинел“ го охранява достатъчно плътно и според мен той е извън опасност.

— Което означава, че Драма ще го ликвидира по време на клетвените показания.

— Нима вече не вярваме във версията за Джон Доу? — погледна ме Натали. — Или в другата — че Драма и Доу действат в екип?

— Днес следобед получих някои доста убедителни улики от Крис Хейвъл — отвърнах, след което ѝ разказах накратко за теорията на репортерката относно смъртта на съдебния писар. — Всичко това ме кара да мисля, че сме изправени срещу един убиец и той е дама...

— По-скоро жена — поправи ме тя.

— Да, права си. Но дама или не, тя ще направи опит да затвори устата на Пъф.

— Процесът започва в понеделник. Това е последният им шанс да снемат показанията на Пъф преди старта.

— Което означава последен шанс и за Драма да изпълни договора си.

— Чист капан. — Натали поклати глава.

— Какво?

Тя ме погледна така, сякаш беше очаквала да я разбера, после се усмихна.

— Извинявай. Това е снайперистки термин. Когато си в засада, чакаш абсолютно неподвижно мишената, която сама застава в кръстчето на мерника ти. Натискаш спусъка в момента, в който главата на жертвата се появява в зоната.

— А има ли и друг начин?

— Да, проследяването. При него засичаш жертвата и започваш да я следиш през мерника. Стреляш, когато си готов. Повечето снайперисти предпочитат проследяването пред капана, защото е по-активно. Когато чакаш в засада, има вероятност никога да не стигнеш до изстрел.

— Но ако Драма знае кога и къде...

— Ще ѝ остава само да изчака главата на Пъф да дойде на мерника — допълни Натали. — Образно казано.

— По-скоро буквално.

— Питам се защо още не е опитала стрелба от далечно разстояние.

— Може би я пази в резерв.

— Или е инструктирана да използва друг метод. Когато застреляш някого от петстотин метра, едва ли може да има съмнения в причините за смъртта.

— Това означава ли, че такива съмнения ще има, ако го вдигнеш във въздуха?

— Може би ДТС иска да изпрати послание — предположи Натали. — „Такава ще е съдбата на всеки, който ни плюе“.

— Може би — съгласих се.

В този момент зажува домофонът. Проверих кой е, след което натиснах бутона, за да отворя на Ламия. Докато го чакахме да се качи, Натали свали от рафта още една чаша. Отворих в момента, в който на вратата се почука.

— Налага се да бъда съвсем кратък — рече без прелюдии Ламия.

— Мислехме да ви почерпим едно кафе — отвърнах.

— Не, благодаря.

Изчака с видимо нетърпение да затворя и залостя входната врата, после се насочи към кухнята и поздрави Натали. Носеше кожено куфарче, което постави на масата.

— Колко души знаят, че съм тук? — попита Ламия. Очите му изпитателно пробягаха по лицата ни.

— Четирима — отвърна Натали. — Аз, Атикъс, Дейл Мацуи и Кори Херера.

— Те двамата бяха с вас в „Шератон“, нали?

— Точно така.

— И никой друг?

— Никой.

Ламия премести очи от нея към мен. Не се бяхме виждали някъде около двайсет и четири часа — период, явно тежък за него. Очите му бяха зачервени и подпухнали, а под тях се бяха образували доста тежки торбички. Той изпуфтя, след това извади от куфарчето си голям плик от кафява хартия. Натали го взе от ръцете му и започна да го отваря. Извади първия лист, огледа го набързо, след което ми го подаде. Наблюдавах лицето ѝ, но не успях да хвана някаква определена реакция.

Оказа се фотокопие на банково извлечение. Първа спестовно-инвестиционна банка със седалище Джорджтаун, Кайманови острови. Сметката беше шифрована, но подписът на Уилям Т. Бойър под оригинала беше заверен нотариално.

Погледнах Ламия.

— Ако някой прояви интерес, ще отрека категорично някога да съм бил тук — отсеке той.

— Трябваше да ме предупредите, че искате неофициална среща — каза Натали. — Щях да имам грижата да избира друго място.

Ламия затвори куфарчето и го свали от масата.

— Когато се свързах с вас, мислех, че зная какво правя. В този момент също. — Тежестта на адвокатското му куфарче изведнъж стана огромна, макар че много добре знаех, че това, което му тежи, не е в него. Това, което ни бе донесъл, беше чисто злато. Бог знае как се бе

решил на подобен ход, кого още беше трябвало да убеждава. По очите му личеше, че е силно развълнуван.

— Защо се съгласихте да поемете отново това дело? — попитах го.

Ламия извърна очи към плика в ръцете на Натали.

— Аз имам семейство, господин Кодиак — отвърна той. — А сега ми позволете да ви кажа лека ноц...

30.

На другата сутрин Дейл ни чакаше с бухти и кафе. Беше дошъл с микробуса и се наложи да го пусна на моето място в подземния гараж, до мотоциклета. На циментовия под имаше петно от масло, по всяка вероятност оставено от някоя отдавна забравена кола — но не и от поршето на Бриджит, което винаги беше в отлично състояние.

Отидохме пеша до спирката на метрото на Парк Авеню. Мълчахме, заети с бухтичките и кафето. Беше осем сутринта, сряда, но времето вече беше тежко. Температурата и влажността бяха високи, въздухът тежеше като мокро пране.

Отивахме да се видим с Уилям Бойър, върху когото възнамерявахме да окажем известен натиск.

Пликът на Ламия съдържаше почти тридесет машинописни страници. Нито една от тях не беше оригинал, тъй като ставаше въпрос за банкови извлечения. Адресът на Уилям Бойър в Ню Йорк беше написан на отделен лист. Извлеченията бяха от три банки — две на Каймановите острови и една в Швейцария. Обозначените в тях сметки бяха контролирани от Бойър, а самите извлечения покриваха последните три месеца от април насам. Веднага правеха впечатление оживените транзакции по тях.

Но ние знаехме какво търсим и не след дълго влязохме в дирите му. Петдесет хиляди долара преведени тук, седемдесет и пет хиляди там... Общата сума на преводите през април възлизаше на един милион и седемдесет и пет долара. През май и юни бяха преведени по петстотин хиляди и четиридесет.

— Какви са тези странни цифри? — учуди се Натали.

— Банкови такси по трансферите — отвърнах. — До този момент е превел два милиона долара.

— Към не по-малко от петнадесет сметки — добави Натали. — Десет през април, пет през май...

— И още шест през юни — допълних.

— Двайсет и една отделни сметки? — Тя вдигна вежди. — Господи, как тази жена намира време да убива хора? Вероятно тича по света като бясна и непрекъснато открива или закрива сметки.

— Нито една от тях не е открита скоро — казах. — И залагам левия си крак, че всички до една са вече закрити. Бойър превежда парите в банка А, която има нареждане да ги прехвърли веднага в банка Б. Оттам Драма ги превежда в своята южноафриканска или Бог знае коя банка. Колкото повече са трансферите, толкова по-трудно става проследяването на парите.

Натали сложи листа върху кухненската маса и приглади краищата му.

— Но вече сме абсолютно сигурни, че именно Бойър е поръчал покушението срещу Пъф.

— За съжаление не сме — въздъгнах. — Знаем само, че е било платено от него. Което не означава, че го е поръчал. Вероятно никога няма да узнаем името на истинския поръчител.

— Два милиона долара за убийството на Пъф — въздъгна и Натали. — Толкова ни предлагаше ДТС само за да се разкараме... Не се ли чувстваш поласкан?

— На Драма със сигурност плащат повече — казах. — Още един или два милиона след изпълнение на задачата. А това тук е само аванс.

— Хубава работа, стига да получаваш подобни поръчки.

— Май ще се наложи да сменя бранша — изсумтях. — На Ерика ще ѝ трябват доста пари за колежа.

Натали започна да ми обяснява, че това изобщо не е смешно, но домофонът я принуди да млъкне. Отворих на Кори и Дейл, настаних ги на кухненската маса и им оставих малко време, за да се запознаят с банковите извлечения.

— Хубава работа, стига да ти я поръчат — промърмори Кори.

— Той ми краде изразите! — оплака се Натали.

— Как се добрахте до всичко това? — попита Дейл. — Ламия ли ви ги донесе?

— Кой е пък този Ламия? — попитах натъртено.

— Можем ли да приемем, че Бойър е посредникът на Доу-Драма? — попита Кори.

— Според мен това е твърде вероятно — отвърна Натали. — Убиецът трябва да разполага с някаква система за контакт с

работодателя си.

— Което не означава, че Бойър има начин да контактува с нея — каза Дейл. — Тази Драма не ми се струва от хората, склонни да поемат подобни рискове.

— Тя няма друг избор — възразих. — Какво ще стане, ако ДТС промени условията на сделката или просто се откаже да убива Пъф? Нали трябва да има някакъв начин на връзка с нея, за да я спрат?

— Значи Бойър може и да знае коя всъщност е Драма — замислено рече Кори. — Може дори да ни даде описание.

— Съмнявам се, че някога са се срещали лице в лице — казах. — Ако изобщо са разговаряли, това е ставало по телефона и под формата „виж какво, аз работя под прикритие за Джон Доу“...

— Което повдига още един въпрос. — Дейл разтърка врата си. — Убедени ли сме, че Джон Доу не съществува? И че операцията е дело само на жената, която наричаме Драма?

— Не — отвърнах.

— Значи са ни го начукали — засмя се Кори.

— След което обаче започва да ни става хубаво — добави Натали.

— Нищо не ни става! — мрачно отсече Дейл. — Забравихте ли, че се оттеглихме?

— Е, това не е причина да се откажем, нали? — рече Кори. — Все нещо трябва да се прави.

— Утре сутринта двамата с Дейл ще проведем разговор с уважаемия господин Бойър — казах аз. — И от този разговор ще разберем дали той е склонен да сподели с нас някаква информация за убиеца.

— А защо с Дейл? — изревнува Кори.

— Защото е голям и страшен — отвърнах.

— И аз мога да бъда голям и страшен!

— Само ако не си получил сутрешната си чаша кафе — засмя се Натали.

Метрото ни стовари на Шейсет и осма. Тръгнахме на запад, към мястото, където Пето авеню опира в Сентръл Парк.

— За какво мислиш? — попита Дейл.

— Дали не си водим опашка — отговорих мрачно. — Не искам пак да стана обект на нечий фотоапарат.

— Не се бой, чисти сме — усмихна се приятелят ми. — Мислиш ли, че Трент ще ми позволи да хвърля едно око на онези снимки?

— Не забравяй, че си педал!

— Доколкото разбрах, на тези снимки си и ти, глупако! — засече ме той. — При това както майка те е родила!

— Моля за извинение, но за момент се държах като нормален хетеросексуален мъж — подхвърлих с престорено съжаление.

Дейл отговори с идеи за продажба на порно картички, на които сме изтипосани двамата с Натали, и когато завихме по Седемдесет и седма, и двамата се превивахме от смях. Започнахме да следим номерата на сградите, оглеждахме и фасадите им. Отначало не забелязахме нищо, но после видях колите и се заковах на място. Дейл също.

На ъгъла пред къщата, която търсехме, бяха спрели четири патрулки на Деветнадесети участък. Самата къща беше с ярко боядисани тухлени стени, а на тротоара пред нея растеше дърво. От току-що спрелия микробус на криминалистите слизаха хора. Сред тях не виждах представители на съдебна медицина, но това означаваше само едно — те още не бяха пристигнали.

— Мамка му! — прошепнах.

— Знаела е, че ще го потърсим — промърмори. — И ни е изпреварила.

Двама униформени охраняваха входа на къщата. Двама цивилни детективи слязоха от колата си без отличителни знаци и тръгнаха към стъпалата. Размениха няколко думи с униформените и хлътнаха вътре.

— Трябва да се обадим на Ламия и да го предупредим — подхвърли Дейл. — Може би е в опасност.

— Нищо му няма — казах. — Драма иска клетвените показания, за да удари Пъф, а за тази цел й трябва и Ламия, който да ги снемем... Той си е добре.

— А как е разбрала, че ще дойдем да го търсим?

— Не знаем дали Бойър е мъртъв — промърморих, но в този момент се появи микробусът на съдебна медицина и това ме накара да млъкна. Погледът, който ми хвърли Дейл, съвсем не беше утешителен.

Продължихме още малко напред, колкото да се смесим с десетината зяпачи, ограничени от полицейската лента. Както навсякъде по света, те оживено коментираха. Но версиите им бяха толкова невероятни, че веднага си дадох сметка за едно — че знаят дори по-малко от нас.

— Сега какво? — попита Дейл.

Оттатък групичката на зяпачите забелязах Крис Хейвъл. Едната ѝ ръка притискаше мобилен телефон към ухото, а другата забързано драскаше в бележника. Зърна ме в момента, в който си казвах, че трябва да си плюем на петите, за да избегнем шибаните ѝ въпроси. Промърмори нещо в телефона си, изключи го и хукна към нас, като заобикаляше паркираните коли.

— Какво правиш тук?

— Правя сутрешната си разходка.

— На петдесет преки от дома си?

— Много обичам да ходя.

— Аха. — Крис кимна и се обърна да огледа Дейл. — Тоя е доста пораснал...

— Дейл Мацуи — представи се колегата ми.

— Крисчън Хейвъл, но всички ми викат Крис.

Гледах ги как си стискат ръцете.

— Значи ти си тази, която се грижи за добрия имидж на Атикъс във вестниците — подхвърли Дейл.

— Бях — поправи го Крис. — Той ме замрази. — Хвърли един кос поглед към мен и подхвърли: — Случайно отново да си поел операцията?

— Не съм.

— Дошъл си да търсиш Уилям Бойър?

— Така смятах.

— Защо?

— Дължи ми пари.

— Търси си живи хора, защото Бойър е мъртъв.

Не бих казал, че останах много изненадан от тази информация, но изведнъж ми стана тъжно. Спомних си думите на Пъф, според които този тип бил женен.

— Как е умрял? — попитах.

— Застреляли са го по някое време тази сутрин. Един съсед чул изстрелите и се обадил в полицията. Патрулката се случила само на пряка отгук и се появила навреме, за да пипне двама подозрителни типове, които бягали. В момента са в районния участък и си играят на въпроси и отговори с детективите. Но ние тримата знаем, че не те са извършителите, нали?

— Някакви подробности за заподозрените?

— Мъж и жена, от бялата раса, русокоси. Мъжът е едър, почти като този твой приятел... Поне така чух. Някъде около трийсетте. Това е всичко, което успях да науча. Върши ли ти работа?

— Може би — отвърнах. — Сигурна ли си, че са арестували двама души?

Хейвъл насочи черния си флумастер към един младеж сред тълпата зяпачи.

— Онова момче ги е видяло. Живее наблизо и е тук от самото начало. От него взех и описанията. Чуло русата жена да крещи на полицаите, че си нямат представа коя е тя.

„Чесапик“, рекох си аз.

— Но не разполагаш с имена, така ли? — попитах.

— Мога да ги открия, но само ако имаш желание за обмен на информация. Пак си на работа, нали? И пак ще охраняваш Пъф по време на утрешните показания!

— Информирана, и то много добре — отбеляза с уважение Дейл. — Откъде знае толкова много?

— Твърди, че има източник в „Сентинел“ — поясних.

Хейвъл се ухили, после попита:

— Ще ми кажете ли защо бяхте тръгнали на гости на Бойър?

— Кой е източникът ти? — контрирах.

— Знаеш, че не мога да ти кажа — поклати глава тя и усмивката ѝ стана лукава. — Но ако ме включиш в групата, може би няма да съм толкова стриктна...

— Ще те включа, но при условие, че ми кажеш кой е източникът ти — отсякох.

— А после ще се отметнеш, както вече направи. — Тя поклати глава. — И аз ще остана без източник за книгата си. Не става, Кодиак. Или ме включваш в екипа, или няма да получиш нищо!

— Тая умее да се пазари — отбеляза Дейл.

Пейджърът ми зажува. Погледнах номера на екранчето, изключих машинката и казах:

— Трябва да вървим.

— Можеш да използваш моя — подхвърли Хейвъл и ми подаде джиесема си. Усети колебанието ми и побърза да добави: — Не бой се, няма да подслушвам.

Кимнах в знак на благодарност, взех телефона и се отдалечих на пет-шест метра. Дейл остана при нея да я ангажира с лек разговор. Набрах кантората на Маргил и попаднах на секретарката, която бях излъгал за инцидент със семейството на адвоката, Адриен, или както се казваше там... Представих се и уточних, че се обаждам в отговор на пейджъра му. Не знам дали ме позна по гласа. Във всеки случай не се издаде.

— Атикъс? — прозвуча миг по-късно гласът на Маргил. — Радвам се, че позвъни.

— Нали ме потърсихте по пейджъра — казах. — Това е най-малкото, което мога да направя.

— Не бях сигурен дали ще се обадиш. Джери настоява да се срещне с теб, още днес. Би ли отскочил да го видиш?

— Каза ли защо?

В слушалката се долови скърцането на стол. Адвокатът очевидно се намесваше по-удобно.

— Каза само, че ако не се види с теб, утре изобщо няма да дава показания. И съм склонен да му повярвам. Ако се налага, готов съм да ти платя за изгубеното време.

— Не, няма нужда. Ще отида да го видя. Още ли е в болницата?

— Да.

— Ще съм там някъде между единайсет и пладне.

— Благодаря — рече Маргил. — Ще имам грижата да го предупредя.

Изключих джиесема, после се сетих нещо и го включих отново, главно за да деактивирам функцията повторно набиране. Изчаках сигнала и го изключих, след което го върнах на Хейвъл.

— По работа ли те търсиха? — попита тя.

— Не, по личен въпрос — отговорих и се обърнах към Дейл: — Трябва да отскоча до вкъщи.

— Ще дойда с теб да си прибера микробуса — отвърна той.

— Имаш ми телефона — каза Хейвъл. — Офертата ми все още е валидна. Обади се. Включи ме в групата и аз също ще ти помогна.

В таксито на път за вкъщи разказах на Дейл за разговора си с Маргил.

— Пъф май си е паднал по теб, мен ако питаш — отбеляза той.

Заклучих гаража след него и тръгнах нагоре по стълбите. Успях да се добера до апартамента си, без да привлека вниманието на Мидж от 4-Д. Написах на Ерика бележка, в която изразявах съжаление за разминаването ни, а също така и надежда, че ще я видя по-късно следобед. После набрах номера на Натали.

— Тъкмо се чудех дали ще се обадиш — каза тя. — Как мина посещенията при Бойър?

— Страхотно — рекох. — Беше мъртъв.

— Стига де, дръж се сериозно!

Разказах ѝ какво се беше случило, като включих и подозрението, че двамата арестувани в близост до местопрестъплението са братът и сестрата Дрейк.

— Умееш да ме размиваш — отбеляза Натали.

— Но не са го извършили те — добавих.

— Откъде знаеш? Не допускаш ли, че на практика те са Джон и Драма?

— Джон и Драма няма да се оставят да ги арестуват на местопрестъплението — възразих.

— Има огромна разлика между това да те арестуват и да те осъдят, Атикъс. Това може да е поредният ефектен номер да отклонят подозренията от себе си.

— Дори не съм сигурен, че арестуваните са Дрейк — промърморих.

— Аз мога да проверя. Няма да ми отнеме много време.

— Добре, направи го. Междувременно аз трябва да тръгна за Уестчестър, понеже Маргил се обади по пейджъра да ми каже, че Пъф имал нужда от мен.

— В болницата ли отиваш?

— Дължа го на Маргил.

— Ще мина да те взема — каза Натали. — Дай ми петнадесет минути.

— Добре.

Затворих телефона и надникнах в антрето, откъдето долетя някакъв шум. Тъкмо навреме, за да видя влизащата Ерика. Беше с ролерите си и беше запъхтяна. Изчаках я да затвори вратата и я прегърнах.

— Здравсти, брато — промърмори задъхано тя, изскубна се от прегръдката ми и се плъзна по коридора към стаята си. — Друг път недей да правиш това, като ме видиш на кънки.

— Беше ми мъчно за теб — казах.

— Така ли? — учуди се тя. — Аз пък бях сигурна, че няма да имаш време за подобни глупости.

— Наистина бях доста зает.

Тя ме погледна с разбиране, после попита:

— Ще си останеш ли у дома?

— Трябва да отскоча до Уестчестър, но следобед съм свободен.

— Искаш ли да отидем на кино?

— С удоволствие.

Тя наклони лявото си рамо и позволи на раницата да се плъзне надолу към ръката ѝ.

— Добре, аз съм си тук.

Телефонът иззвъня. Ерика се отгласна на ролерите, блъсна вратата на стаята си и вдигна слушалката на деривата. Миг по-късно я чух да вика:

— За теб е...

— Ще вдигна в кухнята — отвърнах и тръгнах към апарата на стената. — Готово...

Ерика затвори и линията утихна. Миг по-късно в мембраната се разнесе гласът на Драма:

— Добре дете. Послушно.

Стомахът ми изпълни перфектно салто.

— И аз мисля така.

— Повечето деца на нейната възраст са истински ужас — продължи Драма. — Пубертетът ги друсва. Лично аз вече не ги издържам, но Ерика ми харесва.

Ролерите изтропаха на пода в другата стая.

— Не мога да повярвам, че си извън играта — продължи жизнерадостно Драма. — Да не ти стана твърде горещо?

— Времето нещо не ми понася — отвърнах.

— Честно казано, аз съм доволна — засмя се тя. — В противен случай можеше да ти се случи нещо...

— Като на Бойър ли?

— Като на някои хора, които познаваш. А що се отнася до Били, той просто започна да пречи на работодателя ми.

— И ти го отстрани, така ли?

Прехвърлих слушалката в другата си ръка и избърсах овлажнялата си длан в джинсите.

— Джон го искаше мъртъв.

— Толкова добре лъжеш, че сама започваш да си вярваш — отбелязах.

— Откъде знаеш?

— Няма никакъв Джон Доу — отсякох аз. — Ти действаш сама.

— А ти със сигурност познаваш предимствата на самотата въпреки Ерика.

— Не мога да те възприема — рекох.

— Защо? Аз съм обикновен бачкатор, като всеки друг.

— Но не и като мен.

— Може би точно като теб. Но това няма значение. Утре Джеръми Пъф ще влезе в капана и ще заеме мястото си в чувала. Ще се разболеє внезапно, може би от ухапване на насекомо, или по-скоро от незабележимо докосване, на което няма да обърне внимание. Първо ще започне да се поти, после да кашля, а накрая ще припадне. Ще има проблем с дишането и ще започне да посинява. Пазачите му ще се опитът да му направят изкуствено дишане, но от устата му ще бликне кръв. Ще последва втори и последен удар, след което ще умре. Това е всичко.

Дишах прекалено бързо, или пък не можех да си поема дъх. Едно от двете. Беше ме яд, че ѝ позволявам да ме манипулира.

— Това изобщо не ме интересува — отвърнах. — Забрави ли, че бях принуден да се оттегля?

Тя отново се разсмя. Така, сякаш беше правила специални изследвания върху продължителността и плътността на смеха си, а сега беше решила да го изпробва пред приятел.

— Ти ме лъжеш — добавих. — Разказваш ми всичко това, за да го предам на Трент. Отново се опитваш да ме манипулираш — по

начина, по който го направи, когато уби Гриър. Но този път няма да се хвана на номерата ти. Няма да споделя нищо със „Сентинел“, няма да повлияя на охраната им...

— Разбира се, че няма, Атикъс — отвърна сериозно Драма. — Защото вече си се оттеглил. Жалко, че не го разбрах по-рано. Ако бях научила навреме какво става, никой нямаше да пострада.

Ледът в гърдите ми се пръсна на дребни парченца, които достигнаха до най-отдалечените точки на тялото ми.

— Какво си направила?

Ерика мина по коридора, пъкна си главата през вратата и ме погледна любопитно.

— Наистина съжалявам, Атикъс — каза Драма. — Не за Пъф, а за теб... Признавам, че неусетно започнах да те харесвам.

После ме остави насаме със сигнала за свободно и лудото блъскане на сърцето в ушите ми.

31.

Започнах да въртя телефоните с максимална бързина. Първо набрах Кори.

— Какво става? — попита Ерика.

— Промяна в плановете — отвърнах. — Искам да се обадиш на Бриджит и да я попиташ дали може да прекараш остатъка от деня при нея, по възможност и да пренощуваш...

— Но какво става?

Насреща най-сетне вдигнаха.

— Hola — обади се женски глас.

— Кори Херера, por favor.

— Uno momento — рече гласът.

— Атикъс, какво става?

Поклатих глава и направих знак на Ерика да почака.

— Ало? — прозвуча гласът на Кори.

— Атикъс съм — рекох. — Всичко наред ли е там?

— Да — отвърна Кори.

— Току-що разговарях с Драма. Тръгва подире ни.

Той замълча за момент, после изръмжа:

— Мамка му! Какво се е случило?

— Сутринта е видяла сметката на Бойър, след което благоволи да ми се обади. Чакам Натали всеки момент, след което двамата потегляме за болницата при Пъф. От теб искам да се свържеш с Дейл.

— Той у тях ли си е?

— Не е, защото само преди петнадесет минути си тръгна оттук. Трябва да се съберете заедно, а след това да дойдете тук, в апартамента ми. Ерика също е тук, тя ще ви отвори. След това ще я закарате у Бриджит, ще се върнете тук и ще ме чакате. Ясно ли е?

— Мислиш, че Драма ще нападне семейството ти?

— Нямам никаква представа какви са й шибаните планове! Но знам, че е извършила най-малко две убийства!

— Тръгвам — каза Кори и слушалката щракна.

— Няма да се върна у Бриджит! — обяви Ерика. — Оставам с теб!

Домофонът изжужа и тръгнах да отварям.

— Въпросът не подлежи на дебат, хлапе. Дейл и Кори ще са тук до един час. И ще те откарат у Бриди... — Натиснах бутона и чух гласа на Натали, която чакаше долу. — Слизам веднага — казах на пластмасовата решетка.

— Нарече я Бриди — отбеляза Ерика.

Тръгнах из апартамента с намерението да спусна пердетата на всички прозорци.

— Звънни й да я предупредиш, че ще нощуваш при нея. Ще ти се обадя, когато се уверя, че няма опасност да се прибера у дома. Докато си тук, стой по-далеч от прозорците. Не яж и не пий нищо, гледай да не включваш разни уреди, включително телевизора и уредбата.

Приключих с пердетата и тръгнах към вратата. Ерика тръгна по петите ми.

— Обещай, че ще изпълниш всичко, което ти казах.

Ръката й беше на ухото, пръстите й си играеха с косата, прикриваща белега. Тя кимна.

Наведох се, целунах я по челото и казах:

— Всичко ще е наред.

— Включително и ти, нали? — попита тя.

Натали караше бързо, а когато й разказах за телефонния разговор, натисна газта до дупка.

— Кучка! — прошепна тя. — Гадна кучка!

— Абсолютно — съгласих се. — Падне ли ми някъде, първо ще стрелям, а после ще разговарям!

Стрелката на скоростомера стигна до сто и двайсет и продължи нагоре. Реших, че ще е по-добре, ако изобщо не я гледам.

Малко е да се каже, че ненавиждах начина, по който Драма ни разиграваше. Направо не можех да я понасям.

Кори беше добре, Ерика също. Натали седеше до мен и натискаше докрай педала на газта.

Оставаше Дейл. Единствено за него не се бях погрижил, единствено с него не бях успял да осъществя контакт.

В момента бях безсилен да направя каквото и да било. Седях сгърчен на седалката до Натали, настръхнал от скоростта, с която шофираше. Молех се на Бога всичко с Дейл да е наред.

Стигнахме болницата в дванайсет без двайсет. Изчаках Натали да паркира, след което се насочихме почти тичешком към входното фойе. Натиснах бутона на асансьорите и нетърпеливо зачаках някоя от вратите да се отвори.

— Братът и сестрата Дрейк — сетих се изведнъж. — Какво откри за тях?

— Днес сутринта са ги арестували пред къщата на Бойър — отговори Натали. — Това е единственият потвърден факт. Не зная дали са им повдигнали обвинения, не зная защо са били там, не зная какво са правили.

— Ако Пъф пожелае да говори насаме с мен, ще те помоля да се погрижиш за смущенията.

Натали кимна.

— Баща ти тук ли е?

— Очаквам, че лично ще командва парада.

Вратите на асансьора най-сетне се отвориха и забързахме към стаята на Пъф. В приемната имаше трима охранители в цивилни дрехи. Щом ни зърнаха, единият ни обърна гръб и хукна по коридора. Лицата им ми бяха познати — вероятно бяха хора от екипа на Мозиър. Изглеждаха изненадани, че ме виждат.

След минута в коридора се появи Трент, следван от пъргавия вестносец. Крачеше бързо, челюстите му бяха здраво стиснати.

— Татко — рече Натали.

— Не знам какво си пробутал на Пъф, но откакто те няма, е изпаднал в дълбока печал — изръмжа Трент, без да обръща внимание на дъщеря си. — Не мога да вкарам човек при него. Гони ги всичките, дори ги замеря с каквото му падне.

Направих усилие да не избухна в смях при представата как Джержмая Пъф замахва с подлогата към главата на Елиот Трент.

— Изобщо не е смешно. — Трент ме изгледа студено. — Всички знаем в какво се превърна тази ситуация.

— Наистина знаем — каза с още по-студен глас Натали.

— Хронометърът цъка. Снемането на показания е насрочено за утре сутринта в десет. Това е часът, в който Доу ще нанесе удара си. Но с какво разполагаме в момента? С един клиент, който яростно се противопоставя на охранителния си екип! Изцяло заради теб, Кодиак!

— Какво казва той? — попитах.

— Че иска да говори с теб, нищо друго.

— Каза ли защо?

— Не. Хайде, върви да си говорите. Гледай да го вразумиш. Накарай го да се осъзнае и да разбере какво върши. С подобно поведение положително ще го убия...

Кимнах и тръгнах по коридора, като оставих Натали в компанията на баща ѝ. Пред вратата на Пъф пазеха Пикачо и Уайт. И двамата изглеждаха недоволни.

— Искал да ме види — подхвърлих на Уайт.

— Знам. — Гардът направи гримаса. — Вече двацет и четири часа слушаме само това, гарнирано с по някое „върви на майната си“...

На лявата буза на Пикачо личеше малка синина — беше започнала да се подува.

— Тресна ме с гарафата — обясни той, докато ми отваряше вратата. — Приятно прекарване.

Пъф лежеше в леглото, но на практика беше почти седнал, тъй като горната му част беше повдигната максимално. На пода до вратата имаше подлога, пластмасова ваза, три картонени чаши и гарафа за вода. Пластмасовата ваза беше спукана. Телевизорът работеше и в момента на влизането ми Пъф беше зает да си играе със силата на звука. В резултат апаратът гърмеше зверски. Даваха някаква телевизионна игра. Щом ме видя, Пъф побърза да изключи звука. В стаята изведнъж стана адски тихо. Но този телевизор не отнемаше звука изцяло и в следващия миг до слуха ми достигна шепотът на участниците в играта. Сякаш в помещението имаше призраци.

— Искал си да ме видиш — казах.

— Сядай пред олтара! — пошегува се той и махна към близкия стол. Изчака да го преместя до леглото и да се паркирам отгоре му, след което попита: — Какви са тези глупости с напускането ти?

— Не са глупости — казах. — Наистина се оттеглих.

Пъф гневно тръсна глава. Изглеждаше много по-енергичен от вчера.

— Не го прави!

— Вече е направено.

— В такъв случай трябва да го анулираш!

— Защо?

— Искам да ме пазите вие, деца! До този момент се справяхте отлично. Искам вие да ме покривате по време на пътуването.

— За целта разполагаш със „Сентинел“. Те са най-добрите.

Пъф се почеса по ръката — там, където беше лепенката от доскорошната система.

— Ще ти го кажа направо, синко — каза с лека въздишка. — Ако утре не бъда охраняван от теб и твоите хора, просто няма да дам клетвени показания! Това е условието.

— Нямах право на избор — отвърнах. — Ламия ще ти връчи официална призовка. Ще те принудят да дадеш показания.

— Поне ще се опита. Но времето няма да му стигне. Удълженият срок на разследването изтича утре в пет. Не пропея ли дотогава, край на идеята за внасяне на показанията ми в съда!

— Ще те изправят насила на банката на свидетелите — предупредих го.

— Няма, защото ще съм мъртъв — отсеке той. Кратко и ясно.

— Има и по-лесни начини да се самоубиеш — казах. — Няма смисъл да подтикваш хората да го правят вместо теб. Вземи една гореща вана и си срежи вените — не направо, а надълго — така било по-ефикасно... Или си пусни един куршум в главата, но като налапаш дулото. Сто процента успеваемост, ако го направиш с пистолет, по-голям от калибър трийсет и осем.

— Мисля, че и сам мога да откроя ефективен метод — отвърна Пъф.

— В такъв случай нямаш нужда от убиец — подкрепих го, но той поклати глава.

— Не ме разбра, синко. Ценя изключително високо теб, госпожица Трент, господин Херера и господин Мацуи. Справихте се страхотно по време на показанията в „Шератон“. Затова искам пак вие да ме охранявате.

— Не.

— Утре аз ще умра — продължи Пъф. — От куршума на Джон Доу или от собствената си ръка. Предполагам, че това ми дава

известно предимство на гишето на последните желания.

Трябваше ми цяла секунда, за да осмисля чутото.

— Изобщо даваш ли сметка какво искаш от мен? — Изгледах го смаяно.

— Искам да си вършиш работата, синко. Нищо повече.

— Нямам никакво намерение да излагам на опасност екипа и себе си заради шибаното ти душевно спокойствие! — отсякох. — Нито пък заради начина, по който си решил да приключиш земния си път!

Пъф вдигна глава и ме изгледа намръщено. Тишината се проточи и отново долових шепота на телевизора.

— Мислех си, че разбираш ситуацията — въздъхна най-сетне той и избърса очите си с ръка. — Както ти казах, отдавна съм изгубил всичко. Виновен съм за убийство, умножено по сто хиляди пъти. Всичките жертви на ДТС са и мои жертви. И това може да се уреди само по един начин. Всичко ще свърши в момента, в който дам показания, когато разкажа всичко, което зная и съм видял. Това не е много, за да получа изкупление, но аз друг начин нямам. Предадох сина си, оставих жена си да умре, обърнах ѝ гръб точно когато имаше нужда от мен.

Скочих и бутнах стола на предишното му място до стената.

— Грешката е моя — добави той.

— Ако те придружим утре сутринта, има голяма вероятност и някой друг да не се прибере у дома за вечеря — казах. — Защо да го правим тогава? Защо да излагам на риск другарите си?

— Защото това ти е работата — настоя Пъф. — Защото това умееш.

Поклатих глава и тръгнах към вратата.

Той се прокашля зад мен и добави:

— Ако не ме охраняваш утре, синко, просто няма да дам показания. И мръсниците ще се измъкнат.

Евтин номер. Част от мен изобщо не прие заплахата. Този човек желаше опрощението си прекалено силно, за да му обърне гръб по този елементарен начин. Разбрах обаче, че го желае само при определени условия. Ако някое от тях не бъдеше изпълнено, щеше да избира между двете неща, които му оставаха — показанията и самоубийството. Като предпочитанията му щяха да бъдат на страната на това, което е по-лесно, тоест — самоубийството.

Заковах се на място и забих поглед в затворената врата. Пъф мълчеше и чакаше. Пикачо ме наблюдаваше през прозорчето, в което виждах и собственото си отражение.

— Гадно дърто копеле такова! — изръмжах. — Нима наистина вярваш, че жестовете, които толкова силно желаеш да направиш, могат да компенсират всичките грешки в живота ти?

— А какво друго ми остава? — вдигна рамене Пъф.

— Да опознаеш смирението. — Обърнах се към него. — На твое място бих рискувал всичко, ако това, което искаш да направиш в момента, е правилното. Но в опитите да възстановиш миналото няма никакъв смисъл. Както за теб, така и за мен.

— Правя го за тях — отвърна Пъф.

— Разбира се. А пък аз ще го направя за теб, Джери. Ще ти запазя живота. Заедно с всички колеги. Ще те охраняваме здраво, ще бъдем гадни, може би дори груби. И знаеш ли защо?

— Защото нямате избор.

— Не — поклатих глава аз. — Защото решението да те запазим жив е наше и то няма нищо общо с твоите желания и намерения.

32.

— Дейл е добре — съобщи Кори. — Малко поочукан, но добре.

Предадох новината на Натали, която кимна и продължи да си хапе устните, докато наблюдаваше трафика. Караше значително по-бавно, отколкото на отиване, а аз правех всичко възможно да не гледам пътя. Не че беше слаба шофьорка; но нещо отвътре ме предупреждаваше, че ще катастрофираме и ще се запалим.

— Какво се е случило? — попитах.

— Ей сега ще ти го дам, сам ще ти обясни.

Мобилният телефон премина през няколко ръце, докато стигне до мен.

— Току-що се върнахме от жилището на Бриджит — информира ме Дейл. — Ерика е настанена.

— Добре. А какво се е случило с теб?

— Спуках гума на магистралата, около половин час след като се разделихме. Карах с осемдесет и...

— Добре ли си?

— Кори казва, че съм добре. Микробусът се преобърна и малко ме зашемети, но това беше всичко, ако не се броят няколко синини. Коланът ми издържа, а пък не ми е и за пръв път да се търкалям.

— За това трябва да благодариш на Армията на Съединените щати — рекох.

— Може би трябва да напиша благодарствено писмо на лейтенант Хорн във Форт Браг — засмя се Дейл. — „Драги Лу, помниш ли как ни лашкаше напред-назад по полигона? Няма да ми повярваш, ако ти кажа какво ми се случи днес...“ При всички случаи ще му хареса.

— По-добре е да го адресираш до Офицерския клуб.

— А към писмото бих могъл да прибавя и една снимка на микробуса. Състоянието му е доста тъжно.

— Колко тъжно?

— Всъщност е плачевно. Едва ли ще тръгне отново.

— Вземи друг под наем — наредих му. — А след това се свържи с Маргил и му поискай всички детайли относно мястото за снемане на показанията. Искам карта на улиците, планове на сградата, всичко... Кажу ми, че трябва да ти достави тези неща още днес.

Почти чух как на лицето му се появява широка усмивка.

— Охо, значи отново сме в играта?

— Имаш ли представа как стана? — попитах. — Имам предвид спуканата гума.

— Имам една-две идеи — изръмжа Дейл. — Гумите ми са почти нови, сложих ги през май.

— Възможно ли е това да е нейна работа?

— На Драма ли? Разбира се. Тя знае къде живееш, веднъж вече ти е идвала на гости. Не би й било трудно да стигне и до всяка кола в гаража.

— Значи си късметлия — рекох.

— По-скоро съм опитен.

— Както и да е. Радвам се, че си добре. Ще бъдем там след половин час.

— Карайте внимателно — засмя се той и линията прекъсна.

Изключих телефона и разказах на Натали за какво си бяхме говорили.

— Керосин? — вдигна вежди тя.

— По-скоро бензин — отвърнах. — Открива се по-трудно. Вероятно го е инжектирала в гумата тази сутрин, докато двамата с Дейл бяхме тръгнали на гости на Бойър. Бензинът се е събрал в долната част на гумата и я проял каучука точно толкова, колкото трябва. Дейл е изминал няколко километра и гумата е гръмнала.

— Значи се е опитала да го убие, така ли?

Разтърках очи, свалих очилата и започнах да ги почиствам с ризата си.

— Не знам — рекох. — При най-лошия сценарий бензинът разяжда гумата и тя гръмва в момента, в който скоростта му е сто и двайсет и микробусът се преобръща през всичките осем платна на магистралата. Но Драма ни наблюдава отдавна и не може да не знае, че Дейл е нашият официален шофьор.

— Ако действително работи сама, значи здравата се е изпотила — отбеляза Натали.

— Тя е професионалистка — отвърнах аз и си сложих очилата.
— Ако е искала да го убие, той вече щеше да е мъртъв.

— Значи не е искала да го убие.

— Или не ѝ е пукало.

— Защо?

— Не знам.

Натали отпусна леко педала на газта и аз веднага разбрах какво мисли.

— Мисля, че сме в безопасност — подхвърлих.

Вече бяхме стигнали до Маунт Киско. В случай, че Драма бе повторила номера си върху шевролета на Натали, отдавна щяхме да сме го разбрали.

Устните ѝ се разтеглиха в нещо като извинителна усмивка, предназначена не толкова за мен, колкото за самата нея. После кракът ѝ отново стъпи на газта и полетяхме напред със скорост, която не ми беше по вкуса. Подхвърли ми да потърся в жабката последния диск на Сара Маклахлън и аз се подчиних.

Музиката прозвуча през тонколониите, Натали започна да си тананика в такт със Сара, а аз потънах в размисъл. Извиках в съзнанието си всичко, което бях казал на Пъф, а след това се опитах да си представя какво трябва да направя и как трябва да го направя. За съжаление решението на малкия проблем между нас зависеше изцяло от евентуалния му отказ да се яви на клетвените показания. Нещо, което Маргил в никакъв случай нямаше да приеме.

Пейджърът ми се обади малко след като излязохме на магистрала „Франклин Делано Рузвелт“. Номерът отново ми беше непознат.

— Кой те търси? — попита Натали.

— Нямам представа.

— Трябва да поискаш проследяване на повикванията — промърмори тя, докато ми подаваше джиесема си. — Само така можеш да разбереш кой се опитва да влезе във връзка с теб.

— А ти трябва да държиш волана с две ръце, за да останем живи! — скастрих я аз.

Набрах номера, изписан на пейджъра ми. След две позвънявания чух гласа на Крис Хейвъл:

— Ало?

С усилие превъзмогнах импулсивното си желание да прекъсна връзката.

— Обажда се Атикъс...

— Атикъс, о, Атикъс! — мечтателно пропя тя. — Смисълът на моето съществуване, мъжът на мечтите ми! Защо си дал телефона ми на Рей Мозиър, да те вземат мътните?

— Не съм.

— Тогава откъде го е научил?

— Нямам представа. Изобщо не знам, че Мозиър се е свързал с теб.

— Това ме притеснява. Тази сутрин вече получих две съобщения, плюс пакет с публикувани материали, към който е прибавил и бележка. Чуй какво пише в нея: „Крис, мислех си за звученето на нашата книга. Според мен първо лице единствено число ще е ярка демонстрация на *новаторска журналистика*“... Какви ги дрънка, по дяволите? Аз изобщо не го познавам!

— Мамка му! — простенах и отдалечих телефона от ухото си. Въпреки това съвсем ясно чух как Хейвъл ме пита какво съм казал. — Спри! — казах на Натали.

— Добре, отбивам.

— Крис, какъв е обратният адрес на пакета? — попитах в слушалката.

— Чакай малко... А, ето го. Тукашен, в Бруклин... — Започна да го диктува, а аз отворих жабката на Натали с надеждата да открия някоя химикалка. За щастие вътре наистина имаше такава. Записах адреса върху лявата си ръка. — Има и телефонен номер, искаш ли го?

— Давай.

Тя ми продиктува и него, след това попита:

— Същият ли е, за който си мисля?

— Ще ти се обадя пак — обещах.

Натали отби на някаква бензиностанция на Първо авеню, подмина колонките и остави мотора да работи. После се обърна към мен и изчака да набера телефона на Мозиър.

Не отговори никой.

— Ще трябва да отскочим дотам — казах. — Познаваш ли Бруклин?

— Не много добре, но имам карта — отвърна Натали, приведе се през мен и извади картата от жабката. Помоли ме да продиктувам адреса и започна да прелиства индекса. — Това е близо до Проспект Парк — обяви след минута. — Знам пътя.

— Тогава да вървим.

Натали заобиколи един пикап с реклама на уиски „Дюърс“ и излезе на улицата. След известно време отново се озова на магистралата, направи няколко ловки маневри и изскочи в скоростното платно. Наближаваше един на обед, трафикът беше изключително оживен, но без задръствания.

— Драма се е свързала с Мозиър — промърморих.

— Това го разбрах — отвърна Натали. — Но как?

— Представила му се е за Крис Хейвъл и му е обяснила, че пише книга. Омаяла го е и той е обещал да ѝ помогне. За нейно съжаление глупакът му с глупак е налапал въдицата по-здраво, отколкото би искала. Тази сутрин на два пъти звънил на истинската Хейвъл, а за гарнитура ѝ изпратил някакви свои публикации...

— Господи! — ахна Натали. — Ако Мозиър действително се е разприказвал с Драма, като я е взел за журналистка, вероятно ѝ е разказал за цялата охранителна система на „Сентинел“, плюс оперативните планове на татко за утре!

— Не вярвам да стигне чак дотам. Още повече че вече е уволнен.

— Но оперативните планове си остават същите. Дори да променят някои детайли, тя ще е запозната с най-главното. Господи!

— Да се надяваме, че не е проявил чак такава бърбровост — промърморих, но сам не си повярвах. Защото бях сигурен в две неща: че Натали е права, а Мозиър вече е мъртъв.

Сградата беше строена някъде през петдесетте и годинките ѝ личаха. Но вътре беше чисто, тихо и прохладно. Не срещнахме никого нито по стълбите, нито в коридора на третия етаж.

Почуках и застинахме в очакване. Почуках втори път, но пак никой не ни отвори. Натали хвана топката на бравата. Беше отворено. Влязохме и затворихме.

Жилището беше малко студио с легло в стил „Мърфи“, малка квадратна масичка и два стола. До стената имаше телевизор с голям екран и лазарен диск-плейър, а до него — пълна с книги ниска

библиотека. На стената смътно се очертаваха два плаката в рамки, единият от които беше стилизиран вариант на прочутата фотография на Оливия Деберардинис, изобразяващ полугола жена, нещо средно между нинджа и самурай. Върху голото ѝ тяло беше татуиран огромен дракон, чиято отворена уста зееше под едната ѝ гърда, а люспестата му опашка се увиваше около противоположното бедро и чезнеше между краката ѝ.

Мозиър лежеше на пода до леглото. Кръвта му чернееше на пода и създаваше впечатлението, че е легнал върху късче от нощта.

Беше използвала нож.

— Господи! — рекох.

Натали не каза нищо.

Беше разполагала с достатъчно време и беше действала спокойно. Видях срязаната му трахея. Това означаваше, че първо му е отнела гласа, а след това е свалила маската си.

Преди да извърна глава, преброих близо двадесет рани.

— Чудовище! — прошепна Натали.

— Да се махаме оттук!

— Би трябвало да се обадим в...

— Нат, ако извикаме ченгетата, ще ни задържат за разпит за минимум дванадесет часа — прекъснах я. — Не разполагаме с толкова много време. Всъщност не ние, а Пъф. Трябва да си вдигаме чуковете и да се залавяме с подготовката за утре. В противен случай ще умре и Пъф. Тук и без това нищо не можем да направим.

Очите на Натали бавно се отместиха от трупа.

— Направо го е накълцала! — прошепна тя и преглътна.

Посегнах да я хвана за ръката, но тя се дръпна, обърна гръб на касапницата и тръгна към вратата. Последвах я навън, като избърсах топката на бравата с долната част на ризата си. Коридорът беше все така пуст. По всяка вероятност и останалите апартаменти на етажа бяха малки, обитавани от млади и самотни професионалисти, които по това време винаги са на работа. Нелошо място за живеене.

Но отвратително място за умирање.

33.

Никой от нас не хареса мястото, никой нямаше идея как да го направим по-добро.

— Осем различни точки, напълно изложени на неприятелски огън — каза Кори. — При това само в преддверието. Един Господ знае още колко ще открием навън... — Беше разгънал плановете на сградата върху кухненската ми маса; опасните точки бяха оградени с червен флумастер. Притиснала слушалката до ухото си с рамо, Натали заби показалец в още една позиция, след което продължи разговора с баща си.

— Кажи ги девет — мрачно се обади Дейв и докосна с пръст подутите си устни. На челото му имаше хубава цицина, получена в резултат на съприкосновението му с волана. И тя, и останалите драскотини не го боляха толкова, колкото го дразнеха.

— Кой е избрал това място, по дяволите? — попитах.

— Ламия. Което означава ДТС, или най-точно — Драма.

Свалих очилата и разтърках основата на носа си, за да прогоня умората от очите си. Но в момента, в който затворих клепачи, пред мен се появи обезобразеното тяло на Мозиър. Стреснах се и побързах да отворя очи.

Наближаваше осем. Обсъждахме плановете на сградата още от два, веднага след като с Натали се прибрахме от Бруклин. По пътя се отбихме в един магазин за алкохол, който се намираше най-малко на петнайсет пресечки от апартамента на Мозиър. Натали набра 911 от автомата вътре и съобщи за трупа. После се насочихме обратно към центъра. И двамата мълчахме.

Драма действително беше разчленила Мозиър като касапин и Натали съвсем справедливо я беше нарекла чудовище. В Бруклин се бяха проявили най-садистичните ѝ черти — всичко онова, което я бе накарало да превърне отнемането на живот в своя професия. Именно тях бе видял Реймънд Мозиър в последните мигове от живота си.

Когато най-сетне се върнахме у дома, Дейл и Кори вече разглеждаха архитектурните планове и картите, доставени по нареждане на Маргил. Излязохме почти веднага, тъй като и четиримата имахме желание да огледаме на място както обекта, така и околностите му. Но това, което видяхме, никак не ни хареса. Най-кратка, но и най-сполучлива беше характеристиката на Натали. „Полигон за снайперисти“, отсече тя.

— Драма със сигурност е избрала стрелбата от далечно разстояние — подхвърлих на Дейл. — Това е способ, до който все още не е прибегвала, а и този проклет терен сякаш е направен специално за него.

Разгледахме плановете още веднъж, опитвайки се да изчисляваме ъгли и евентуалните зони на обстрел. Сградата беше 15-етажна, във формата на куб, в центъра ѝ зееше пишно преддверие, пред което имаше дръвчета, цветни лехи и малки фонтани. Асансьорите бяха разположени в две групи — съответно в северния и южния край на куба. До тях бяха и стълбищата. Повечето офиси имаха прозорци, които гледаха или към улицата, или към преддверието. Бяха широки и предлагаха твърде голяма видимост.

— Вън или вътре? — попита Дейл.

Кори ме погледна, изчака да кимна и каза:

— Вероятно вън. Но бас държа, че си е подготвила поне две резервни позиции.

— Следователно извеждането на Пъф от колата е свързано с най-висока степен на риск, така ли?

— Точно така. Тази степен спада във входа, увеличава се във фойето, спада отново по пътя нагоре и за последен път се увеличава на петнайсетия етаж, докато Пъф пресича коридора по посока на офиса, в който ще му снемат показанията.

— С всичкото това стъкло имам чувството, че се намираме в някое шибано стрелбище — промърморих аз. — Което изобщо не означава, че тя няма да ни удари някъде по пътя. Би могла да опита още преди да сме наближили Манхатън.

— Това на практика означава, че нямаме място с ограничено излагане.

— Да, докато не го вкараме в офиса.

Натали остави слушалката и насочи вниманието си към нас.

— Татко връща Пъф в имението, където ще го държи под усилен охрана. Казах му, че ще се обадим преди полунощ с подробности по придвижването.

— Кой покрива преместването?

— Йоси. — Тя се наведе над архитектурните планове, огледа ги за ориентация и посочи с пръст.

— Бих могла да заема контрастна перистка позиция в преддверието, откъдето ще покривам влизането на клиента. Там има куп места, на които мога да се прикрия.

— Кога мислиш да заемеш тази позиция?

— Снемането на показанията е насрочено за десет, нали? Бих искала да съм на позиция най-късно в пет.

— Не става, ще се изтощиш. — Поклатих глава.

— Бъди спокоен, ще се справя.

— След пет часа напрегнато наблюдение през мерника няма да ставаш за нищо — обади се Кори. — Затова трябва да си вземеш и съгледвач.

— Един от вас ще ми свърши работа — съгласи се Натали.

— Което означава, че вместо с един човек по-малко, ще бъдем с двама — изчислих аз и поклатих глава. — Това го забравете!

— Трябва ни нещо, чрез което да избегнем капана, Атикъс. Ако не контрастна перист, значи нещо друго...

Думата ме прониза като електрически ток, пробяга по гръбначния ми стълб и се закотви в черепа ми. Отпуснах се обратно на стола, внезапно осъзнал какъв глупак съм бил. Дейл обясняваше на Натали, че ние изобщо не сме сигурни дали Драма ще прибегне до стрелба от разстояние, а тя пък твърдеше, че или трябва да поставим човек в преддверието, или да търсим друг път за вкарването на Пъф.

„В капана“, рекох си. Снайперистки термин, който Натали обичаше да използва.

А Драма беше казала, че Пъф ще бъде вкаран в капана и опакован в чувал...

„Но това нищо не означава — рекох си. — Една обикновена фраза, излетяла механично. Едва ли е свързана с определена личност. И едва ли Драма я е чула точно от устата на Натали Трент...“

Но въпреки това нещата изведнъж придобиха друг смисъл. Конкретен и кристално ясен.

Дръпнах писалката от ръката на Кори и надрасках едно „не ми обръщайте внимание“ в полето на най-горния чертеж. После почуках по масата, за да привлека вниманието на екипа, проснах се на пода и започнах да пълзя. Линолеумът се оказа доста мръсен и буквално плачеше за парцал. Обърнах се по гръб и внимателно огледах обратната страна на плота. После вдигнах ръце и ги плъзнах по ъглите.

Нищо.

Кори се оттегли назад заедно със стола си, наведе се и ми хвърли един продължителен поглед. Веждите му бяха леко извити, а в очите му имаше тревога. Махнах му да се изправи. Натали обясняваше на Дейл с какво оръжие възнамерява да се противопостави на Драма. Не бях много сигурен, но ми се стори, че гласът ѝ е леко напрегнат.

„Параноя“, рекох си с въздишка и тръгнах да търся инструментите си. Вкъщи държах комплект миниатюрни отвертки, с които поправях очилата си. Взех най-голямата и се върнах в кухнята. Тримата продължаваха да ме наблюдават, но вече разговаряха само за ядене.

Най-напред развинтих телефонния куплунг. Оставих го разглобен и се залових с контактите. „Един е достатъчен — рекох си. — Един и вече ще зная, че съм на прав път“.

Кори стана от масата и тръгна към коридора. Две секунди покъсно стереоуредбата изригна с Вени Грийн, усилен докрай. Той намали малко, но звуците бяха достатъчно силни, за да изпълнят целия апартамент. Може би прекалено силни, за да изглеждат невинни, но аз знаех защо го прави и не можех да го обвинявам.

Открих „бръмбара“ във втория контакт над кухненския плот — онзи, който използвах за кафемашината. Беше добре скрит в улея на пластмасовото капаче. Дължината му не надминаваше двадесет и пет милиметра, широк беше наполовина. От двата края стърчаха тънки жички, свързани с електрозахранването, чиито дебели кабели чезнеха в стената. Оттам получаваше достатъчно енергия, за да предава.

Трябваше да има и други, поне още един. Задължително в телефона. Драма беше от хората, които предпочитат да се застраховат и нямат особена вяра в техниката. Със сигурност беше напълнила апартамента с какви ли не електронни джаджи. Разполагала бе с достатъчно време, за да го направи. Ерика беше почти постоянно при Бриджит, а аз се правех на горски в храсталаците около имението.

Ето защо ме беше чакала онази вечер у дома. Беше се прикрила с помощта на личната си поява. Какво от това, че апартаментът е изглеждал малко разхвърлян? Аз едва ли съм бил в състояние да го забележа, не и след това как ме посреща.

Втречих се в малкия предавател с мрежово хранване, благодарение на който Драма беше научавала всичките ми тайни през изтеклата седмица. Каква част от подготовката ни беше преминала в тази кухня? Все едно че и тя беше присъствала на нея...

Не Мозиър, а аз самият бях човекът, който ни беше подредил.

— Предполагам, че тя знае абсолютно всичко — казах. — Всичко, което сме планирали, за което сме говорили. И то става единствено за боклука. Започваме наново. Започваме от самото начало.

Думите ми бяха посрещнати с кимане.

Погледнах часовника си.

— Часът е единадесет. Разполагаме със седем часа, за да подготвим транспортирането на Пъф.

Келнерът допълни чашите ни с кафе, след което се обърна към Дейл и го попита дали иска още нещо. Дейл само поклати глава и отместил празната чиния пред себе си. Единствено той от цялата група демонстрира някакъв апетит.

Келнерът вдигна чинията и се махна. Закусвалнята беше почти празна. Бяхме заели една от масите в дъното — групичка уморени заговорници, натикана в тясно сепаре, която се опитва да намери твърда почва под краката си.

— Умна е — промърмори Дейл. — Веднага ще разбере, че сме я усетили.

— Още по-добре — каза Натали. — Ще се наложи и тя да промени плановете си. По този начин шансовете ни стават равни.

— Освен ако изобщо не е възнамерявала да прибегне до изстрел от далечно разстояние.

— Това е без значение — казах. — Ние сме длъжни да защитаваме клиента срещу нападения от всякакъв вид. Далекобойна стрелба, отровни стрелички за дартс, гърмящи писалки... Пет пари не давам с какво ще ни нападне, но Пъф трябва да остане жив. Ще стигнем докрай. Никакви половинчати мерки, никакви съжаления след това. Дойде ми до гуша. Писна ми да ме манипулират. Дойде време и

ние да играем гадно. Е, може и да не сме чак толкова добри, колкото са Трент, Драма, ДТС или самият Пъф, но все ни бива за нещо.

Тази декларация ги изненада и очите им се втренчиха в мен. Аз също бях изненадан, но се почувствах добре.

— Това момче ми е познато — усмихна се Дейл.

— Какво си намислил? — попита Натали.

— Не можем да променим факта, че сме поели към капана — отвърнах. — Но това не ни пречи да заложим и един за нея.

Оказа се, че Крисчън Хейвъл живее само на една пряка от апартамента в Гринич Вилидж, който навремето дялях с Рубин. Телефонното ни обаждане я вдигна от леглото. Посрещна ни по боксерки и червена блузка и ни предложи кафе. Приехме и седнахме един до друг на канапето в дневната ѝ, обзаведена почти като офис. Дойдохме само двамата с Натали, тъй като Кори и Дейл отидоха да наемат автомобила, с който щяхме да превозим оборудването си.

Апартаментът на Хейвъл беше малък и претъпкан, но излъчваше особена уютност. Книгите преливаха от лавиците и се блъскаха на купчини по пода. Част от тях бяха толкова високи, че напълно скриваха телевизионния екран. Стените бяха покрити с изрезки и снимки, залепени или прикрепени с кабарчета.

Взехме големите чаши от ръцете на Хейвъл, а тя тежко се тръшна срещу нас, кръстоса крак върху крак и рече:

— Хайде, давай! Да чуем офертата.

— Включваме те в екипа, още от този момент — казах. — В замяна ще правиш това, което ти кажем, а освен това ще ни разкриеш източника си в „Сентинел“.

— И това е всичко? — Тя ме изгледа иронично.

— Всичко опира до събитията утре сутринта — намеси се Натали. — Последен шанс на Пъф за снемане на показанията, последен шанс и за Доу да му попречи. Ние ви предлагаме не само да ни придружите, но и да участвате в акцията. А заедно с това да си вършите и своята работа.

Хейвъл плъзна ръка по челото си. Почти видях как зъбните колела в главата ѝ се задвижват в напрегнат размисъл. После се обърна и хвърли един поглед към портативния компютър на бюрото си.

— Не разполагаме с много време — предупредих я.

— А защо ви е да знаете името на моя информатор? — попита тя.
— Защото има вероятност той и убиецът да са едно и също лице
— отвърнах.

— А, не, това не може да бъде!

— Трябва да сме сигурни — настоях.

— Нали не се ебаваш с мен? Нали не ме подмамваш да си
разкрия единствения коз?

— Абсолютно сме сериозни — поясни Натали.

Хейвъл потърка татуирания вълк на рамото си, очите ѝ
нерешително се местеха от мен към Натали и обратно. Устните ѝ бяха
здраво стиснати.

— Карин Казанджян — изведнъж каза тя. — Обади ми се
веднага след като пуснах първия си материал и ми предложи
допълнителна информация за кухнята на „Сентинел“. Проверих и се
оказа, че Казанджян действително е на ведомост в „Сентинел“.

— Докторката значи — промърморих. — А каза ли ти защо е
решила да говори с теб?

— Не харесвала начина, по който започнали да се развиват
нещата. Животът на много хора бил поставен в опасност. Тя ми каза и
името на онзи актьор, Д'Анджело.

— Възможно е — подхвърли ми полугласно Натали, но тонът ѝ
съответстваше на мислите, които се въртяха в главата ми. Възможно,
но не и вероятно.

— Драма — промълвих.

— Тя ви се представи като Казанджян, а след това, при
непосредствените контакти, използва същото име? — попита Натали.

— Ти някога срещна ли се с тази жена директно, лице в лице? —
попитах.

— Не, чух я само по телефона. Каза, че нямало начин да се
измъкне незабелязано от имението.

— Все пак е приятно да научим, че не подбира хората, които
манипулира — горчиво подхвърли Натали.

— Нима искате да кажете, че съм получавала информация от
убийца? — попита невярващо Хейвъл.

— Натам вървят нещата — кимна Натали.

— Господи! — Хейвъл се прекръсти. — Но защо?

— Не знаем — отвърнах. — По куп причини, може би... Твоите репортажи създадоха напрежение между нас и „Сентинел“ — нещо, което може би е целяла.

— Сигурен ли си в това?

— Утре ще зная със сигурност — отвърнах. — А ти се свържи с Казанджян и се опитай да измъкнеш нещо, което би потвърдило подозренията ни.

— Няма ли да ми кажеш какво точно ще искате от мен?

— Натали ще ти обясни — отвърнах, докато тръгнах към вратата. — Трябва да бягам, чака ме работа. Ще се видим утре сутринта.

В момента, в който станах, Хейвъл беше скочила, в очите ѝ имаше подозрение. После видя, че Натали не е мръднала от мястото си, и бързо се успокои. Очите ѝ пробягаха по лицето ми, устните ѝ се разтеглиха в самодоволна усмивка.

— Знаех си, че рано или късно ще ми кацнеш — промърмори тя. — Ако те бях подслушвала достатъчно дълго, щях да зная, че сте решили да ме допуснете.

— Не го забравяй и утре, когато ще се молиш да ти върна свободата — предупредих я.

Навън беше хладно, по улиците почти нямаше движение. Предстоеше ми да ходя на няколко места, а времето ми беше малко. Но въпреки това тръгнах пеша и стигнах до някогашния си блок. Вдигнах глава да огледам фасадата и си спомних за Рубин. За времето, когато бяхме приятели, за смъртта му...

За пръв път не изпитах чувство за вина.

Спрях едно такси и обясних на шофьора къде искам да отида. Той само кимна, а след това, за голямо мое удовлетворение, мълча през целия път. Това ми помогна да обмисля част от нещата, които ми предстояха на следваща сутрин.

Давах си сметка, че и най-малкото невнимание ще ми коства живота на Пъф, а вероятно и този на Хейвъл. Да не говорим, че бих могъл да загубя и още един близък приятел.

Разбира се, имах шансове да направя и хеттрик, но за тази цел трябваше да съм адски хитър.

34.

Карин Казанджян правеше основна проверка на лекарската си чанта в кухнята на имението. Беше изсипала цялото ѝ съдържание — в момента то стоеше подредено на стройни купчинки — и внимателно подреждаше лекарските си атрибути. Искаше всичко да е леснодостъпно и да не ѝ губи времето при спешни случаи; искаше всичко да е на място.

Разбирах я много добре, просто защото бях направил същото с моята екипировка.

— Трябва да поговорим — казах.

Тя за малко не подскочи, после извърна глава и промърмори:

— Изплаши ме, мамка му!

— Имаш ли една минута?

— Давай.

— Ти ли си информаторката на Крис Хейвъл в „Сентинел“?

— Я върни на майната си! — гневно отсече тя и се изчерви. — Откъде накъде ще ме обвиняваш в такива неща?

— Не е ли вярно?

— Разбира се, че е не, идиот такъв. За каква ме мислиш?

— Разговаряла ли си някога с Хейвъл?

— Дори не знам кой е тоя кретен!

— Кретенка — поправих я.

— Но Крис е мъжко име. — Казанджян ме погледна с недоверие. — Кристин ли се казва?

— Не, Крисчън.

Карин поклати глава и поднови подреждането на чантата си. После промърмори:

— Имаш ли и други тъпи въпроси, или да си гледам работата?

— Не, този беше последният.

Бях на крачка извън кухнята, когато чух гласа ѝ зад себе си:

— Наистина ли мислиш, че мога да бъда информатор?

— Не — отвърнах.

— Тогава защо питаш?

— Просто защото искам да съм в час по въпроса кой кого използва и защо го прави.

Уайт беше на пост в стаята на Пъф. Щом отворих, ме поздрави с вдигнат палец и побърза да ни остави сами. Стаята беше излъскана до блясък, без нито едно петънце. На пода нямаше абсолютно нищо освен килима, а леглото беше старателно оправено. Пъф беше с тъмносин костюм и седеше на ръба на леглото. В скута му лежеше колажът, който беше изработил специално за мен.

— Как си? — попитах го.

— Уморен, синко. — Направи опит да се усмихне.

— Може би трябваше да си останеш в болницата.

— Нямах избор — промърмори той и ми подаде колажа. — Забравил си това...

— Довечера ще си го прибера.

Той го сложи на леглото.

— Стани — подканих го.

Той се изправи и остана неподвижен, докато го опипвах. Действах съсредоточено, макар че не исках да бъда груб. Той ме изчака да свърша и едва тогава попита:

— Защо го правиш?

— Защото не искам да се самоубиеш по време на моята смяна — отвърнах му и му подадох бронезилетката, която вече беше обличал. — Не си забравил реда, нали?

— Че как да го забравя! — въздъхна той. — Къде е елегантната дама с червените коси?

— Вече е на мястото.

Помогнах му да навлече кевлара и пристегнах каишките.

— Този път няма да я сваляш по време на пътуването — предупредих го.

— Да се надяваме, че климатичната инсталация работи — промърмори той.

— Работи, не се безпокой... Готов ли си?

— Да, синко. Тръгваме, когато кажеш.

Натиснах копчето на радиостанцията в дланта си и казах:

— Три минути.

— Прието — отговори Кори.

Уайт ни придружи по коридора и стълбите към входното антре. Охранителите си бяха по местата, както и предния път, но този път компания им правеше и самият Елиот Трент.

— Искам да зная какъв е планът — каза той. — Имам право да зная. Хората ми са на обекта, Йоси също. Как възнамеряваш да парираш Доу?

— Никак — отвърнах.

Отвращението заля лицето му по начина, по който се покачва живакът в термометъра.

— Тоя ще направи така, че да те убият — изръмжа той на Пъф. — Това е последният ти шанс да промениш решението си и да позволиш на моите хора да те заведат там.

— Доволен съм от охраната такава, каквато е, господин Трент — любезно отвърна Пъф.

— Готови за Спусък — каза в ухото ми Кори.

— Всеки момент тръгваме — отвърнах. — Предай по веригата, че е със син костюм.

— Разбрано.

— За последен път ти казвам, Джери... — направи още един опит Трент.

— Не, съжалявам. — Пъф поклати глава. — Искам да стане по този начин. Благодаря за офертата, но няма да променя нищо.

Заех позиция зад него и направих знак на Уайт да мине отпред. После отново включих предавателя:

— Тръгвам с клиента.

— Прието.

Преброих до три и дадох началото на операцията. Изсипахме се навън едновременно — шепа хора, подредени като разперено ветрило, хукнали презглава към задния вход и чакация мерцедес. Първи влезе Уайт, следван от Пъф и моя милост. Казанджян и Трент заеха места в задната кола. Кори изчака още секунда, просто за да се увери, че всички са се качили, после даде заповед:

— Тръгваме!

Трите коли рязко потеглиха по алеята към отворения портал. Пъф се обади, когато вече бяхме на пътя.

— Къде е Мацуи? Нали той караше?

— Той — казах, без да откъсвам очи от гората покрай пътя. Духаше лек ветрец, клоните на дърветата леко се поклащаха и създаваха неприятна илюзия за криещи се убийци.

— Но къде е? — не мирясваше Пъф.

— Ще видиш.

Малко преди да влезем в Йонкърс, се приведох напред и казах:

— Давай!

Кори натисна няколко копчета на вградената радиостанция и заповяда:

— Следващата пряка наляво, после първата надясно, отбиваш в паркинга и спираш!

Настъпи кратка пауза, след което в репродуктора се чу гласът на шофьора на водещата кола:

— Повторете, моля.

Кори повтори думите си, след което добави:

— Моля, потвърдете.

— Прието — рече гласът от репродуктора.

Секунда по-късно се включи Трент.

— Какви са тия идиотщини, по дяволите?

— Моля, освободете тази честота — спокойно се обади Кори, но успях да зърна усмивката му в огледалцето.

Пъф и Уайт ме наблюдаваха. Аз, от своя страна, продължих да наблюдавам пътя чак до самото спиране на колите. Намирахме се на паркинга на малка бензиностанция „Суноко“. В момента, в който ариергардният автомобил изскърца със спирачките си и закова, Дейл изскочи от микробуса, който двамата с Кори бяха наели предната вечер. Беше доста стар и мръсен, нещо като работилница на колела.

— Стой тук и не мърдай — казах на Пъф и слязох от колата. Дейл вече беше преполовил разстоянието между нас.

— Готови ли сте? — попитах.

— Току-що приключи с преобличането.

— Изкарвай ги.

Дейл се обърна и махна към микробуса. Трент изскочи от ариергардния автомобил и хукна към нас: викаше какво става. Дейл изчака плъзгането на страничната врата, после се обърна към мен и попита:

— Сега?

— Да — отвърнах.

Крис Хейвъл се появи иззад микробуса. Беше облечена изцяло в черно и ако не беше яркочервената перука на главата ѝ, щеше да изглежда почти незабележима. Не беше точният цвят на Натали, но отдалеч минаваше. Ухилена като дебил, тя нетърпеливо очакваше появата на другия пътник в микробуса.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — викна ми Трент.

— Правя каквото мога — отговорих скромно.

От микробуса изскочи Нейтън Д'Анджело. Беше боядисал косата си бяла, докарвайки я почти като косата на Пъф, със съвсем лека разлика. Беше навлякъл същата бронезилетка като тази на Пъф, а под нея се виждаше син костюм.

Трент го видя и изненадано млъкна.

— Размяна! — обясних.

Хейвъл се залепи за мерцедеса, а Дейл помогна за преместването на Пъф. Аз също бях там. Разстоянието между двете коли не беше повече от пет метра и размяната стана за броени секунди.

— Лягай долу! — заповядах на Пъф. — Няма да мърдаш, докато не ти кажа!

— Здравсти бе, Дейл! — ухили се Пъф.

— Здравсти, Джери. Ей сега се връщам!

— Добре, няма проблем.

Затръшнах вратата. Дейл вече седеше зад волана. Ризата му се беше измъкнала от панталоните. Изтичах обратно към мерцедеса, където Хейвъл наблюдаваше как Д'Анджело се намества на задната седалка. Трент клатеше глава.

— Да няма проблем? — попитах.

— Има, разбира се — промърмори Нейтън Д'Анджело. — Не искам пак да стрелят по мен, това е проблемът!

— Нали имаш бронезилетка — подхвърли Хейвъл.

— Ще направим всичко възможно това да не се случи — уверих го.

— Още не мога да повярвам, че ви позволих да ме убедите — въздъхна актьорът. — Но как мога да взема разумно решение, когато ми се изгърсихте у дома в два след полунощ?

— Я погледни Трент — казах му.

Това му отне известно време, но после на лицето му се появи усмивка.

— Затова го правиш!

Д'Анджело бавно кимна, после се извърна на една страна и подвижна:

— Хей, Трент, няма ли да ме гръмнеш?

Елиот Трент мъченически въздъхна, но не каза нищо.

Помогнах на Д'Анджело да се настани в мерцедеса, после се дръпнах да направя място на Хейвъл и я попитах:

— Как е радиостанцията?

— Добре. Проверихме я преди малко.

— А как приемаш операцията?

— Ама ти шегувааш ли се? — попита с блеснали очи тя. — Ако е така, изобщо не си губи времето!

Затръшнах вратата и почуках с длан по покрива. Кори ми отговори с леко форсиране на мотора. Обърнах се с намерението да се прехвърля в микробуса, но Трент ми препречи пътя. Очите му пробягаха по мерцедеса, после се върнаха върху мен.

— Успех — неочаквано тихо промърмори той.

Дейл подкара, а аз се пресегнах зад предната седалка на микробуса и измъкнах един внушителен сак, пълен с дрехи. Пъф лежеше на пода и мълчаливо ме наблюдаваше.

— Часът? — подвигнах на Дейл.

— Девет двадесет и три — отвърна той.

— Чу ли се с тях?

— Преди малко ми се обади Натали. Направили три проверки, всичко изглеждало чисто. А Йоси е отцепил целия шибан петнадесети етаж!

— Ще се справиш ли със стълбите? — обърнах се към Пъф.

— Не знам. — Той поклати глава. — Петнайсет етажа ми се струват адски много. Ще ми трябва кислороден апарат.

— По-добре да го качим с асансьора — подхвърли Дейл.

— С асансьора до дванадесетия етаж, останалите пеша — отсякох. — Какво ще кажеш, Джери?

— Става.

— Добре. — Станах, прехвърлих се в задната част на микробуса и започнах да разкопчавам бронезилетката му. — Можеш да седнеш.

Той се надигна и ме остави да му помогна за кевлара.

— Махаме жилетката и обличаме ей това — промърморих и тръснах в скута му вързопа, който бях измъкнал от сака. После започнах да събличам собствените си дрехи. За четири минути и двамата успяхме да се преоблечем в работните комбинезони, които беше осигурил Кори. Бяха сиви, доста поизносени. На гърба им имаше надпис „Макмилан: Отопление и климатизация“, а над левите джобчета висяха табелки с имена. На моята пишеше „Рип“, а тази на Пъф го идентифицираше като „Ърл“. И двамата разполагахме с бейзболни шапки, които също носеха логото на компанията.

— Мисля, че нещата започват да ми се изясняват — промърмори Пъф.

— Твой двойник на влизане ще бъде Д'Анджело — онзи, който вече изигра веднъж тази роля — поясних. — Той и охраната му ще влязат в сградата през задния вход. В пълен блясък, с всички салтанати. А и ние с теб и Дейл най-спокойно ще влезем през централния вход.

— Не ми е приятно да ти го казвам, синко, но той Д'Анджело изобщо не прилича на мен — угрижено промърмори Пъф.

— Така е по-добре, защото не искам да го гръмнат — отвърнах. — Достатъчно е да привлича вниманието.

— Ами ако все пак го гръмнат?

— Тогава аз ще съм отговорен за смъртта му.

Дейл спря в една от пресечките на Бродуей, на стотина-двеста метра от сградата. Синхронът беше много добър, тъй като по същото време пред задния вход спряха и трите коли. От радиостанцията долетя гласът на Кори: раздаваше заповеди и проверяваше сигурността на проникването.

— Атикъс? — изведнъж се разнесе гласът на Натали.

— Слушам.

— При нас всичко е чисто и блокирано. Присъстват всички участници, пътищата за достъп са под контрол. Десет човека на пост, плюс двама в подвижен патрул.

— Прието — казах. Ако всичко протечеше според плана, това трябваше да е последната радиовръзка преди вкарването и обезопасяването на Пъф. Наведох се и грабнах двете големи куфарчета с инструменти, които бяха най-отзад в микробуса. Дръжката на едното беше увита с изолирбанд, а на другото — с обикновен скок.

— Кое от двете? — попитах.

— С изолирбанда — отвърна Дейл. — Вътре са димките и AP-15.

Наложи се да използвам и двете си ръце, тъй като куфарчето беше тежко. Беше от метал; цилиндричните димки вътре се размърдаха при прехвърлянето му на предната седалка.

Дейл го взе и тримата едновременно излязохме навън. Пъф остана в средата, охраняван отляво от Дейл, а отдясно от моя милост. Не ми харесваше фактът, че заради куфарчето с инструменти беше свободна само едната ми ръка, но друг вариант просто нямаше.

Тръгнахме по улицата — ограничена пешеходна зона. Придържахме се плътно един до друг, но едва ли бяхме в състояние да направим нещо сериозно в случай, че Драма е разгадала играта и ни е взела на мушка. Почти се бях притиснал до Пъф и дишах доста трудно. Въздухът тежеше от вонята на автомобилни газове и боклук — обичайното му състояние в Ню Йорк през лятото.

— Спусък излиза от автомобила — екна гласът на Кори.

— Прието — отговори Натали.

Нещо пропука, от репродуктора долетяха неясни гласове. Ние продължавахме да крачим напред. Срещу нас летеше някакъв пубер на скейтборд, който ловко си пробиваше път между многобройните минувачи. Дейл смушка Пъф и тримата едновременно се отместихме, за да му направим път. Хлапакът почти облиза сандъчето за инструменти на Дейл и изчезна зад нас.

— Уф — въздъхна приятелят ми.

Бяхме само на няколко крачки от входа.

— Спусък е вътре — обади се Кори.

— Прието. Югоизточното стълбище отцепено чак до покрива.

— Добре, задръжте така...

Дейл дръпна една от вратите, които водеха към входния вестибюл. Сега ставаше наистина напечено. Изстрелът можеше да дойде всеки момент. Давах си сметка, че има вероятност първо да чуя

попадението, а след това самия пукот. Всичко зависеше от отдалечеността на снайпериста.

Пъф продължаваше да е жив, изправен и напрегнат. Рамото му леко докосваше моето.

Входният вестибюл се отваряше като фуния към просторното преддверие. До слуха ми достигна тихото бълбукане на фонтана в средата. Вляво се мярна гърбът на Хейвъл, облечена като Натали — и бързо изчезна нагоре по стълбите.

— Тръгват нагоре — обади се един от охранителите.

— Готови сме — отговори Натали. — До всички постове: дръжте си очите отворени!

— Целта е засечена — обади се Йоси.

Във фойето се появи Елиот Трент и без колебание се насочи към рецепцията. Наведе се над гишето и започна да говори нещо. Дежурният пред мониторите се обърна и погледна към нас. В същия момент Трент извади нещо от вътрешния си джоб и го размаха под носа му. Онзи го погледна и явно се отказа да ни пита какво търсим тук, или да му покажем поръчката си.

Дейл отново се залепи за Пъф и тримата заедно тръгнахме към асансьорите. След кратък миг на колебание протегнах ръка и натиснах копчето.

— Това не ми харесва — промърмори Дейл.

Хвърлих едно око на Пъф. Дишаше трудно, по челото му беше избила пот.

— А бе, ти закусва ли днес? — изведнъж се сетих да попитам.

— Аха — отвърна той; мъчеше се да си поеме дъх. — Това е от ходенето... Ей сега ще се оправя.

Дейл бавно се завъртя: търсеше движение в близост до групата ни. А моят стомах се напълни с хиляди ледени игли.

— Спираме на осми — прозвуча гласът на Кори. — Спусък се нуждае от кислороден апарат.

— Действайте бързо! — остро отвърна Натали.

Много добре. Тези реплики си бяха лично техни, извън предварителния сценарий. Сърцето ми потръпна от гордост.

Асансьорът звънна и отново плътно оградихме Пъф — очаквахме нападение и от кабината. Но вратите се плъзнаха встрани,

без някой да насочи нещо срещу нас. Кабината беше абсолютно празна.

Влязохме. Побутнах Пъф към задната стена и го прикрих с тялото си. Дейл натисна копчето за дванадесетия етаж. Вратите се затвориха и асансьорът потегли.

— Тръгваме пак — обади се Кори.

— Те са на деветия етаж — казах.

— Трябва ли да се забавим малко? — попита Дейл.

Поклатих глава. По-добре беше да оставим нещата да следват естествения си ход. Дотук всичко се развиваше по план. Имахме всички шансове да се измъкнем. Не ми се искаше да си представям, че всеки момент може да се наложат някакви спешни промени.

Асансьорът спря на седмия етаж, вратите се отвориха. На площадката стоеше мъж на средна възраст, който леко се наведе напред и попита:

— Нагоре или надолу?

— Нагоре — отвърна Дейл.

— Извинете — рече мъжът.

Вратите отново се затвориха. Дейл ме погледна и си пое дъх. В същия момент осъзнах, че и аз правя същото. „Поеми свеж кислород — казах си. — Ще ти е от полза, особено ако горе се случи нещо. Поеми кислород!“

Асансьорът спря на дванадесетия етаж и предпазливо се измъкнахме от кабината. От двете страни на коридора имаше някакви офиси. Иззад плътно затворените врати долитаха звуците на включена офис техника и приглушеното потракване на клавиатури. Повечето от помещенията бяха с остъклени врати, през които можех да видя други офиси и врати.

Тръгнахме наляво, към светещата табела с надпис „Изход“ в дъното на коридора. Край нас се плъзна млада жена с впити в тялото блузка и минипола, натоварена с някакви папки.

— Здравсти — подхвърли ни и продължи по пътя си.

Проследих я с очи, докато не се скри зад една от вратите в дъното.

След секунди стигнахме до вратата, от която се излизаше на стълбището.

Кори, Д'Анджело, Хейвъл и Уайт вече би трябвало да са на стълбите в противоположния край на сградата, някъде около нашия етаж. И двете стълбища се охраняваха от гардове на „Сентинел“ — по един горе и по един долу...

Дейл бутна летящата врата, надникна през перилата и кимна.

Тук беше по-хладно и по-тъмно. Изчакахме вратата да се върне на мястото си и тръгнахме нагоре. Пъф крачеше бавно и се опираше на перилата.

Чух гласът на Кори в момента, в който отминахме следващата площадка:

— Излизаме на петнадесети.

— Всичко изглежда наред — допълни Натали.

Можех да видя фигурата на охранителя в горния край на стълбището — наведена над перилата, наблюдаваше изкачването ни. И се усмихваше.

— Стой, коя е тази? — чу се разтревожен глас в мембраната. Беше Ланг... После изведнъж се стегнах. Ако беше Ланг, трябваше да е предупреден.

— Хейвъл — отвърна Кори почти едновременно със самата Крис Хейвъл, която побърза да се представи.

— Крисчън Хейвъл? — попита Ланг. — Но тя вече беше тук сутринта.

— Тя е тук! — гръмогласно извика Кори. — Използва самоличността на Хейвъл и вече е в сгра...

Не чух края на изречението му, защото в същия момент площадката над главите ни избухна.

35.

Дейл политна назад, блъсна се в Пъф и той се стовари върху мен с цялата тежест на тялото си. Затъркаляхме се надолу във внезапно настъпилия мрак, потънали в облаци дим с миризмата на барут и разкъртена мазилка. Дейл бързо се изправи и сграбчи Пъф, а аз първо опипах краката си, за да проверя дали са цели. От радиостанцията долитаха викове и объркани заповеди.

До слуха ми достигна грохотът на втора експлозия, вероятно на отсрещното стълбище.

— Залегни! — изкрещях.

Дейл вече беше успял да отвори куфарчето и да извади автомата AP-15 — в момента разгъваше приклада му. Дръпнах капака на другото куфарче, грабнах пушката и светкавично вкарах патрон в магазина. От четиринадесетия етаж под нас долитаха объркани викове.

— Всички постове да докладват поред! — изкрещя Йоси по радиостанцията.

Дейл пое водачеството, притиснал автомата към рамото си. Аз покривах ариергарда, като се мъчех да сортирам виковете в ефира, а едновременно с това и да прогоня бръмченето от главата си. Втората експлозия ни настигна малко след като бяхме подминали площадката на четиринадесетия етаж. Беше много силна и идваше някъде отдолу. По стълбите се посипаха парчета мазилка. Ехото беше многократно. Дейл падна назад и почти запрати Пъф в мен, но този път аз навреме го подпрях със свободната си ръка и започнах да се изтеглям обратно.

Пъф беше пребледнял, гърдите му мъчително се повдигаха и отпускаха. Дейл се надигна и започна да бърше праха от очите си.

— Ранен ли си? — изкрещях му, но той не ме чу. Аз самият едва долових гласа си, а също така и крясъците, които долитаха от радиостанцията.

Дейл тръсна глава и попита:

— Ще излезем ли на четиринадесети?

— Нямаме друг избор — отвърнах.

Той се върна на площадката — вземаше стъпалата по три наведнъж. Стори ми се, че някой ме вика, и натиснах копчето на преподавателя:

— Попаднахме в клопка, излизаме на четиринадесетия етаж!

Дейл бутна летящата врата с дулото на автомата и тримата изведнъж се озовахме в коридора, изпълнен с обезумели хора. Видяха оръжието му — или може би моето — и въздухът се изпълни с ужасени писъци. Подчинявайки се на стадния инстинкт, хората се обърнаха и хукнаха към противоположния край на коридора, където се намираще другото стълбище. Наведох дулото на пушката си към пода, а Дейл се втурна след тях с вдигната ръка, за да им покаже, че няма лоши намерения. Пъф хукна след него.

Някъде наблизко дрънчеше противопожарна аларма — беше достатъчно силна, за да заглуши бръмченето в собствената ми глава. Знаех, че Натали се опитва да ме извика в ефир, но в тази лудница беше изключено да я чуя. Експлозията на другото стълбище ни беше натикала в капан. С Дейл и Пъф бяхме откъснати от останалите охранители, които бяха един етаж по-горе. А включването на противопожарната аларма автоматически беше блокирало асансьорите. Ако двете стълбища наистина бяха срутени, наистина щяхме да се окажем изолирани.

— Насметоха ни — казах високо. Това беше единствената рекапитулация, която бях в състояние да направя.

Избягалата от нас тълпа се блъскаше на стълбищната площадка. Дори все още да имаше някакъв достъп от петнадесетия етаж надолу, Натали и останалите нямаше как да си пробият път сред тези обезумели хора.

— Какво каза? — обърна се Дейл към мен.

Близко до стълбата стояха трима души — опитваха се да въведат някакъв ред. Помагаше им жена с панталони и блейзър, която не се отличаваше по нищо от другите професионалисти.

Погледите ни се срещнаха и изведнъж ми светна.

Жената от басейна на хотел „Орсини“. Онази, която беше сбъркала Натали със служителка на хотела и по този начин ни беше спасила живота.

— Прикритие — викнах на Дейл. — Трябва ни прикритие! Трябва да се барикадираме до пристигането на подкрепления!

Или слухът ми се беше възстановил, или наистина крещях прекалено високо.

Дейл вече беше хванал Пъф за ръката и го теглеше в посоката, от която бяхме дошли. Аз вдигнах пушката и се прицелих в Драма. Тя обаче не ми обърна внимание и продължи да вдига от пода примрелите от страх служители. Отлично знаеше, че няма да натисна спусъка, и беше права. Един изстрел в тази ситуация можеше да попадне във всеки от блъскащите се на площадката хора.

Дейл изрита вратата на един офис и цялата ни група влетя вътре. Озовахме се сред множество бюра, компютри, лазерни принтери и копирни машини. Минахме през една врата в дъното, която водеше към вътрешен офис, заключихме я и се огледахме. Бяхме попаднали в истински лабиринт от работни клетки в светлобежов цвят. Алармата продължаваше да вие и ми пречеше да чувам каквото и да било. Стигнахме до още една врата и нахълтахме в директорския кабинет. Познах, че е на шеф, поради големия прозорец, кожения диван, телевизора и барчето. На масичката стърчаха три бутилки Маркова минерална вода.

— Нямаме вече накъде — обади се Дейл.

Пъф се беше привел, с ръце върху коленете, и правеше мъчителни опити да си поеме дъх. Погледнах го с тревога, но той улови погледа ми и ми кимна успокоително.

Дейл захвърли автомата и награби тежкия диван в ъгъла. Целта му беше да го затътри до вратата и да го използва като барикада. Отидох да му помогна, просто защото пъшкаше прекалено силно. Но диванът наистина се оказа тежък цял тон. Трябваша ни доста усилия, за да го преместим. Дейл се върна за масичката, като преди това небрежно бръсна бутилките с вода на пода.

— Атикъс, мръсно копеле! Обади се, да те вземат мътните — чух в слушалката.

— Нат? — попитах. Дейл се зае да разчиства бюрото. Гласът, с който заповяда на Пъф да се разкара, беше подчертано заповеден.

— Добре ли си?! Не можем да стигнем до вас! Не можем да слезем долу!

— Навряхме се в някакъв офис — отвърнах. — Тя е тук и ни преследва.

— Дръжте се! Ще стигнем до вас по най-бързия начин!

Дейл вече бе преместил масичката и се мъчеше да повдигне бюрото. То неохотно се отмести, после изведнъж отскочи нагоре и застана на тясната си страна. Отстъпих крачка назад и дръпнах Пъф към другия ъгъл на кабинета. Той седна на пода, обви коленете си с ръце и ги притисна към гърдите си. Грабнах една от бутилките, отворих я и я тикнах в ръцете му.

Той погледна първо нея, после и мен.

— Ти направи всичко възможно, синко...

Оставих го на пода и отидох да помогна на Дейл да премести бюрото. Беше страхотно бюро — красиво и солидно, вероятно от дъб. И тежеше дори повече от дивана.

В същия момент някой заудря по вратата.

Двамата с Дейл едновременно се проснахме по корем и запълзяхме към оръжията си.

Топката на бравата яростно се разтресе.

— Ще пъшкам, ще плача, но ще я разбия тая шибана врата! — гневно изръмжа Драма.

Дейл грабна автомата и го насочи към струпаните накуп мебели. Направих същото с далекобойната пушка. Гледахме и преценявахме. Нямаше как да пробием шибаната врата през тази купчина мебели. Добрата новина беше, че това важеше и за Драма. Поне така се надявах.

— Атикъс! — изкрещя тя. — Готов ли си за примирие?

— О, да — отвърнах.

— Тогава се разкарай и ме остави да си приключа работата.

— Не мога. Предлагам ти да се разкараш, защото тъй и тъй вече загуби играта.

— Не и от позицията, която държа.

— Издигнали сме барикада — уведомих я. — Дебела и солидна. Докато минеш през нея и ликвидираш съпротивата ни, полицията отдавна ще е тук. Придружена от пожарната и нашите лични подкрепления. Това означава, че или ще те арестуват, или ще те убият. Но ако тръгнеш веднага, може би ще успееш да се измъкнеш.

— В такъв случай няма да можеш да ме пипнеш — отвърна Драма.

— Трент иска да те пипне, не аз. Моето единствено желание е да запазя живота на клиента си.

Топката отново се разтърси, после настъпи тишина. Чувах само напрегнатото дишане на Дейл до себе си плюс блъскането на кръвта в ушите ми.

— Хайде, тръгвай — обадох се по някое време.

— Стигнахме до задънена улица — отвърна с някаква непонятна горчивина Драма. — Ти ще направиш всичко възможно да запазиш живота на клиента си, а аз ще дам всичко от себе си, за да го отнема...

Радиостанцията пропука в ухото ми, но аз не ѝ обърнах внимание.

— Тръгвай — повторих.

Тя не каза нищо. Може би наистина се беше замислила. Сърцето ми блъскаше така, сякаш щеше да пробие мокета.

— Бил ли си някога в Бискайския залив? — внезапно попита Драма. — Знам едно заведение, в което правят най-хубавите ананасови кифлички на света!

Нещо тежко се блъсна във вратата.

— Последен опит — каза тя, след което ми се стори, че я чувам как се отдалечава.

Освен това ми се стори, че долавям тиктакането на часовников механизъм.

— Колко? — попита Дейл. Разбираше какво става.

— Трийсетина секунди — отвърнах, докато се изправях.

— Мамка му!

— Твой е — наредих и насочих пушката към големия красив прозорец. Стрелях два пъти. Стъклото се пръсна като тънък лед, парчетата се сринаха встрани и надолу като прозрачен водопад. Обърнах пушката с приклада напред и започнах да разчиствам острите парчета от рамката. През цялото време броях наум. Дейл вече беше вдигнал Пъф и го буташе към мен. Изчаках ги да се приближат, пуснах пушката и изтиках клиента към прозореца. Под него, на около два метра, стърчеше малък декоративен перваз с ширина два-три сантиметра — от онези, които архитектите използват за завършеност на творенията си.

— Ако искаш да се пуснеш, няма проблем — казах на Пъф. — Пускаш се и умираш. Но ако искаш да живееш, трябва да се държиш. И в двата случая обаче няма да загинеш от нейната ръка.

Хванах китките му и здраво ги притиснах в перваза. Докато се прехвърляше през него, на лицето му се появи странна гримаса. Ръцете му побеляха от напрежение. Извъртях се и светкавично приклегнах зад бара. За част от секундата зърнах тялото на Дейл във въздуха. После нещо блесна, разнесе се оглушителен трясък. И всичко се превърна в отломки: главата ми, стаята, стените... Усетих как тялото ми се огъва назад и гърбът ми се блъска в нещо твърдо. Главата ми болезнено се извъртя, сякаш исках да видя какво става зад мен. За миг се озовах в нищото. В онова пространство със звездички, което запълва празнотата между телевизионните канали...

Свестих се относително бързо. В устата ми имаше вкус на мазилка и кръв. Стената насреща ми беше изчезнала. Дейл лежеше на половин метър от мен, но въпреки това ми трябваше известно време да си спомня кой е. Кръв течеше от носа и ушите му, а левият му крак беше неестествено извит. От гърба му стърчаха парчета стъкло. Той ме гледаше и каза нещо, което не успях да чуя.

Измина цяла вечност, преди да се завлека до перваза, без изобщо да си давам сметка за какво го правя. После пред очите ми изведнъж се появиха подутите от напрежение пръсти на Пъф. Белите им кокалчета бавно се движеха надолу. Стана ми ясно, че клиентът е на края на силите си и всеки момент ще полети в бездната. В същия миг се довлече и Дейл. Двамата се наведохме през перваза и сграбчихме ръцете на Пъф. Запънах крака в стената и започнах да го дърпам. Главата ми беше пълна с непознати шумове, от носа ми течеше кръв, нещо мокро течеше по гърба ми.

Пъф бавно се претърколи през перваза и се плъосна на пода като риба на сухо.

В следващия момент над нас се навеждаше Натали. Не я видях да говори, но ясно чух словосъчетанието „клетвени показания“. Пъф вече се изправяше, подкрепян от Кори.

— Кракът му е счупен — промърморих. Имах предвид Дейл. Продължавах да не се чувам.

Пъф ме гледаше. Протегнах ръка и го хванах за лакътя. Тръгнахме към вратата, подпомагани от Кори. Все така вкопчени един в друг минахме през помещението с бежовите работни кабинки, излязохме в коридора и тръгнахме към аварийната стълба. Четирима

пожарникари профучаха покрай нас, двама души с бели престилки се опитаха да ни спрат и да ни окажат първа помощ, но Кори ги разкара и продължи да ни побутва към горния етаж.

Маргил чакаше на вратата, а на крачка зад него стоеше Йоси. Започнах да чувам какво говоря, но някак отдалеч, все едно че пред устата ми имаше възглавница.

Устните на Маргил се раздвижиха, ръката му посочи един стол. Пъф кимна и вдигна ръка да изчетка прахта от комбинезона си. Приличаше на стар, приятелски настроен призрак. Седна на стола, без да пуска ръката ми.

Към нас се извърнаха Ламия, Брийдън и още двама души, които не познавах. Пред единия светеше екранът на отворен лаптоп.

— Трябва да се закълне... — казах му.

36.

Показанията се проточиха до късно просто защото започнаха късно. Основна вина за закъснението имаше Карин Казанджян, която настоя да окаже медицинска помощ на Пъф. Все пак разпитът започна някъде около единадесет и половина преди обяд, а завърши в девет вечерта. Участниците в процедурата започнаха да прибират нещата си, унесени в мечти за почивка и домашен уют.

Откараха Дейл с линейка на „Бърза помощ“, но някъде към шест следобед той изведнъж цъфна на етажа, обзаведен с внушителен гипс на левия крак и лъскави алуминиеви патерици. Остана да чака в коридора заедно с нас — нищо не беше в състояние да промени решението му. Аз отсъствах горе-долу колкото него, тъй като трябваше да се разправам с полиция, пожарна и екипи на „Бърза помощ“.

Чакаше ни още много работа, но когато Джери напусна стаята, това вече нямаше значение.

— Всичките ли ще ме водите у дома? — попита той.

— Не, ще те придружим само до колата — отвърнах. — Оттук нататък с теб ще се занимава „Сентинел“.

— Да, така е справедливо — съгласи се той.

Обградихме го и тръгнахме към асансьора. В кабината се натикаха още Ланг, Трент и Йоси. Някой от тях се сети да предупреди по радиостанцията хората ни отвън и когато излязохме, мерцедесът чакаше пред входа.

Пъф спря пред отворената врата, подаде ми ръка и каза:

— Ще взема адреса ти от Маргил и ще ти изпратя онзи колаж. Въпреки че ми се струва твърде малко, за да изразя благодарността си към теб.

— Важното е, че не се пусна от перваза. — Усмихнах се. — Другото винаги може да се оправи.

Пъф пусна ръката ми и се качи в колата. Опря длан в гърдите на Ланг, който се готвеше да седне до него, и каза:

— Не мислиш ли, че трябваше да се явя в съда и да дам показанията си лично?

— Още не е късно. — Свих рамене.

— Онези мръсници вероятно ще обжалват — подхвърли той. — Трябва да съм готов, за да можем да реагираме.

— Сигурно.

— Това е нещо, за което трябва да се помисли навреме.

Кимнах. Ланг затръшна вратата. Хората на „Сентинел“ също си тръгнаха. Останахме само четиримата. Стояхме на тротоара на Бродуей и зяпахме минаващите коли.

— А бе, все още ни дължиш една вечеря — обади се Кори.

— И пиене — добави Дейл.

— Пиене имам вкъщи — подхвърли Натали. — Мисля, че това е най-доброто място за приключване на операцията. — Замълча за момент, после вдигна големия кафяв плик, който държеше. — А и там най-лесно ще изгорим това.

Дейл посегна да го издърпа от ръцете ѝ, но не улучи.

— Дай да ви видя, моля те! — простена той.

— Трябва да съм много пияна, за да ти ги покажа — отвърна Натали.

— Частно парти значи? — подхвърли Кори. — Всъщност идеята ми харесва. Много ми харесва. Да вървим да празнуваме!

— Не е зле да поканим Хейвъл и Д'Анджело — сети се Дейл. — Дали са си у тях?

— Би трябвало — казах. — Стига ченгетата да са свършили с тях и Хейвъл да е предала материала си.

— Ще им звъннем от моя апартамент — реши Натали.

— Е, ще се видим направо там — казах. — Аз първо ще отскоча до вкъщи.

— Да не вземеш да изчезнеш? — Дейл ме изгледа подозрително.

— Това би било много невъзпитано — усмихнах се аз.

— Дяволски си прав!

Разделихме се. Те тръгнаха с наетия микробус, а аз спрях такси.

Заварих Ерика да чете в кухнята с крака върху масата. От апартамент 4-Д отдолу се чуваше бученето на бормашина, а може би на банциг.

— Защо не си у Бриджит? — учудих се. — И си свали краката, ако обичаш. На тази маса се храним.

Тя дори не помръдна. Само каза:

— Исках да съм тук. Изглеждаш съсипан.

— Имах тежък ден, хлапе. Погъделичках я по босите пети. Тя изпищя и побърза да стъпи на пода. — Имаш ли настроение за излизане?

— Зависи какво предлагаш.

— Правим купон по случай приключването на операцията. Събираме се у Натали. Ще бъдем аз, тя, Кори и Дейл, плюс още двама... Мило малко събиране на близки приятели.

— Отивам да се обуя — извика Ерика, затвори книгата и хукна към стаята си.

След още секунда размисъл аз най-сетне реших да направя това, заради което се бях прибрал у дома. Вдигнах слушалката, набрах номера и заповядах на стомаха ми да се успокои.

— Здравсти, аз съм — казах в момента, в който Бриджит вдигна слушалката.

След това ѝ казах и всичко останало.

Издание:

Грег Рука. Закрилникът
Американска. Първо издание

Превод: Веселин Лаптев

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“ Петър
Христов

Компютърна обработка ИК „БАРД“ ООД Линче Шопова

ISBN: 954-585-586-X

Greg Rucka

Smoker

© 1998 by Greg Rucka

© Веселин Лаптев, превод, 2005

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 2005

© ИК „БАРД“ ООД, 2005

Формат 84/108/32

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.